ELLA CAREY
CASTELUL
de lângă
LAC
LITERA
BLUE MOON

NGDWL

E

L

L

A

C

A

R

E

Y

C

A

S

T

E

L

U

L

de
lân

gă

I

(

**Tr
ad
uc**

er
e
di

n
li
m

ba
en
gl

ez
ă
A

N
A-
M

AR
IA
G

O
NŢ
EA

EDIT
URA
LITE
RA

Bucureşti,
2023

Ella Carey

The House by the Lake

Copyright © 2016

Toate drepturile

rezervate

Imagini copertă ©

Arcangel / Shutterstock

urm»*

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35;

021 319 63 90; 031

425 16 19 e-mail:

eontaet@litera.ro

www.litera.ro

Castelul de lângă lac

Ella Carey

Copyright © 2022

Grup Media Litera

pentru ediţia în limba

română

Toate drepturile

rezervate

Conţinutul acestei

lucrări electronice

este protejat prin

Copyright şi este

destinat exclusiv

utilizării în scop privat

pe dispozitivul de

citire pe care a fost

descărcat. Orice altă

utilizare, incluzând

împrumutul, schimbul,

reproducerea

integrală sau parţială,

multiplicarea,

închirierea, punerea la

dispoziţia publică, prin

internet sau prin

reţele de calculatoare,

stocarea permanentă

sau temporară pe

dispozitive sau

sisteme cu

posibilitatea

recuperării

informaţiei, altele

decât cele pe care a

fost descărcată,

vânzarea sub orice

formă sau prin orice

mijloc, fără

consimţământul

editorului, este strict

interzisă.

Dreptul de folosinţă al

prezentei lucrări nu

este transferabil.

Drepturile de autor

pentru versiunea

electronică în

formatele existente

ale acestei lucrări

aparţin companiei

Grup Media Litera

SRL.

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Laura

Runcanu

Corectori: Dorina

Lipan, Cătălina

Călinescu

Copertă: Flori Zahiu-

Popescu
Tehnoredactare şi
prepress: Ofelia
Coşman

Seria de Acţiune a

Editurii Litera este

coordonată de Cristina

Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9692-

2

ISBN EPUB 978-606-

095-431-6

în amintirea
părinţilor

CAPITOLUL
1

San Francisco, 2010

Hotărârea

a fost luată în cafeneaua italiană de

pe strada Chestnut. După aceea,

Anna se întrebase dacă părerea

ei contase în vreun fel. Lumea de

dincolo de masa de la fereastră se

transformase intr-un vârtej indescifrabil.

Nu mai era sigură decât de un singur

lucru: schimbarea era pe cale

să se producă, şi nu oricum, ci

cu viteză.

Mintea ei era asaltată

de întrebări, însă dintre toate ieşea

în evidenţă una: De ce în ziua aceea?

De ce în dimineaţa aceea?

Se trezise ca de obicei, îşi pusese

uniforma neagră, obişnuită de

lucru şi una dintre eşarfele

preferate ale mamei ei, îşi udase

grădina,
îndepărtase
frunzele

moarte de pe trandafiri, ba chiar plătise

şi câteva facturi înainte de a

ieşi din casă. Nimic neobişnuit.

Acum, pe trotuarul spre care

dădea
fereastra,
treceau în

ambele
direcţii
cumpărători

care duceau coşuri din nuiele. Era

sâmbătă dimineaţa şi traficul era

oprit pe strada aglomerată.

Nu reuşea decât să-l privească fix

pe bunicul ei, Max, un bărbat în

vârstă de 94 de ani, fără să ştie ce să

spună.

De s-ar fi întâmplat să

o întrebe cineva dacă bunicul i-ar fi

putut oferi vreodată revelaţia pe

care tocmai i-o oferise, de bună

seamă ar fi zis că persoana

aceea era nebună. Max fusese cea

mai mare sursă de consecvenţă

şi iubire în cei douăzeci şi nouă de

ani ai ei. îi era devotată şi îi fusese

devotată
întotdeauna.
încercase

de nenumărate ori să-l

provoace să vorbească despre

trecut. Şi de tot atâtea ori el refuzase

să o facă. Fusese un subiect

sensibil, pe care Anna ştia acum că

nu-l putea atinge. Despre care

ştia că nu poate să pună

întrebări. Habar n-avea ce i se

întâmplase bunicului de nu dorise

niciodată,
dar niciodată
să vorbească

despre el.

într-o zi, îl găsise în

apartamentul său, ocupat cu tăiatul

unor
fotografii
despre care-i

spusese că proveneau din copilăria

lui. Avea de gând să le ardă pe

toate. Până atunci nu ştiuse că

Max deţinea fotografii de vreun fel.

Apoi ridicase privirea şi o

întrebase cum îi fusese ziua. O

diversiune,
ca de obicei.
O

îndepărtare de el. Şi clar, de copilăria

lui, de tinereţea petrecută în

fosta Germanie de Est. Tot ce

ştia era că familia lui fusese

obligată să fugă în momentul

invaziei sovietice, că Max nu se

mai
întorsese, şi
că nu voia să

vorbească
niciodată,
dar niciodată

despre asta. Trecutul lui mocnise

întotdeauna în imaginaţia Annei. în

egală
măsură însă
îl şi

respinsese – i se păruse prea

derutant, aşa că-l abandonase,

din respect
şi de dragul
lui Max.

în dimineaţa aceea, de

cum îl văzuse pe Max că se

îndrepta în susul străzii, Anna plecase

de la tejgheaua de sticlă, care

se întindea pe lungimea unuia dintre

pereţii cafenelei. îşi croise drum

pe lângă toţi clienţii ei care stăteau

la coadă pentru cele treizeci şi

patru de varietăţi de sendvişuri,

pentru sortimentele de şuncă de

Parma şi de brânzeturi italiene –

Rocca
Reggiano,
Parmigiano,

Locatelli Pecorinos şi Dry Jacks –,

care-i aduseseră o oarecare

faimă în Pacific Heights, ba

chiar în tot orașul San Francisco.

Trecu şi pe lângă a doua coadă care

se formase la produsele ei de

panificaţie artizanală şi la

delicioasele prăjituri.

îşi făcuse

mulţi clienţi fideli, care reveneau

mereu
pentru
amestecul

magic de cafea perfecţionat

de ea. Cafeneaua ei italiană

mirosea a cafeaua aceea,

precum şi a
mirodenii,
usturoi şi a

discrete efluvii de vin roşu. Clienţii

îi spuneau adesea că, dacă

închideau ochii, îşi puteau

imagina că sunt la Roma.

Cu o oră înainte de venirea

bunicului, pusese unul dintre

semnele mici şi negre, de loc rezervat,

pe masa la care acesta se aşeza în

dimineţile de sâmbătă. Dacă n-ar fi

făcut-o, cineva s-ar fi pus jos să

citească ziarele şi nu s-ar fi mişcat

de acolo ore întregi.

Când îi

deschise larg uşa ca el să intre,

toate
celelalte
mese erau

deja ocupate. Angajaţii de

la tejghea se aflau într-un du-te-vino

continuu, iar cafeneaua zumzăia de

pălăvrăgeala reconfortantă a dimineţii

de sâmbătă.
îl conduse
pe Max prin

mulţime,
ghidându-i
braţul

subţire cu o mână. Apoi îl aşează la

masă şi se asigură că scaunul

stătea în poziţie perfectă,

înainte să se ducă să-i prepare

cafeaua.

Cass, partenera de

afaceri a Annei, se ivi lângă ea.

- Pot să vă ţin azi companie?

Am mare nevoie să petrec un pic

de timp cu Max.

- Ei

bine, surâse Anna în timp ce-şi scotea

şorţul negru, poate că ai nevoie de un

bărbat născut în 1930. Ce

idee! Ai putea călători

oricând în timp.

- Da,

da, răspunse Cass.

Câţiva

cârlionţi
scăpaseră
încercării de

a-i ţine strânşi într-un coc. în

ziua aceea, părul lui Cass era

roşu.
Săptămâna
următoare,

ar fi putut fi
mov.
Indiferent de

săptămână, Cass spera să cunoască

un bărbat.

Anna era recunoscătoa

re pentru fiecare săptămână

în care nu o făcea.

Dintr-un

borcan de sticlă scoase un biscuit

moale din faină de migdale

pentru Max, şi-l puse pe o farfurie.

Simţi că prietena ei o privea. Un

bărbat
absolut
superb

tocmai intrase în cafenea.

Arăta de parcă-şi petrecea tot

timpul în sala de fitness, iar

tricoul lui alb scotea în evidenţă cei

mai
încântători
bicepşi.

- Lasă-mă, mormăi Anna

în timp ce-şi ridică rapid privirea

către
prietena ei.
- Po

vestea asta devine un pic ridicolă,

Anna, şopti Cass. Au trecut şase

ani. Prea
mulţi.
- Ca

să vezi! răspunse Anna, apoi îi

zâmbi femeii care urma la rând.

După zece minute, îl pupa pe

obraz pe bunicul ei, lua loc lângă

el şi Cass, îşi sprijinea spatele de

scaun şi-şi întindea picioarele

obosite. îşi examină balerinii

negri pe care-i purta zi de zi. Erau

lustruiţi;
arătau bine.
Trase de

fusta conică, pe care o purta sub

şorţul negru şi care se ridicase uşor

sub bluza neagră. Părul ei

lung, de culoare închisă, era

strâns într-o coadă de cal şi-i evidenţia

ochii căprui, migdalaţi.

- Am

adus asta, zise Max împingând

pe masă un ziar.

Cass se

aplecă înspre Anna şi citi peste umărul

ei.

- Un apartament

în stil Belle Époque[1], în Paris,

abandonat
timp de
şaptezeci de

ani?
Fascinant.
Imaginează-

ţi câte fantome!

Anna se

încruntă
privind
fotografiile

din ziar. Un Mickey Mouse

decolorat se sprijinea de un struţ

împăiat
peste al
cărui biet

spate rigid atârna un şal cu model,

într-o fotografie se vedea un

salonaş învechit, al cărui tapet

se
desprindea
în fâşii lungi.

O alta prezenta o măsuţă

veche de toaletă, cu flaconaşe din

sticlă şlefuită în care se aflau

rămăşiţele
unor
parfumuri de

demult.

Nu-şi

putea însă

desprinde privirea de pe ultima

fotografie. în ea se afla un tablou cu o

femeie. Părul ei închis la

culoare era răvăşit, iar faţa îi era

întoarsă într-o parte. Deşi era elegantă

şi frumoasă, avea şi ceva erotic.

Rochia fusese pictată cu

tuşe atât de fine încât femeia părea

diafană,
dintr-o altă
lume.

- Apartamentul era..., începu

Max să spună, apoi făcu o

pauză. Era plin de frumuseţe

odată.

Vocea lui avea

inflexiuni care aminteau de

vechiul
Hollywood,
îngemănate

cu ușorul lui accent european.

împrumuta
solemnitate
tuturor

vorbelor pe care le spunea.

Desigur, ceea ce Max voia să

spună era că apartamentul *trebuie* să

fi fost frumos odinioară.

Anna îi zâmbi şi adoptă o

expresie pe care o afişa deseori

zilele acelea în prezenţa bunicului ei.

Cu o tresărire, resimţi o

tristeţe interioară când se

gândi la vârsta lui înaintată.

- Vezi, de asta vreau eu să

merg la Paris, comentă

Cass.
Lucrurile
astea nu le

vedem niciodată aici. Dacă aş

putea-o duce pe Anna acolo, poate

că i-aş găsi un bărbat. E exact ce-i

trebuie. Nu crezi, Max?

- Un

concediu ar fi minunat, răspunse

Max. Dacă Anna şi-ar permite

vreodată să lase în urmă trecutul.

Anna aproape că se înecă cu

cafea.

- Mă scuzaţi...

sunt lângă voi! comentă ea amuzată.

Max părea să stea pe gânduri şi

cele două aşteptară.

- Dra

ga mea Anna, nu te-am rugat să

faci nimic pentru mine în ultima

vreme.

- Dacă prin asta

vrei să spui
că nu m-ai
rugat nimic

***niciodată*...**

- Nu te grăbi cu

vorbele, spuse el cu o voce mai

blândă.

Era uşor să
şi-l

imagineze cum fusese odată:

fermecător, tânăr, cu părul blond

pieptănat
către spate
şi cu ochii

albaştri
strălucitori,
mândri.

Bunica Annei ţinuse fotografia de

nuntă pe scrinul din casa ei.

Anna o luase deseori în mână,

întorcând-o de pe o parte pe

alta.

Cass îl cercetă cu

privirea.

- Da, Max, spune.

- Ana, tu n-ai fost

niciodată în Berlin, se lansă el.

- Nu, zise ea şi în stomac i se

formă un nod.

Max se

aplecă şi scoase o bucată de

hârtie din geanta de piele care

era aşezată pe jos, la picioarele

lui. Până şi Cass rămăsese

tăcută în timp ce el despăturea

hârtia şi o întindea cu atenţie pe

masă cu degetele lui noduroase.

Anna aşeză ceştile de cafea şi

farfuriile una peste alta şi le dădu

deoparte;
abia observă
când apăru

un angajat şi le luă.

Pe hârtia

îngălbenită de vreme se afla planul

interior al unei clădiri. Anna

parcurse cu privirea rândurile de

încăperi,
toate
aliniate în

cerneală de culoare sepia. Pe

fundal era schiţată o ilustraţie

estompată a clădirii înfăţişate pe

plan. Turnuleţe elegante şi

încântătoare ferestre cu zăbrele

sugerau
frumuseţe,
dincolo de

diagrama
prozaică.
Anna îl

privi ţintă.

- Schloss Siegel,

zise Max în timp ce privirile li se

intersectau.
- Vai
! Cass se

aplecă
înspre hârtia
veche,

netezind
pergamentul
cu vârfurile

degetelor. Ai luat asta dintr-un

magazin de antichităţi, Max?

- Nu tocmai.

Anna

râmase tăcută.

Max îşi

înclină capul şi împinse hârtia spre

ea, invitând-o să se uite bine. Anna

studie planşa. La parter se afla

un vestibul imens. Un set de uşi cu

două canaturi se deschideau

către o
încăpere
numită

„salon de muzică”, care ducea la

rândul său spre o terasă cu vedere la

parcul cu
propriul lac.
încăperile

care se deschideau în vestibul

erau marcate toate cu acelaşi scris

de mână: fumoar, cameră de

biliard,
bibliotecă,
toaletă

pentru
femei,
camere de

oaspeţi,
sufragerie
mică şi

sufragerie
mare,
birouri,

camerele
lacheilor,
camere

individuale
pentru
valeţi,   ba

chiar şi o cameră pentru

argintărie. La al doilea etaj,

deasupra salonului, se aflau câteva

dormitoare mari, precum şi coridoare

care duceau către încăperi mai

mici marcate „pentru servitoare”.

- Am lăsat ceva acolo, ştii,

zise Max.

Anna ridică privirea.

Ochii ei se intersectară cu ai lui Max.

- Ceva de valoare, continuă el.

- Pof tim? şopti Anna.

- M-ai auzit, draga mea. A

fost... o altă viaţă.

Max fusese

întotdeauna
deschis cu
privire la

viaţa lui din America – cum

ajunsese în San Francisco în

anii[5] 50, obţinuse o diplomă în

economie şi lucrase din greu să-şi

construiască
propria
societate de

investiţii. Se căsătorise cu bunica

americană a Annei, Jean, şi avuseseră

o căsătorie care păruse tolerabilă.

Max nu vorbise despre soţia

lui de când aceasta murise. Era

vorba însă de ceea ce văzuse Anna

în timp ce creştea. Era ultimul lucru

pe care şi l-ar fi dorit pentru ea.

- Anna, zise Max cu vocea lui

obişnuită, blândă, însă de data

aceasta fermă.

Ei îi veni să

se ridice în picioare. îşi împinse

scaunul ca să facă asta, apoi îl trase

din nou în faţă. Era o perioadă în

care totul în viaţa ei mergea ca

pe roate. Sentimentul tulbure care i

se strecurase în corp deveni şi mai

pronunţat.

- E vorba şi de

familia ta, Anna.

Ea inspiră

adânc.

- La două ore de

Berlin, înspre nord-est, în vechiul

Brandenburg – Prusia. Păduri,

lacuri, adăugă el şi făcu o pauză.

Atât de frumoasă... Vechea mea

casă.

Privirea ei reveni la

plan şi îl studie mai repede de

data asta: douăzeci şi şase de

camere la primul etaj, douăzeci şi

patru la al doilea; scări care duceau

în jos la un alt nivel. Cu o săgeată

erau marcate bucătării şi camera de

spălat vase – fără subsol, dar cu o

serie de spaţii pentru pod. Deci

patru etaje. Când se simţea

copleşită, creierul i se refugia

mereu în universul numerelor.

Logica nu o trăda niciodată –

şi, cel mai important, era

întotdeauna,
dar
întotdeauna

prezentă.
- Vre
au să te

întorci acolo pentru mine, Anna. Vreau

să găseşti ceea ce am lăsat în

urmă.

Voia ca ea să meargă

acolo? La casa aceea de lângă

lac...
***Schloss*, cum**
îi spusese el?

- Vai! Cass se sprijini cu

spatele de scaun şi lăsă să-i scape

una dintre şuierăturile ei obişnuite.

Ţi-am spus eu că aveam nevoie de o

doză de Max. Nu-i aşa? Eşti un

romantic, zise şi se aplecă înspre

el. Ce vrei să facă? Spune-ne! E exact

ceea ce îi trebuie Annei, ştii.

Te pricepi.
Anna
scutură din

cap.

- îmi pare rău. Nu

cred că te înţeleg. Vrei să merg în

Germania?
Să recuperez
ceva ce ai

lăsat tu...
când?
- în

iunie 1940. Mă cam grăbeam.

Anna îşi sprijini spatele de

scaun.

- Cele mai bune

lucruri în viaţă sunt nebuneşti,

draga mea, să ştii. Se petrec

instinctiv.
încă nu ai
înţelegerea

acestui
lucru... însă,
în timp, o vei

avea. Acolo se află magia. Iar

asta, draga mea, îţi lipseşte ţie

din viaţă.

- Pof tim?

Anna nu ştia ce să spună. Max

nu vorbise niciodată aşa. Nu

simţise niciodată o astfel de

insistenţă presantă în vocea lui.

- Cât de adevărat! Cass bătu

uşor şi
repetat cu
pumnul în

masă. Bravo, Max! E exact aşa cum

spui.

- Stai așa, spuse

Anna. Vrei să spui că ai crescut într-

un castel din fosta Germanie de

Est, că vrei să mă duc acolo,

singură, să caut ceva ce ai lăsat acum

şaptezeci de ani? Am înţeles bine?

Max îi susţinu privirea.

Nu avu nevoie de nimic în plus

pentru confirmare.

- Dar

prin castelul
ăsta trebuie
să fi trecut

zeci de oameni – probabil că

sovieticii l-au folosit pentru

operaţiuni militare sau ca spital. Şi

poate e locuit de o familie acum.

Bunicule, sunt sigură că ştii că nu

există nici o posibilitate ca lucrurile

pe care le-ai lăsat în urmă să fie tot

acolo. Mi-ar părea rău să te văd

dezamăgit. Mai ales acum. Iar eu

mă simt zdruncinată de asta, zise

ea şi se uită din nou fix la plan.

Se lăsă tăcerea.

- Est

e foarte posibil să fie încă acolo,

spuse el într-un sfârşit.

- O,

fii serioasă, Anna! Cass se ridică în

picioare. Nu poţi să refuzi!

- Dar nici nu pot să fug la Berlin

pur şi simplu! Se întoarse

către bunicul ei. Şi numi place să te

las singur. în orice caz, cum ţi-a

venit ideea
asta
nebunească?

Din cauza apartamentului

abandonat din Paris? Pentru că e

clar o situaţie năstruşnică.

Nu cred că te aşteptţi ca... lucrurile tale

să fie şi ele acolo, rămase

neatinse
atâţia ani...
Max îşi

sprijini antebraţele pe masă.

Anna oftă.

- Am întrebări.

Atât de multe întrebări,

bunicule. în primul rând, ce vrei să

recuperezi?
în al doilea
rând, nu am

putea pur şi simplu să le scriem

proprietarilor şi să-i rugăm să ne

trimită orice ai vrea tu înapoi? Sunt

convinsă că am putea găsi un mod

mai simplu de a face asta. Şi, în al

treilea rând, trebuie să vorbim

despre asta.
Te rog...
- Ai

putea lipsi luni la rând şi afacerea

tot ar merge, comentă Cass. Merge

ca pe roate. Pot coordona totul de una

singură.

- Dec
i am de-a

face cu o conspiraţie.

- Nu,

nu-i aşa, vorbiră Cass şi Max într-

un glas.

Anna dorea să-şi treacă

degetele peste fiecare detaliu şi să

parcurgă
fiecare
încăpere de

pe planul pe care îl avea în faţă.

Mintea ei dorea să-şi imagineze

tot locul – să-l delimiteze. Un castel?

Cine locuia acolo în acel moment?

Cum o fi fost copilăria bunicului?

Vrusese din totdeauna să ştie asta şi

avea nevoie să discute serios cu el.

Nu avea ce face doar cu aceste indicii

ambigue. Să-i ceară să plece şi să

aducă ceva? Ce însemna asta? De ce

în acel moment?

- Va

trebui să vorbim despre asta

mai târziu, spuse ea cu blândeţe.

Trebuia să se întoarcă la lucru.

Frustrarea i se combina cu o dorinţă

arzătoare de a şti totul. Când Max

răspunse, vocea lui sună ferm.

- Ştiu că ai vrea să mergi,

Anna. în viaţă e bine să-ţi urmezi

instinctele.
Crede-mă,
am aflat-o pe

pielea mea. N-ar trebui să dai cu

piciorul
lucrurilor,
ocaziilor.   Nu

atunci când fiecare oscior îţi spune ce

vrei să faci. Nu lăsa frica să ţi se pună

în calea fericirii.

Anna îl

privi din nou cu intensitate.

De unde mai venea şi asta? Omul

acela nu era Max al ei! Nu reuşi decât

să clatine din cap.

De la

tejghea se auzeau voci ridicate. Un

client dificil îl mustra pe unul dintre

angajaţi. Anna se ridică în

picioare.

- Pe mai târziu, îi

zise ea bunicului, apoi se

aplecă şi-l pupă pe obraz.

Când Anna intră în apartamentu

l lui Max în acea seară, acesta

stătea aşezat în fotoliul lui preferat.

Anna se forţase să se concentreze

toată după-amiaza asupra

muncii, însă mintea îi zbura mereu

în altă parte.

Voia să găsească

cheia care deschidea trecutul lui

Max. De ani de zile îşi dorise să o

afle. însă cum ar putea ea să se

descurce cu organizarea a ceea ce-i

ceruse? Ceva ascuns undeva în

casa în care el copilărise? Oare la ce se

gândea? în după-amiaza

aceea încercase să arunce pe

furiş o
privire pe
internet în

pauzele
dintre
perioadele

aglomerate de la cafenea. îi

trebuiseră doar câteva secunde să

găsească online o serie de

fotografii vechi ale castelului,

făcute pe vremea în care acesta

era deţinut de familia lui Max. Reuşi

cu greu să se smulgă de imaginile

frumoasei
clădiri vechi
când fu

nevoită să revină la lucru. Cu

toate acestea, fotografiile

alb-negru îi rămaseră în minte mult

timp după ce oprise computerul.

Imaginile erau mai mult decât

grăitoare. Erau uluitoare, o

captivau şi o făceau să se simtă atrasă

de misterul copilăriei bunicului ei

mai mult ca niciodată. în pofida

detaliilor
opulente –
turnuleţe şi

şiruri de lucarne –, clădirea

părea mai degrabă o casă decât

un castel.

Singurele informaţii pe

care le putuse găsi online îi

arătau că Schloss Siegel

aparţinuse
familiei
Albrecht

până la ocupaţia sovietică.

Nimic în plus. Absolut deloc. Locuia

cineva acolo? Anna caută hoteluri în

regiune.
Nimic.
Muzee? Nu

era nici muzeu.

îl pupă pe

bunicul ei pe creştet şi-şi continuă

drumul prin micuţa cameră de zi,

deschizând punga de hârtie în care

adusese masa lui de seară.

Scoase un recipient cu lasagna, o

salată şi o felie din prăjitura

specială cu
măr și
caramel pe

care avea să
o încălzească
şi să i-o dea

la desert. îl urmări cu privirea pe

Max în timp ce se ocupa de încălzirea

mâncării în bucătăria modernă. Pe

măsuţa de sticlă din faţa lui se

aflau
articolul
despre

apartamentul din Paris şi planul

castelului.

- înc
ă o zi plină,

spuse Anna, simţind că nu era

momentul
să-l asalteze
cu întrebări.

Puse lasagna şi salata pe

una dintre farfuriile albe, noi ale

lui Max şi i-o aduse. Anna luă loc în

faţa lui, pe canapeaua pe care el o

cumpărase cu câţiva ani mai

devreme, când se mutase în

apartamentul mic şi cochet. La el

totul era mereu adus la zi cu

meticulozitate.
întotdeauna

arunca orice lucru care se învechea,

triind fără preget mobilier,

îmbrăcăminte, ba chiar vânzând din

când în când câte un tablou

rătăcit, pentru că, după cum îi

era lui vorba, Anna nu avea să

păstreze nimic din prostiile lui

vechi după ce el nu va mai fi. De

aceea se simţise mai mult decât

tulburată atunci când îl văzuse cu

fotografiile
din copilărie.
- Aşa

e cel mai bine, draga mea, zise

Max începând să mănânce. Să

ai zile pline.
îşi întoarse
faţa către ea

doar după ce-şi termină mâncarea şi-

şi şterse mâinile încă elegante –

mâinile unui aristocrat, se gândi Anna

brusc – cu şervetul.

- Eşti

fericită,
Anna?
Ce

întrebare mai era şi asta?

- N-am nici un plan să

schimb ceva, răspunse ea.

- Mi-

ar părea rău să văd că... renunţi la

iubire.

- Ah, hai să nu

vorbim
despre asta.
Sincer.

Anna întinse mâna să ia

farfuria, însă el o trase de mânecă.

- la loc din nou, draga mea.

Vreau să stau de vorbă cu

tine.

Voia să stea de

vorbă? Max pe care-l ştia ea nu ar fi

grăit
niciodată
acele

cuvinte.

- Ce înseamnă

toate astea? întrebă cu blândeţe.

Max păru să stea pe gânduri o

vreme.

- Am un regret,

zise el strângând din buze. Are

de-a face cu apartamentul acela din

Paris. Apartamentul din Paris.

- Ştii, când am văzut

fotografiile acestea, după atât de

mult timp... își îndreptă degetul către

imaginile care-l bântuiau.

Vederea acestor fotografii mi-

a adus aminte de tot. De parcă

s-ar fi întâmplat, cine ştie,

acum o lună, poate. Parcă şi văd. Nu

ştiu. Cred că regretul e cel mai trist

lucru pe care poţi să-l ai în viaţa asta...

e vorba despre ceea ce ratăm,

ceea ce nu facem... Şi asta ne

provoacă cea mai mare durere.

Pentru că nu vom şti niciodată ce

ar fi putut să fie. Ocaziile de care nu

am profitat. Cât de diferite ne-ar

fi fost vieţile dacă am fi făcut alte

alegeri. Nu vom şti niciodată

dacă nu le facem, dacă nu acţionăm.

- Chiar ai regrete atât de mari?

El trase de planul castelului

Siegel.
Mâinile
începură să-i

**tremure.
Anna îl ajută
să întindă**

hârtia decolorată.

- Aici

... Mâna lui, albastră din pricina

venelor
reliefate,
parcurse

calea până la etajul de sus al castelului.

Aici era dormitorul meu.

Degetele îi zăboviră în dreptul celor

două camere mari situate chiar

deasupra salonului de primire. Deşi

puţin mai mici decât cele două

camere centrale, erau totuşi

considerabil mai mari atunci când

le comparai cu dormitoarele

în care stăteau servitorii.

Camera de lângă cea a lui Max era

marcată cu „dădacă” scris ordonat

în italice, iar cea de lângă cu

„guvernantă
”.
- **Va**

trebui să cauţi sub scândurile

din vechea mea cameră, spuse Max.

Avea un ton practic, de parcă îi

ceruse să facă un lucru la fel de

simplu ca aducerea ziarului din

camera
alăturată.
- Scâ

ndurile din cameră?

-Da.

Dacă nu ar fi părut atât de serios,

Anna ar fi zis că Max nu se simţea bine.

Pe obrajii lui palizi înfloriseră

două pete luminoase de culoare şi el

părea brusc mai animat decât fusese

în ultimii ani.

- Trebuie să-mi

spui mai mult. Te rog.

Max se

aplecă înspre ea şi-şi puse mâna peste a

ei.

- Ana, zise el.

Anna nu se mişcă.

- Te

rog, şopti el moale.

Voia să ştie

ce avea asta de-a face cu apartamentu

l din Paris. Voia să ştie ce lăsase

bunicul în dormitorul lui. Şi, cel

mai mult, voia să ştie care era

chestiunea
aceea
nefericită pe

care el avea să o regrete întotdeauna.

Insă privirea lui părea

pierdută. Max nu mai era cu

gândul acolo. Privindu-l, ea înţelese un

lucru: poate că Max nu vorbise

niciodată despre asta, însă nu

lăsase totul în urmă.

*Paris***,** *1934*

Bunica lui Isabelle de Florian,

**Marthe,
stătea în
locul ei**

preferat,
lângă
fereastră,

când Isabelle reveni în apartamentu

l din Rue Blanche.
Marthe

ceruse ca
şezlongul ei
scandalos să

fie mutat în salonaşul personal. De

pe şezlongul acesta elegant, şi cu

toate
acestea
neruşinat,

putea urmări tot ceea ce se întâmpla

pe strada aflată sub ea. Chiar

dacă
arondisment
ul al nouălea

nu mai semăna deloc cu cel

de odinioară, Isabelle ştia că privirile

lungi
aruncate
peste drum îi

ofereau
bunicii un
oarecare

amuzant la cei şaptezeci de ani ai ei.

în ziua aceea, Marthe părea

să aibă nevoie de atenţie.

- Din păcate, nu am chef de

vorbă.

Isabelle

lăsă la

picioarele lui Marthe cele două sacoşe

mici de cumpărături de la

magazinul
universal
Printemps.

- Cât de plictisitoare!

Sper că e ceva drăguţ?
- Do

ar câteva eşarfe.

Se făcu

linişte. Isabelle îşi dădea seama

că bunica ei o studia în încercarea

de a afla ce se întâmplase

în după-amiaza aceea, însă

era încă prea supărată ca să vorbească

despre asta. Merse către pianul

ei şi dibui câteva note de început

înainte de a se lăsa absorbită de

muzică, aşa cum o făcea mereu.

Se lăsă mângâiată de notele lui

Satie, le permise să o ducă pe un

alt tărâm, departe de Paris. Avea

nouăsprezece ani. Nu ar fi trebuit să

fie o vârstă interesantă?
Isabelle

**termină
bucata
muzicală şi-şi**

opri mâinile chiar deasupra

claviaturii timp de câteva

secunde cruciale înainte de a

întoarce taburetul de la pian

pentru a o înfrunta pe Marthe – şi

realitatea.

- Dec

i nu a fost

bine. Sau nu a fost aşa cum ai

sperat, ceea ce e acelaşi lucru, spuse

Marthe în timp ce-şi fixa privirea

pe Isabelle.

Isabelle se ridică în

picioare. Rochia cu floricele şi

pliseuri sub bust, pe care o îmbrăcase

plină de speranţe cu câteva ore

mai devreme, părea acum

monotonă.

- O, a fost bine.

Era mai uşor să mintă. Nu

era nimeni de vină. Nimeni în

afară de societate în general,

gândi Isabelle. însă nu fusese în

regulă.
Deloc.
Faptul că

madame
Fatouche,
mama celui

mai recent iubit al lui Isabelle,

alesese ceainăria din Printemps

fusese un semn încurajator.

Locul, decorat în stil

modernist,
cu covoare
cu tipare

geometrice și mobilier tubular

elegant, nu era unul demodat.

Şi i se păruse justificat să

spere că *madame* Fatouche va

fi la fel de modernă în viziunea ei

precum era în alegerea cafenelei,

acceptând o fată care se întâmpla să

fie nepoata celei care fusese

odinioară
infama
curtezană

Marthe de Florian. Doar erau

anii 1930, pentru numele lui

Dumnezeu. Toată lumea trecuse prin

război. Iar chestiunea dreptului

câştigat prin naştere fusese

demontată
de revoluţii.
Rusia.

Evident...
Madame
alesese o

masă vizavi de intrarea în ceainărie,

de unde o putea vedea pe Isabelle,

care intrase
grăbită –
întârziase –

pentru că fusese distrasă de

nişte panglici frumoase.

Judecând

după
aparenţe,
Pierre

Fatouche sporovăia cu entuziasm...

chiar dacă vorbea cam repede.

Isabelle dădu la o parte gândul că

iubitul ei ar fi putut fi afectat de un

episod de neliniște. în mod sigur nu

avea de ce să fie neliniştit.

Mama lui Pierre părea să-l ignore.

Privirea ei era îndreptată

direct către Isabelle.

- Ah,

iat-o!

Pierre se ridică în

picioare, se apleacă şi o sărută pe

Isabelle pe obraz. Simţi căutătura

ochilor lui deschişi la culoare care-

i măsurau rochia subţire în

timp ce el îşi aprindea o ţigară.

Oare ţesătura era transparentă

? Alesese cumva o ţinută

nepotrivită? Nu, nu. Era chiar

modernă. Iar modernă şi distinsă erau

calităţi
perfect
potrivite

pentru
Printemps.
Şi, la urma

urmei, stilul rochiei purtate de

madame **era asemănător cu stilul**

rochiei lui Isabelle. Poşeta

foarte la modă, din piele de

şarpe, pe care o avea femeia mai

în vârstă era aşezată pe masă.

Isabelle se pomeni că invidiază

aerul de respectabilitate şi

siguranţa de sine a acesteia.

***Madame* întinse o mână. Preţ**

de o secundă, dinţii albi se

arătară în lumină, înainte ca ea

să-şi închidă gura perfect rujată şi să-

şi sprijine din nou mâna pe

masă.

- Ma man...,

începu
Pierre.
- **Ma**

ma mea a văzut-o pe bunica ta

într-un spectacol, în anii ’90. în

Pigalle. Numele ei de scenă era

Marthe de Florian, ca de altfel şi

numele pe care îl folosea... în

general, nu-i aşa? lungi *madame*

cuvintele,
ignorându-l
pe fiul ei.

Isabelle nu făcuse decât să

zâmbească. După-amiaza se

terminase înainte să înceapă.

Marthe nu zise nimic în timp ce

Isabelle îi depăna povestea.

Isabelle îşi trecu din nou degetele

peste
claviatură.
- Aşt

eaptă, draga mea, spuse Marthe

liniştită. Mă gândeam.

- Ni

meni nu poate face nimic. Nu e

vina nimănui.

- Eşti

sigură că un bărbat e ceea ce-ţi

doreşti,
Isabelle?
Pentru că îţi

spun că nu ăsta e răspunsul.

Isabelle aşteptă preţ de un

moment.

- E

greşit să

vreau iubire? Ştii, nu am înţeles

niciodată
această
parte din

tine,
bunico...
Isabelle se

opri singură. Ce opţiuni avusese

până la urmă bunica ei?

Marthe se

ridică anevoie de pe şezlong,

iar Isabelle merse să o ajute. Avea o

admiraţie pentru ţinuta dreaptă a

bunicii ei,
pentru
zvelteţea ei,

pentru acea calitate subtilă din

ochii ei căprui şi profunzi,

care
ademeniseră
nenumăraţi

bărbaţi puternici. Marthe avea

o colecţie de bijuterii care ar fi putut

concura cu
ale oricărei
ducese, iar

apartamentul ei era plin de cadouri

exotice, mobilier şi opere de

artă invidiate de orice oaspete al

salonului ei. Odată, bunica lui

**Isabelle
fusese
pariziană**

prin excelenţă. Oriunde se

afla, era urmată de ceilalţi.

Şi totuşi, la fel ca alte puţine

curtezane
care
avuseseră

succes, existenţa lui Marthe nu ar

fi putut fi niciodată aprobată

făţiş. Nu în cercurile onorabile. Nu

în societatea respectabilă.

Ce însemna

asta pentru nepoata ei?
Isabelle

oftă. Nu strica să asculte ce

voia să spună bunica ei.

- La ce te gândeai?

- Nu tu eşti problema, ci

Parisul. Marthe se duse către

micul birou din lemn de nuc, un birou

dăruit de un bărbat sau altul – unul

dintre binefăcătorii ei, cum îi

numea ea – cu treizeci de ani în urmă.

Mută nişte hârtii dintr-un loc în

altul, apoi îi dădu lui Isabelle o

broşură.

- Lacul Geneva?

- Pen
tru vară.
- Do

ar noi două?

- Do ar noi două.

Isabelle analiză fotografiile

din faţa ei – un hotel de basm care

dădea înspre cea mai ispititoare

apă albastră imaginabilă. O terasă

lată, cu bougainvillea şi trandafiri.

Mese decorate cu lumânări

rotunde şi oameni îmbrăcaţi

elegant, care dansau îmbrăţişaţi.

Să o lase-ncolo pe *madame*

Fatouche şi mofturile ei.
- De

ce nu? grăi Isabelle.

Marthe

înaintă către ea şi o îmbrăţişă.

[1] Epoca dintre sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul Primului Război Mondial,

perioadă marcată de progrese sociale, economice, tehnologice şi

politice (n.red.)

CAPITOLUL
2

Panta dealului era acoperită de

podgorii – picături de apă

zăboveau pe frunzele de un verde viu,

lucind şi scânteind în soarele

după-amiezii. Isabelle se apleacă pe

balconul din fier forjat din afara

somptuoasei camere de hotel. După

câteva momente de visare, îşi

îndreptă atenţia către iahturile care

pluteau încoace şi încolo pe lac,

şi către munţii din depărtare.

Privirea ei alunecă dinspre

frumuseţea
îndepărtată
a naturii

către scena de sub fereastra ei.

Grupuri elegante stăteau pe

terasă,
delectându-
se cu un ceai

târziu, însoţit de plăcinte,

bomboane de ciocolată elveţiene,

cafea şi şampanie. Pălăriile

deschise la culoare ale bărbaţilor le

umbreau chipurile în timp ce

conversau cu femei frumos îmbrăcate,

tolănite graţios şi înveşmântat

e în rochii crem.

- Co

boară şi simte-te bine, zise

Marthe ieşind pe balcon, după

ce terminase de supraveghea

t
despachetat
ul în camera

ei. Eu mă voi odihni o vreme după

toată călătoria. Ne aşteaptă o

**vară întreagă
de care să ne
bucurăm.**

Chiar sper ca toată relaxarea

**asta să nu fie
prea
obositoare**

pentru mine.

Isabelle se întoarse

către bunica ei.

- Nu

ai avut niciodată o vacanţă ca la

carte,
bunico.
Concediile n-

au făcut parte din viaţa ta, nu-i

așa?

- Așa e, recunosc.

Marthe se aşeză pe un scaun de

nuiele. Poate că voi schimba

lucrurile. Acum am pretextul

perfect. Te
am pe tine.
- Nu

vreau să
simţi că
trebuie să

pleci din Paris din cauza mea.

Isabelle îşi luă pălăria, o îndesă peste

cârlionţii închişi la culoare şi

zâmbi. însă mi-a trebuit doar o zi aici

să-mi dau
seama că
până şi

Parisul e doar o picătură de

apă într-un ocean imens. O perlă, fără

îndoială, însă nu tot şiragul.

- Gata cu filosofatul.

Du-te şi explorează!
Martha îi

făcu semn cu mâna să plece.

- Nu voi sta mult.

- Sta

i cât îţi place. Mă tem că eu nu

sunt un companion prea bun

pentru tine.
Isabelle o
pupă pe

obraz.

- Nu te-ar putea

acuza nimeni niciodată de faptul că ai fi

plictisitoare,
bunico.

- Nu,

asta nu se întâmpla înainte.

Isabelle coborî pe scara

principală a hotelului către salon.

Ventilatoare din lemn suspendate

de tavan se roteau deasupra

meselor din nuiele, dispuse

meşteşugit
pe
pardoseala

cu dale alb-negru. Palmieri în

ghivece
împrumutau
încăperii un

aspect de seră. Merse către uşile

franţuzeşti care dădeau către terasă.

Ajunsă acolo, Isabelle

ezită. Toţi păreau atât de în largul

lor. Bărbaţii tineri fumau şi-şi mijeau

ochii
uitându-se
insistent la

femei. Brusc, o străbătu un sentiment

familiar de nesiguranţă – era o

intrusă și avea să rămână așa

pentru
totdeauna.
Nu aparţinea

acelei lumi sofisticate. Insă dacă nu

făcea parte din ea, atunci unde

ar fi trebuit să fie?

Isabelle o

adora pe bunica ei, care o

crescuse după ce fusese dată

la o parte de familia mamei ei,

atunci când tatăl său, Henry, fiul

lui Marthe, murise. însă numele

Marthe de Flórian i-o lua înainte

oriunde s-ar fi dus. Avea să rămână

pentru
veşnicie la
periferie? îi

era imposibil
să-şi
imagineze

altceva.

Isabelle intră pe

terasă şi se duse către zidul jos, din

piatră deschisă la culoare, care

dădea înspre apă. De-a lungul lui, se

întindea un şir de scaune din lemn. Se

aşează, fie doar pentru a se ascunde

vederii
celorlalţi
oaspeţi. însă

acolo se mai afla o tânără, la fel de

singură,
aşezată cam
la un metru

distanţă de ea.

Fata părea

să aibă mai mult decât cei

nouăsprezece ani ai lui Isabelle;

părul ei era de un blond alb, frapant.

Spre surprinderea lui Isabelle,

partenera ei
în solitudine
o privea fix.

Fără urmă de timiditate, fără urmă de

prietenie.
Isabelle
îndrăzni să

zâmbească.

- E o după-amiază

frumoasă, spuse ea în engleză.

- Cu siguranţă e. Accentul

fetei nu era franţuzesc. însă vorbea

engleză cu
încredere,
sigură pe

sine.

- Sunteţi aici ca

să vă petreceţi vara?

-Da.

Isabelle îşi aşeză

mâinile în poală.

- De-

abia... aştept să mă familiarizez

cu locurile.

- Aţi venit aici cu

familia?

- Doar cu bunica.

Eu sunt Isabelle. Isabelle de

Flórian.
Fata cea
blondă se

ridică în picioare. Era înaltă.

Rochia ei elegantă era croită din

mătase foarte fină, de culoare

deschisă, adunată sub sâni. Efectul

total – părul, ochii albaştri şi rochia –

era aproape orbitor în lumina

soarelui.

- Am venit aici ca

să am intimitate. Vă rog să mă

scuzaţi.
Isabelle
simţi cum o

cuprindea fierbinţeala.

însă, după

ce ezită preţ de o clipă, fata îi întinse

o mână înmănuşată.

- Na

dja Albrecht.
- Bu
nă, Nadja.

- Sunt sigură că ne vom

vedea prin împrejurimi. Tonul Nadjei

părea în continuare unul de

superioritate. Să ai o şedere

liniştită, zise punând accentul pe

cuvântul
liniştită.
- Mul

ţumesc, răspunse Isabelle în

timp ce Nadja se întorcea

pentru a reintra în grabă în

hotel.

Evident, fata era greu

de intimidat, însă chiar nu dorea să fie

plăcută?
I se păru mai simplu

să nu discute despre acest interludiu cu

Marthe.

Câteva ore mai târziu,

Isabelle se găti cu atenţie

pentru cină.
Găteala
reprezenta

atât o distragere, cât şi un

tonic pentru sufletul ei. Când era

singură,
putea gândi.
Se putea

confrunta cu lucrurile şi nu trebuia să

se prefacă. Nu trebuia să joace un rol.

Isabelle se simţea uşurată că

nu mai era la Paris – poate că se simţea

mai plină de speranţă decât o

făcuse de multă vreme. însă era în

continuare uşor agitată. Dacă ar

număra
familiile care
o

respinseseră, ar trebui să se

resemneze cu ideea că avea să

devină
guvernantă.
Ce altă

opţiune avea? Trebuia să

facă ceva cu viaţa ei, însă părea să aibă

foarte puţin control asupra

oricărui aspect al acesteia.

La ora opt, Isabelle îi urmă pe

Marthe şi pe şeful de sală, pe lângă

mesele de pe terasă, care scânteiau din

pricina
tacâmurilor
de argint şi a

obiectelor de cristal. în aerul cald

pâlpâiau
lumânări,
umplând

restaurantul cu sclipiri de lumină.

Cupluri şi grupuri mici vorbeau

şoptit, intim. Ospătarul se opri în

dreptul unei mese pentru doi, luă

pelerina lui Marthe şi le trase

scaunele.

Isabelle își trecu o mână

peste rochia ei de mătase.

- Eşti frumoasă, draga mea,

zâmbi
Marthe.
- Ah,

**mulţumesc,
răspunse
Isabelle.**

însă simţi
că-şi pierde
culoarea din

obraji când o văzu pe nemţoaică

împreună cu un grup de tineri blonzi,

diafani, care se aşezau la masa vecină.

Şi Nadja purta îmbrăcămint

e din mătase, de culoare roz

pal. Părul blond îi era strâns la

ceafa.
Isabelle
simţi

mireasma
delicată a
parfumul

celeilalte
fete de unde
se aşezase.

O trupă de jazz începu să cânte.

Nadja o văzuse – Isabelle era

sigură de asta –, însă nu o

salutase.
Isabelle nu
voia să se

zgâiască,
însă era greu
să nu se uite

din când în când la cealaltă

masă.

- Ce

loc

încântător! remarcă Marthe.

-Da.

Un tânăr stătea lângă

Nadja. Avea părul blond pieptănat

ordonat de pe frunte, într-o

manieră care-i scotea în evidenţă

ochii albaştri. Doi băieţi care

nu păreau să aibă mai mult de

şaisprezece ani şedeau lângă el. O

fată cu părul roşcat, îmbrăcată în

verde închis,
completa
grupul.

Când oamenii începură să

danseze pe
terasă,
Isabelle

profită de ocazie.

- Cre

d că eşti obosită, bunico. Nu

ne întoarcem în camerele noastre?

- Bine înţeles că nu. Marthe

începu să-şi legene umerii în

ritm cu muzica vioaie de

jazz. Doar nu suntem nişte fete bătrâne.

Cei din grupul de la masa vecină

se ridicară în picioare, iar Isabelle

răsuflă uşurată când îi văzu că

mergeau pe ringul de dans. Se

simţea
stânjenită
când se afla

în apropierea lor.

- Vreau să rămân şi să

urmăresc
dansul,
insistă

Marthe.

Isabelle îşi împături

şervetul şi-l puse pe farfurie.

- Sunt obosită...

- Fat

ă bătrână, Isabelle?

- Nu

am chef să dansez.

- Cu

m ai de gând
să cunoşti
pe cineva?

Isabelle rămase tăcută.

- Nu am bătut atâta cale ca

tu să te piteşti într-un colţ. Eşti

plină de contradicţii. Ce ai păţit?

- Nu am păţit nimic. Poate

că mi-ar
plăcea să-mi
petrec vara

citind.
Putem vizita
împreună

satele din împrejurimi. Mi-aş putea

găsi un hobby.

Cum

putuse fi atât de nesăbuită

încât să creadă că geografia

avea să conteze în vreun fel

când era vorba de modul în

care erau percepute? Indiferent de

locul în care se afla, nu reuşea să se

integreze.
Iar bunica ei
avea

dreptate.
Era plină de contradicţii.

Ştia ce voia, dar nu putea avea asta.

Aşa că nu era mai bine să evite pur

şi simplu problema şi să facă

altceva în schimb?

- Un

hobby?

Marthe își

împinse

scaunul atât de violent încât lângă

ea se iviră doi ospătari. Foarte

bine... Sunt bine, spuse ea în timp ce

le făcea semn bărbaţilor să

plece.

Isabelle își feri privirea.

Marthe părea hotărâtă să facă o scenă.

- Dacă nu te invită nimeni la

dans, nu trebuie să dansezi, zise

Marthe cu o voce care suna ca un

burete de sârmă frecat pe lemn. însă

dacă te invită cineva, pentru

numele lui Dumnezeu, distrează-te.

Nu te izola doar din cauza

situaţiei din Paris.

- Mă

voi uita o vreme, răspunse

Isabelle.
Doar ca să-ţi
fac pe plac.

- Serios, Isabelle. Comportame

ntul tău nu are nici o noimă.

Până când traversară restaurantul,

cei mai mulţi dintre oaspeţii

hotelului dansau deja lângă lac. Un

ospătar le escortă la o masă aflată

pe marginea ringului de dans şi le

făcu cunoştinţă cu două

femei în vârstă.
împreună

cu acestea, Marthe iniţie o conversaţie

zgomotoasă şi iritantă în limba

engleză
despre
ospătarii

moderni şi, după câteva minute,

Isabelle se simţi tentată să iasă la o

plimbare.

în seara aceea, zidul

scund lângă
care şezuse
după-amiază

era presărat cu lămpi, iar luna arunca

o pată de lumină incandescent

ă pe suprafaţa lacului

**întunecat,
care se lăţea
acolo unde**

întâlnea
pragul
hotelului.

Isabelle îşi trecu degetele

peste partea de sus a zidului,

permiţând
căldurii
absorbite de

piatră în timpul zilei să-i

zăbovească pe degete, apoi să i se

strecoare
sub piele.
-　　　　　N-

am putut să nu te observ. Călătoreşti

singură cu bunica ta? auzi ea o

voce masculină în spatele ei,

care i se adresa în franceză.

Isabelle se întoarse lent, în mod voit.

Ştia cine era acolo.

- Na

dja mi-a spus că a făcut cunoştinţă

cu tine. Privirea lui era caldă. A

fost cumva nepoliticoasă ?

- Bineînţeles că nu.

- în plus, n-am avut cum să

nu observ că eşti singură aici. Toţi de

la masa mea au un partener de

conversaţie. *Mademoiselle* de Florian,

nu-i aşa?

Vocea lui era blândă,

profundă.

- Isabelle.

- Nu
mele meu
este Max

**Albrecht,
răspunse
tânărul. Din**

fericire – sau poate că nu – sunt fratele

Nadjei.

Isabelle întinse

mâna, iar el o ţinu preţ de un

moment.

- Ştii

, fiecare

noapte a fost aşa. Uluitoare. El

privi înainte, către lac. Te-aş ruga să

facem o plimbare împreună,

însă presupun că bunica ta nu

te-ar...

- Cel mai probabil,

m-ar împinge în braţele tale, termină

Isabelle
fraza.
- Dar

tu nu vrei să fii împinsă.

O

explicaţie părea necesară.

- Cred că vrea doar să mă

distrez. Dar distracţia e mereu atât

de efemeră. M-am plictisit de

asta.

Dintr-un anumit

motiv,
Isabelle voia
să-l provoace

pe acest tânăr, însă, pe de altă

parte, el părea sincer. Prietenos. Ea

îşi mușcă buza de jos.

- Poa

te că din când în când ar fi bine să-i

asculţi sfaturile. Vocea lui

Max era catifelată şi îl simţi

aproape, deşi el se ţinea la o

distanţă
respectabilă.
- Nu

văd rostul.

El îşi înclină capul

într-o parte
şi o urmări.
- Hai

să-ţi propun ceva. Din întâmplare,

eşti liberă mâine?

- Mâi

ne?
- Vo
m ieşi în

timpul zilei. Pentru o petrecere pe

lac. Nimic formal. Nadja,

prietena ei Sascha, cei doi fraţi mai

**mici ai mei,
Didi şi Jo... şi
eu.**

- Ar fi de acord să vină şi o

străină?

- Dar nu eşti o

străină, nu-i aşa?

Isabelle se

uită la bunica ei. Marthe părea

angajată
într-o
conversaţie

captivantă cu celelalte două femei.

Reveni la bărbatul aflat în faţa

ei.

- **Ei**

bine,

răspunse ea. Probabil că bunicii mele

i-ar face plăcere.

- Exc

elent. O să o iau ca pe un răspuns

afirmativ. Ne întâlnim la punctul de

debarcare la zece şi jumătate.

Isabelle zâmbi şi privirea i se

intersectă cu a lui Max, doar pentru

o secundă. Nu se putea hotărî ce

anume era mai puternic – dorinţa de

a se uita în continuare în ochii lui sau

impulsul de a
se îndepărta.

San

Francisco,
2010

Anna îşi târî valiza

prin camera de zi până la uşa de la

intrare,
privind
obiectele din

încăperi în timp ce străbătea

casa. Pernele moi de pe canapelele ei

gri-albăstrui
erau
aranjate

exact aşa cum îi plăcea ei, iar pe

măsuţa de cafea îşi lăsase cărţile

preferate. Cât i-ar fi plăcut să

aibă timp să citească... Cu o noapte în

urmă,
frecase
gresia alb-

negru din baie, lustruise

oglinda rotundă și ștersese

praful din dormitorul alb, cu multe

dulapuri încorporate, şi uşi cu

geam dublu care dădeau înspre curtea

mică,
mărginită de
bougainvillea

şi trandafiri. Deschise uşa chiar

atunci când Cass opri maşina în

dreptul celor
câteva
trepte care

duceau spre casă. Max era pe locul

pasagerului şi desena cercuri cu

braţul într-o adaptare a unui salut

regal. Cass claxonă.

- Ah,

serios!

Anna trase de uşile din

spate ale dubiţei cafenelei, ca

să le deschidă şi să-şi arunce

valiza în spate, între rafturile pe

care, de obicei, se afla pâine

proaspătă.
De parcă ar fi
fost pe pilot

automat, mintea Annei făcu un salt

către ceea ce se întâmpla la cafenea –

era prea devreme pentru

aprovizionarea de după-amiază cu

pâine, însă circuitul de dimineaţă ar

fi trebuit să fie finalizat. Ce era cu ea

de lăsa totul în urmă? Oare la ce se

înhămase de bunăvoie? Şi totuşi, nu

putea face altceva decât să-i

îndeplinească dorinţa preaiubitului

ei bunic.

Trânti uşa din spate a

maşinii, însă mintea ei continua să

manifeste o atenţie exagerată

pentru
nimicuri.
Anna mai

investigase, însă în cartea de

telefoane
germană nu
apărea nici o

informaţie referitoare la cei care

deţineau
Schloss
Siegel.

Căutările pe Google Maps îi arătaseră

doar că acesta se afla la

marginea unui sătuc, numit şi el

Siegel.

- Eşti sigură că eşti

pregătită,
draga mea?
întrebă Max

acum, în timp ce-şi muta corpul

împuţinat pe locul din mijloc,

pentru a-i face loc Annei.

Pregătită?
Annei îi veni
să râdă doar

când se gândi. în schimb,

întinse o mână pe care o puse

peste a lui
Max.
- Do

ar mă ştii, glumi ea. Mereu

pregătită.

Speră că vocea nu o

trădase deloc.

Cel puţin

ştia încotro mergea. Adică în

Germania.
De la Berlin exista un

tren direct către nord-est, la

Siegel.
Călătoria
dura o oră şi

douăzeci de minute. Nu era foarte

lungă.

- Excelent.

Max își încrucişa mâinile, dar

părea uşor slăbit.

Anna privi

pe geam în drum spre aeroport.

Lumina strălucitoare a soarelui

scânteia în golf. Avea să-şi

amintească cineva de bunicul ei

atunci când ea va fi în Siegel?

Odată ce schimbă avionul în

Los Angeles, urcându-se în cel de

Berlin, nu mai izbuti să-şi adune

deloc
gândurile.
încercă şi nu

reuşi să se concentreze pe feluritele

distracţii oferite în avion. De

fiecare dată când se străduia să-

şi îndrepte atenţia către un film,

mintea
începea să-i
fugă,

revenind iar şi iar la imaginile de

basm ale castelului.

Când trenul

opri pufăind în Siegel, Anna se

simţi epuizată. Se uită în jur pe

peronul
pustiu în
timp ce

cobora din tren. Gara, o clădire veche

care părea să fi fost încântătoare

**odinioară,
era acum
decorată cu**

ferestre înrămate în aluminiu,

acoperite de praf. Şi totuşi, în

ciuda
sentimentulu
i de vechi şi

frumos aflat în dezacord cu

funcţionalitatea perioadei sovietice,

prin simplul fapt că se afla acolo

avu senzaţia că păşeşte într-un loc

istoric. Se gândi la toate

celelalte trenuri care opriseră în

acea gară şi la câte dintre ele îl

duseseră pe bunicul ei şi pe familia

acestuia.
îşi
analizase

bine traseul înainte să plece de

acasă şi ştia că avea să dureze doar

câteva minute să-şi facă drum

prin sătuc până la piaţa mare. Când

porni, îşi ţinu ochii fixaţi direct înainte

şi depuse eforturi să ignore

senzaţia de agitaţie pe care o avea

în stomac.

Era singura persoană

care coborâse din tren. Valiza

ei zdrăngăni în liniştea aceea în

timp ce o târa în susul străzii care

ducea în piaţă. Trecu pe lângă un

şir de case cu aspect dărăpănat;

de-a lungul faţadelor vechilor

clădiri de piatră crescuse

iarba înaltă. Apoi trecu pe lângă un mic

magazin. în adierea vântului,

deasupra uşii închise se bălăngănea

un indicator vechi. Nu vedea

absolut pe nimeni. Nu tu maşini, nu

tu trafic, nu tu brutării. Nici o staţie

de alimentare, nici o casă

care să pară că adăposteşte

vreo formă de viaţă. Unde erau cu

toţii?

Hotărî că era mai bine

să meargă mai departe, deşi tentaţia

de a se opri şi de a se zgâi era

aproape
copleşitoare.
Vântul

deveni mai puternic, iar liniştea

sinistră care umpluse după-amiaza

târzie fu înlocuită de scârţâituri şi

vaiete
ciudate,
inexplicabile.

Era începutul primăverii, însă satul nu

oferea nici o promisiune de reînnoire

a vieţii. Ca şi cum trecutul se agăţa de

balamale, însă nu era sigur dacă-şi

mai avea locul acolo. Deci ce se

întâmpla
acolo? **îşi**
încheie

nasturii
jachetei
negre, cu

mâna pe care o avea liberă, luând

curba pe drumul care ducea în

piaţă – despre care presupunea

că era inima a ceea ce fusese

odinioară
satul
bunicului ei.

Se opri în faţa bisericii. în mod

straniu,
clădirea
părea să aibă

un acoperiş de ţiglă nouă, iar

zidurile
păreau
vopsite

recent. Era o biserică drăguţă, cu

un turn rotund, care se termina

cu o giruetă aurie, în formă de

cocoş. Lângă biserică se afla un mic

magazin universal, iar înăuntru era

aprinsă
lumina.
Brusc, se

simţi lovită de epuizare, ceea ce o

făcu să se legene pe picioare şi

aproape că-şi
scăpă
bagajul chiar

acolo, pe pavaj. Reuşise. Era

acolo.
Călătorise
aproape

douăzeci şi patru de ore ca să ajungă

în locul acela în care nu mai fusese

niciodată şi de a cărui existenţă

aflase cu doar câteva zile mai

devreme.
Deşi satul i
se părea

străin, îi lăsa un sentiment de

familiaritate. Câteva mese de lemn cu

banchete lungi erau înşirate în

curtea din faţă a clădirii de piatră,

acoperite cu iederă, la care se uita.

Semnul proaspăt vopsit

anunţa că ajunsese la destinaţie –

Hotelul
Goldenen
Hahn. Păşi

hotărâtă
înainte şi
împinse uşa

din lemn.

Se pomeni înăuntru,

printre şiruri de mese lungi şi

scaune din lemn, ce arătau de

parcă ieşiseră în pas de dans

**direct dintr-o
poezioară
pentru copii.**

Era de parcă rătăcea într-o altă

Germanie acum – una tradiţională,

plină de poveşti şi de magie, şi de

tot felul de personaje minunate din

cărţile copilăriei. De câte ori se

plimbase oare bunicul ei chiar în

acest loc? Oare băuse aici prima lui

bere?

- Vă pot ajuta cu

ceva? întrebă o fată în limba

germană.

Părea

normal să fie

îmbrăcată
într-un
costum

popular
tradiţional;
îşi ţinea

părul şaten deschis prins la spate,

într-un coc.

în timp ce fata o

conducea pe Anna spre camera ei,

trecură pe
lângă un
cuplu de

vârstă mijlocie, care cobora

scările.
îmbrăcaţi în
haine

moderne şi ducând cu ei o hartă,

păreau să fie perfect normali şi să

vină şi din secolul potrivit.

Anna simţi cum se risipeşte o

parte din tensiunea acumulată

între umeri.

Camera ei era

amenajată într-un mod încântător. O

scară din lemn separa dormitorul

de sus de o cameră mică de zi,

personală, aflată în josul scării.

O mică sală de baie cu un lavoar în

formă de piedestal completa

tabloul.
încăperea
dădea înspre

piaţa satului.
Despachet
ă, îşi atârnă

hainele în şifonier, făcu un duş şi se

lăsă pe pat. Avea nevoie să tragă un

pui de somn de după-amiază, voia

ca ziua aceea
interminabilă
de călătorie

să se încheie. însă în acelaşi

timp, voia şi să se ridice în picioare.

Să explorează.

**cina nu avea
să fie decât
peste cel**

puţin patru ore. Trebuia să se

odihnească;
dacă nu,
avea să se

prăbuşească.
După
cincisprezece

minute, Anna ştiu că ideea era una

zadarnică. Nu-şi putea opri

gândurile. De cât timp rămăseseră

**lucrurile
neschimbate
aici?**

începea să simtă de parcă satul

acela era şi al ei. Rămase pe loc încă

câteva momente. O simplă

plimbare pe străzile din Siegel făcuse

posibil lucrul acesta, faptul că

văzuse piaţa pe jumătate pustie. I se

păru deodată că trecutul şi prezentul se

îmbinau ca două bucăţi dintr-un vas

spart.

Pentru că în toţi aceşti

ani trăise cu gândul că nu avea un

trecut. însă avea; Max i-l oferise dintr-

odată. Şi iat-o, era chiar acolo.

Dorinţa de a vedea castelul

deveni copleşitoare. Voia să fie

acolo chiar în momentul acela. Voia

să vadă fantomele familiei ei,

ale familiei ei pierdute, ale familiei pe

care ar fi trebuit să o aibă, iar

sentimentul acesta era atât de

intens legat de iubirea ei pentru Max

şi de oboseala ei, de paragina

în care se afla locul, încât trebuia

să se ridice. Trebuia să meargă la

castel chiar acum. Nu mai putea,

nu mai voia să aştepte.

O femeie

de vârstă mijlocie era de serviciu la

recepţie.
Peste
puloverul ei

negru din caşmir strălucea un

şirag de perle. Părul blond îi era

aranjat cu grijă.

Anna se

prezentă în
engleză, în
speranţa că

femeia avea să o înţeleagă.

- Vreau să întreb despre

posibilitatea de a vizita Schloss

Siegel. Am încercat să iau legătura

cu
proprietarul
înainte de a

pleca de acasă, însă...

- Nu

aţi primit răspuns.

Femeia

începu să dea paginile din registrul

ei de rezervări. Vorbea limba

engleză la perfecţie, însă îşi

economisea
cuvintele.
- Cor

ect.

- **Nu**

mă

surprinde.
Anna
aşteptă preţ

de câteva momente.

- Aş

putea lua legătura cu proprietarii?

Am motive întemeiate să mă văd cu

ei. O legătură personală,

din trecut.

Femeia privi în sus,

iar sprâncenele i se arcuiră

sub forma a două semiluni

negre,
perfecte.
Nu avea

altă soluţie decât să continue.

- Am o legătură cu familia care

locuia acolo înainte de...

- Ve

nirea ruşilor, rosti femeia parcă

citindu-i gândurile.

-Da.

- Familia Albrecht.

- Corect.

Femeia îşi

încrucişă brațele.

- Exi

stă nişte poteci în apropierea

hotelului. Sunt convinsă că

vă vor face plăcere. Am o hartă pe

care sunt prezentate alte atracţii

locale.

Anna își alese cu

foarte mare atenţie cuvintele.

- îmi pare foarte rău, dar

trebuie să vizitez castelul. De

asta sunt
aici. Vin
tocmai din

San Francisco. Femeia se

întoarse cu spatele la Anna. Alese

câteva
broşuri
lucioase şi o

hartă din suportul din spatele

biroului ei, apăsă pixul şi, cu mişcări

**chibzuite,
începu să
deseneze**

cercuri roşii, mari în jurul atracţiilor

turistice
însemnate
pe hartă. I le

înmână Annei fără nici o vorbă,

apoi reveni la computerul

ei şi începu să tasteze.

- Vă

mulţumesc, spuse Anna.

Vorbise cu

atenţie,
domol.
Femeia n-o

privi.

După două minute, Anna

se trezi din nou în piaţa satului. Ştia

care era drumul către castel,

studiase harta satului online de

suficiente ori pentru a-şi putea găsi

calea fără ajutor. Părea că singurul

lucru pe care-l putea face era să

meargă şi să afle singură, chiar dacă

habar nu avea la ce să se aştepte.

Mai făcuse asta înainte, în diferite

momente ale vieţii ei... bineînţeles

că o făcuse.

O luă la dreapta şi

trecu pe lângă biserică, fără

să cedeze tentaţiei de a vedea dacă

uşa era descuiată. Strămoşii ei

se închinaseră în locul

acela. Oare străbunicii ei se

căsătoriseră în bisericuţa aceea? Dar

trebuia să-şi vadă de drum.

Strada de după biserică avea să o

ducă direct la Schloss Siegel. De

câte ori se plimbase oare Max pe

acolo în
copilărie?
Anna

scutură din cap şi se concentră

asupra împrejurimilor. Trecu pe

lângă nişte case noi, cu aspect

utilitar, cu acoperişuri ţuguiate şi

cu ferestre mici, despre care

presupunea că fuseseră construite

după
căderea
zidului

Berlinului.
Din unul
dintre coşuri

se ridica un rotocol de fum, iar

sunetul făcut de cineva care tăia

lemne într-o grădină răsuna în

aer.
Continuă
să meargă.

După câteva minute, se ivi un peisaj

rural
neîngrădit,
care

mărginea
drumul
îngust. De o

parte şi de alta copacii aveau câte o

frunză rătăcită, însă nu erau

înfrunziţi de tot, nu încă. La urma

urmei, era doar luna martie. La

scurtă vreme, totul deveni tăcut,

cu excepţia paşilor Annei.

Drumul coti şi câteva acareturi

vechi,
grajduri
probabil,   se

ivură la dreapta ei. Inima îi

tresări. Se apropia de Schloss

Siegel.
Un gard
şubred de

sârmă
ghimpată
ţinea

acareturile protejate de drum, în

vreme ce
iarba şi
buruienile se

răspândeau
către
marginile

clădirilor vechi. Ferestrele

etajului de sus erau acoperite cu

plăci din lemn, cenuşii,

traversate
de scânduri
în diagonală.

La una dintre ferestre era prins un

semn galben, strălucitor. Anna nu

putea citi în germană, însă mesajul

era clar.

Se cuprinse cu braţele şi

merse mai departe până când ajunse

la porţile de intrare în castel.

CAPITOLUL
3

Lacul
Geneva, 1934

Toţi ospătarii

ajunseseră să-i cânte în strună lui

Marthe. Un grup de tineri o

conducea pe fosta demimonden

ă la cea mai bună masă de lângă

apă. Dacă cineva ar fi întrebat-o pe

Isabelle de ce se întâmpla

lucrul acesta de fiecare dată când

mergea undeva cu bunica ei, ar

fi răspuns că lucrurile nu se datorau

doar
farmecului
personal

firesc al lui Marthe, ci şi faptului că

**bunica ei
încă avea
toate**

calităţile
necesare
pentru a

capta atenţia.

Dimineaţa

era perfectă pentru o plimbare cu

barca – aerul era curat, iar bâzâitul

constant al greierilor era punctat de

strigătul
răzleţ al
vreunei

păsări. Mesele de pe terasă erau

acoperite cu feţe din in albe, curate,

pentru micul-dejun. Cafeaua

parfuma aerul.

Isabelle se

trezi după un somn delicios. în

timp ce aluneca în somn

noaptea trecută, gândurile ei

se
învârtiseră
plăcut **în**

jurul lui Max. Chiar dacă vorbise cu el

doar câteva minute, se simţise atât

în siguranţă, cât şi emoţionată.

în
dimineaţa
aceea, îşi

pusese
hainele pe ea
cu şi mai

multă
atenţie.
Rochia albă

de zi era perfectă pentru o zi

de vară petrecută pe lac. îşi

prinsese cu un ac pălăria de paie,

astfel că aceasta stătea exact

în unghiul potrivit, etalându-i la

perfecţie
cârlionţii
strălucitori,

închişi la culoare.

Marthe

profită de numeroşii ospătari

săritori care se roteau în jurul ei la

micul- dejun, în timp ce le dădea ordine

şi insista să servească o gamă de

produse de patiserie care ar fi fost

mândria hotelului Ritz din Paris. în

vreme ce Isabelle se reaşeza pe

unul dintre scaunele din nuiele, cu

pernişă, şi-şi
vâra
picioarele

sub masă, simţi şi mai profund

promisiunea
zilei superbe
care avea să

vină.

Grupul lui Max nu

venise încă la micul-dejun. Nu

era un lucru surprinzător. Marthe

fusese dintotdeauna o persoană

matinală şi, chiar dacă Isabelle avea

deseori chef să doarmă până târziu,

bunica ei insista să nu devină o

leneşă.

- Ase

ară am

cunoscut un alt oaspete, spuse

Isabelle.

- Vorbeai cu un

tânăr.

Marthe rupse un

croasant, îl unse cu unt şi luă o gură

din cafea.

- Credeam că erai

prea prinsă în conversaţia

cu acele doamne ca să observi,

râse Isabelle.

- Eu văd tot, zise

Marthe. Şi dacă nu văd, îmi dau

seama
singură de ce
se întâmplă.

Isabelle îşi puse cuţitul pe farfuria

de porţelan.

- Familia...

aceasta m-a invitat să ies cu ei pe lac

astăzi. Cu o barcă.

- Da,

îmi imaginez
că e nevoie
de o barcă

dacă vreţi să ieşiţi pe lac, remarcă

Marthe.
Chiar sper că
nu veţi înota.

Dar am văzut că vorbeai cu un tânăr, nu

cu toată familia.

- Căl

ătoreşte cu familia.

- Dar

nu-i
cunoaştem.
Isabelle

expiră.

- Credeam că mi-

ai spus să nu stau pe loc, spuse ea, în

timp ce-şi ţinea tonul vocii scăzut.

Marthe era mereu plină de

contradicţii.
îşi schimba
părerea

atunci când i se părea ei potrivit, în

funcţie de circumstanţe. Spunea

când da ieşitului afară, când

nu şi, în schimb, se hotăra să

rămână în apartament ca să

citească o carte. Capriciile,

mofturile ei căpătaseră faimă.

- N-am intenţionat

să spun că
vreau să
pleci o zi

întreagă cu primul grup de străini de

care dai. Nu ai putea să iei prânzul cu

ei mâine în schimb?
Astfel îi pot

studia prin lornietă.
- Pof

tim, iar tu să-i examinezi

împreună cu femeile pe care le-ai

cunoscut
aseară? Şi
să-i analizezi

la nesfârşit?
- Fe
meile în

vârstă trebuie să aibă o sursă

de distracţie, spuse Marthe. Şi ce

sursă mai bună decât ciudăţeniile

tineretului?

- Atunci ai face

bine să investeşti într-un

telescop în dimineaţa asta, mormăi

Isabelle. Vei arăta suficient de

ridicolă de
pe ţărm.
- Nu cred

că este potrivit să accepţi pur

şi simplu atât
de uşor
invitaţia

acestui

tânăr. Ştii,

chiar am

nişte
standarde.
Isabelle

înălţă dintr-o sprânceană, apoi regretă

imediat. Bunica era iubirea vieţii

ei. O primise la ea pe Isabelle după

moartea
tatălui, când
familia

mamei
acesteia o
respinsese,

acuzând-o pe nepoţica lor că ar fi fost

progenitura fiului unei curtezane.

Isabelle le-ar fi mânjit perfecta

reputaţie de clasă de mijloc dacă

ei ar fi ales să aibă vreo legătură cu

ea. Marthe râsese de convingerile

lor meschine. Şi făcuse ceea ce

făcea mereu. Găsise o soluţie şi

supravieţuis
e.
- Nu

înţeleg care este problema,

zise Isabelle.

-

La Paris

am

încredere. Acolo, toată lumea

cunoaşte pe toată lumea. Tot

ceea ce
te rog este
să ajungi să-i

cunoşti ceva mai bine pe aceşti

oameni înainte să pleci cu ei o

zi întreagă. Dacă tu şi tânărul acela

aţi rămâne neînsoţiţi? Ce s-ar

întâmpla
atunci?
Grija

exagerată a lui Marthe nu era aproape

deloc surprinzătoare. Când

avea vârsta lui Isabelle fusese

disperată, trăise în sărăcie şi

avusese o slujbă de cusătoreasă

în incintele lipsite de aer ale

dărăpănatului cartier parizian de

confecţii. Până să împlinească

douăzeci de ani, Marthe avusese deja

doi copii cu doi bărbaţi diferiţi.

Locuia cu chirie într-o casă de

raport
sărăcăcioasă
şi cosea

nasturi ca să-şi câştige traiul, în

timp ce-şi lăsa copilaşii în grija

proprietarei, o femeie aspră,

despre care bănuia că nu le dădea

deloc
atenţie. în
mod

remarcabil,
viaţa îi
fusese

schimbată de o întâlnire accidentală.

- Nu-mi dau seama ce s-

ar putea întâmpla! îmi imaginez că

nimic, spuse Isabelle.

Ceva o

distrase, iar ea își întoarse

capul, uşurată de diversiune.

Pe terasă apăruse o tânără.

Părea să plutească înspre masa

vecină cu masa lor. Trei ospătari

îi dădură târcoale. Marthe avea

concurenţă.

- O

apariţie,

spuse
Marthe
luându-şi

lornieta.

- Par
e să fie

singură şi să supravieţuiască,

răspunse
Isabelle
aproape

mormăind.

- Am observat.

Fata vorbi cu ospătarii, comandând

un suc.

- Americancă,

spuse
Marthe.
- Bu

nico, dacă ai de gând să-ţi petreci toată

vara
făcându-ţi
griji din

cauza
străinilor,
atunci mai

bine ne întoarcem la Paris.

- Parisul e plin de parizieni,

grăi Marthe. M-am plictisit de

toţi de acolo.

Isabelle îşi îndreptă

privirea către fata blondă de la

masa vecină. Era înaltă, elegantă fără

să facă nici un efort, iar rochia roz

pal pe care o purta îi accentua

perfect tenul. Era superbă; nici

o îndoială în această privinţă.

Indiferent că era americancă

sau nu.

- Bună! Te-am

văzut
aseară!
strigă fata în

engleză, uitându-se la Isabelle.

Vorbeai cu tânărul acela divin, Max

Albrecht. îl cunoşti? Ce familie! Din

nobilimea germană. Cred că deţin

jumătatea din Prusia sau aşa ceva.

Ştiai?

Marthe îşi lăsă cu mare

atenţie
ceaşca de
cafea pe

masă şi o privi insistent pe

fată.

- Virginia Brooke,

continuă fata şi se întoarse către

Marthe. îmi pare rău, nu 111- am

prezentat
înainte să
vorbesc cu

dumneavoastră. Dar asta nu prea mai

contează în zilele astea.

Nu avea

aerul că i-ar fi părut rău câtuşi de

puţin.

- Ei bine,

răspunse
Marthe,
vorbind

tremurat în
engleza pe
care o

studiase în anii ei de primă

curtezană. Ne face plăcere că

vorbeşti cu noi. E destul de amuzant

pentru ora aceasta a dimineţii.

Isabelle simţi ceva ce semăna cu

uşurarea. Marthe nu avea să facă

vreo scenă.
- Nu
mele meu

este Isabelle de Florian, spuse ea. Iar

ea este bunica mea, *madame* de

Florian. Cât de încurajator

să poată rosti cuvintele

acelea fără să se teamă de o

retragere, de o încordare de umeri, o

mişcare politicoasă a capului, apoi

de un salut de la revedere.

Era clar că Virginia Brooke habar

nu avea cine erau ele.

- Ei

bine,
încântată de
cunoştinţă!

Urmă o pauză. Cred că am putea

fi chiar prietene.

Marthe nu-

şi găsea astâmpăr cu şervetul ei.

Era tulburată. Isabelle

trebui să-şi muşte buza pentru a se

opri din chicotit.

Virginia

Brooke nu păru să observe

nimic din toate aceste lucruri – iar

dacă le observase, le ignoră.

- Nu am putut să nu vă aud

adineauri...
ascultam
conversaţia

dumneavoastră simpatică în limba

franceză în timp ce mă îndreptam să

iau loc. Am auzit că vrei să ieşi pe lac

împreună cu Max şi familia lui.

Ştii, chiar vei fi în siguranţă.

- Poftim? întrebă Marthe.

Isabelle strânse din buze.

- Da. *Madame* de Florian, dacă

doriţi, aş putea merge oricând cu

Isabelle. Ca
însoţitoare.
- înţ

eleg!
Marthe
avea o mină

consternată.
însă Virginia
o privi cu

calm pe femeia mai în vârstă.

- Călătoreşti singură,

domnişoară
Brooke?
întrebă

Marthe.
- Ah,
da. însă am

cunoscut
oameni
foarte

interesanţi, răspunse Virginia.

Sunt din Boston. Evadez.

Marthe păru să ia în calcul

această
informaţie.
Isabelle

rămase tăcută. Inima îi dădea ghes

pur şi simplu să plece pentru restul

zilei cu grupul Albrecht,

însă Virginia îi trezea interesul.

Evada? De unde?

- Ai

fost invitată să ieşi cu germanii,

domnişoară Brooke? vru să afle

Marthe şi îi aruncă Virginiei una

dintre privirile ei întrebătoare.

- Ah, cerule! Nu contează.

Pur şi simplu le voi spune că vreau să

vin. Şi, vă rog, spuneţi-mi Virginia.

Marthe puse şervetul jos.

- Bine atunci. Poate că,

după ce „vei vorbi cu ei”, ne poţi

trimite un mesaj şi vom vedea.

- Ei bine, iată! Iată-i chiar

acum! zise Virginia îndreptând

ceaşca de cafea către grup.

Max purta un costum deschis la

culoare, aproape de aceeaşi

nuanţă ca rochia lui Isabelle.

Ochii li se intersectară exact în

momentul în care Isabelle îl privi. Ea se

uită din nou la farfuria ei, însă nu se

putu abţine şi un zâmbet i se formă pe

buze.

- Vă puteţi bizui

pe mine.

Virginia se ridică în

picioare, merse direct la grupul

german, o
pupă pe
Nadja pe

obraz şi
începu să
stea de

vorbă cu ei.

Max se uită din nou la

Isabelle, înălţând o sprânceană.

Isabelle îi răspunse cu un zâmbet.

După două minute, Virginia îşi

croi drum către ele.

- E

stabilit, spuse ea. Ne întâlnim la

zece şi jumătate aici, pe

debarcader. Barca cu motor ne va

lua la unsprezece fără un sfert

şi ne va duce la un loc de picnic, ceva

mai departe pe lac. Merg să exploreze

nu ştiu ce sat. Hotelul asigură

prânzul şi vom fi toţi acolo. S-a

făcut.

Virginia luă loc şi închină

spre Marthe cu ceaşca de cafea.

- înţeleg, zise Marthe. Bine

atunci.
îi studie pe
cei din

familia
Albrecht
care, în

momentul
acela,
râdeau.

Părea că unul dintre gemeni

făcuse o farsă.

Marthe îşi

înclină capul într-o parte.
- înţ

eleg că aş părea necioplită

dacă nu te-aş lăsa să mergi.

- Se va distra de minune,

zâmbi
Virginia.
Marthe se

ridică în picioare, iar Isabelle o

urmă, însă Virginia o privi în ochi

în timp ce pleca, iar ceva

scânteie între ele. Isabelle se

abţinu să se întoarcă. Era surprinzător

să simtă o conexiune cu o persoană

pe care aproape că nu o

cunoştea. Ce să mai spună de faptul că

era vorba despre cineva atât

de străin. însă se pomeni

atrasă de această tânără

încrezătoare. Poate că nu era nevoie să

ştie de ce.

- E motovelierul

perfect.
La două ore după

aceea, Max se afla în spatele lui

Isabelle, iar ea se uita de pe doc la

ambarcaţiune. Corpul acesteia era

vopsit în alb, avea un şir de hublouri

şi o cabină din lemn deasupra.

Lacul care acoperea lemnul era

lustruit
perfect.
Echipajul în

uniformă
amplasase o
mică

pasarelă sprijinită de ţărm, iar

Virginia o traversase deja pe

jumătate.

- E

frumoasă.

Isabelle zâmbi. Era foarte

conştientă
de prezenţa
lui Max în

spatele ei. Crezi că vor întinde

velele?
întrebă şi se
întoarse cu

faţa la el.

- Sper, zise el cu

voce
liniştită,
adâncă.

Haide.
întinse
mâna pentru

a o ajuta să păşească de pe

debarcader
pe scândura
de lemn.

- Da, haide.

Isabelle

zâmbi şi-şi puse degetele în

palma lui.

Siegel, 2010

Urme de

**vopsea
neagră,
persistentă**

se iţeau din rugina care acoperea

porţile de fier forjat ale intrării în

Schloss
Siegel. **însă**
petele

aprinse,
brun-arămii,
nu puteau

ascunde spiralele şi rotocoalele

minuţioase care trebuie să fi fost

scânteietoare odinioară. Anna îşi

trecu
degetele
peste unul

dintre
modele.
Problema

urgentă nu era rugina, ci lacătul

enorm care ţinea porţile bine legate.

Dincolo de ele, o alee privată era

mărginită la dreapta de pădure şi la

stânga de rămăşiţele neregulate

ale unei peluze, presărate cu

mănunchiuri înalte de iarbă, care

se legăna în liniște. Nu se mai vedea

nimic
altceva.
Anna îşi

încrucişă
braţele în
dreptul

pieptului.
Porţile
erau prea

înalte ca să se poată căţăra pe

ele. Poate că exista o altă intrare, în

altă parte.

Hotărî să mai

explorează şi merse spre stânga,

urmând zidul gros de piatră care

se întindea dincolo de porţi. Zidul

se ridica mai sus decât capul ei şi un

rând de sârmă ghimpată

ruginită era desfăşurat deasupra.

între zid şi drum se afla o potecă

**înierbată,
suficient de
lată ca Anna**

să poată păşi. Dacă trebuia să

alcătuiască un circuit al întregii

proprietăţi pentru a identifica o

cale de a intra, atunci asta avea să

facă. Merse mai departe preţ de

câteva minute, admirând

coroanele
copacilor
înalţi care se

puteau zări deasupra pietrei

bătrâne. Anna ascultă, însă

nu detectă nici un sunet de dincolo de

zid.

Expiră şi lăsă să-i

scape un tremur din tot corpul.

După-amiaza se întuneca uşor, iar ea

simţi că locul părea şi mai singuratic ca

înainte. în acelaşi timp însă se

simţea
atrasă de el.
în ea începea

să pătrundă un sentiment de... Oare de

ce? De
acasă?
După

câteva sute de metri coti la dreapta,

urmând zidul
impenetrabil
până când

drumul se opri într-o altă pereche

de porţi.

Acestea nu erau la fel de

sofisticate ca primele – de fapt, arătau

de parcă ar fi ţinut de o fermă

modestă.

Văzu un alt rând de

acareturi la stânga ei. Imediat după

ele se iţea o casă mică, dărăpănată,

cu ferestre acoperite cu scânduri, cu

buruieni agăţate de ziduri. Deşi

nu văzuse aceste clădiri pe planul lui

Max, păreau să facă parte din moşie.

Poate fuseseră spălătorii?

Oare în acea casă locuise odinioară un

îngrijitor?

Merse până la cele două

porţi
modeste şi-şi
întinse gâtul

ca să poată vedea deasupra lor.

Suficient cât să întrezărească

ă un grup de copaci, o peluză în

pantă şi... îşi ţinu respiraţia.

Schloss Siegel era chiar acolo.

Se uita la o latură a castelului,

încă impunător în pofida

vârstei şi a urmelor abuzurilor

lăsate de războaie, administraţii,

răsturnări şi schimbări de proprietate.

La vederea vechiului castel,

aşezat ca o epavă neclintită,

inima ei se cutremură. Zidul era

presărat cu găuri făcute de gloanţe,

de parcă ar fi fost ciupit de o boală

molipsitoare.
Ferestrele
erau

acoperite cu scânduri. Buruieni şi

felurite tipuri de ferigi se căţărau pe

ziduri. Mai multe fragmente

de fier de forme neidentificab

ile zăceau pe lângă casă – relicve din

epoca
sovietică
sau, poate,

vechi unelte agricole de... dinainte de

acea eră.

Această poartă nu

era doar încuiată cu lacăt, ci şi

traversată în
lung şi-n lat
de sârmă

ghimpată pentru a garanta că

nimeni nu putea intra.

Anna se

gândi cu oroare la ce ar fi putut

simţi Max dacă ar fi stat acolo şi

ar fi privit la ce privea ea. Era ca şi cum

toată
copilăria lui,
fosta lui

viaţă
fuseseră
lăsate să

putrezească. Oare ce putea să facă

ea acum?

Continuă să se

zgâiască la partea de casă pe care

o putea vedea. Prin minte îi trecu

fugară
imaginea
unui Max

tânăr, care alerga prin grădini până

la întinderea de apă despre care

ea ştia că se afla dincolo de castel.

Apoi imaginea tânărului

Max,
gânditor,
aflat într-o

plimbare până la lac. Poate cu o

carte în mână, poate mergând să

vâslească singur. Aproape că

se simţi de parcă ar fi fost acolo,

de parcă îl cunoscuse pe Max în

trecut. Se simţi mai afectată de

vederea
proprietăţii
dărăpănate

decât își imaginase vreodată c-ar

fi putut fi. La urma urmei, nu se

gândise
niciodată
prea mult la

trecut – însă casa aceea şi tot ceea ce

suferise
ameninţau
să o

copleşească.

Familia ei, familia lui

Max pierduse totul. încercă să-şi

imagineze cum se simţiseră

atunci când şi-au părăsit casa, un loc

încărcat de secole de amintiri şi

poveşti de familie.

Şi totuşi,

fusese drept ca ei să fi avut toate

acestea?
Anna
scutură din

cap şi se întoarse cu spatele. Tot

ce ştia în momentul acela era că

nu avea să obţină nici un răspuns

dacă stătea acolo. Castelul şi

parcul erau de nepătruns.

Trebuia să găsească un alt mod de a

ajunge înăuntru.

Ar fi fost

un miracol dacă lucrul ascuns de

Max sub pardoseala din camera

lui în 1940 supravieţuise anilor de

tulburări politice, împuşcăturil

or şi hoţiilor – ca să nu mai

vorbească de proprietarii actuali, care

poate că scoseseră tot ce era de

valoare şi lăsaseră restul să

putrezească.
însă
trebuia să

afle. Anna se forţă să se întoarcă în

sat.

Pe drumul înapoi în

orăşel, în minte începu să i se

contureze un plan. Trebuia să existe un

fel de oficiu civil pe care să-l poată

vizita. Dacă nu acolo, poate că era

cineva cu care ar putea vorbi intr-un

oraş din apropiere. Cineva

trebuia să ştie cine deţinea

Siegel Schloss, şi ea trebuia să

intre în contact cu acel cineva.

Merse în jurul pieţei satului, însă

acolo nu se afla nimic în afară de

magazin,
hotel,
biserică şi

câteva case particulare, aflate într-o

stare precară, pe cealaltă

parte. O luă pe prima stradă la

care ajunse
şi găsi doar
alte câteva

căsuţe.

Nu putu să nu-şi

imagineze
cum trebuia
să fi fost

odată. Satul plin de viaţă, de copii, de

voci şi
râsete, de
familii şi

vânzători, de zgomot. Faptul că

hotelierii
purtau
costum

tradiţional făcea ca totul să pară

într-un fel chiar mai tulburător.

Ca şi cum locul acesta, ascuns în

pădure,
imobilizat de
trecutul

recent,
fusese uitat
acum, aşa

cum erau uitate atâtea odată ce

dispăreau. Odată ce totul era

sfârşit.

Dar de ce trebuie să se

sfârşească?

Anna se întoarse în

piaţă, mergând pe următorul

drum. După câteva minute, se

înapoie. Trecuse pe lângă stafia

unui oficiu poştal şi atât. Norii

devenisera de un cenuşiu

închis – se plimbase cel puţin o oră şi

era aproape şase. Nu se zărea nici un

semn de viaţă în sat în afară de

hotel – şi de magazin.

Bineînţeles

. încă era deschis. Dar pentru cine?

Anna împinse uşa şi o deschise.

îi era foame şi îşi simţea ochii obosiţi.

O cuprinse din nou ameţeala, de

parcă podeaua de sub

picioarele ei se învârtea.

O femeie în

vârstă stătea la tejghea, dar se ridică

în picioare când Anna intră şi se

întoarse ca să se ocupe de rafturile

cu ţigări din spatele casei de marcat.

Anna urmări cu coada ochiului în

timp ce
bătrâna
scotea

câteva pachete şi le sorta

oarecum fără tragere de inimă.

Aruncă o privire prin magazin. Era

de parcă lucrurile nu se

schimbaseră prea mult o vreme

îndelungată. Marfa, în general

articole
ambalate,
era dispusă

pe trei culoare, iar într-un

frigider din spatele magazinului

se aflau câteva sortimente

de fructe şi legume.

Anna hotărî

că ar da dovadă de tact dacă ar

cumpăra ceva înainte de a o

aborda pe proprietara magazinului.

Hoinări, fascinată de biscuiţii

germani, de borcanele cu varză murată

şi de pachetele cu cârnaţi din

raionul cu produse congelate,

atrasă de culorile ambalajelor

şi de potenţialul unor

ingrediente noi. Se scutură ca să

revină în prezent.

în sfârşit,

alese un pachet de fursecuri cu

ciocolată. Avea nevoie de ei. După

ce trase de timp preţ de câteva

secunde, pentru a-şi face un plan

în legătură cu ce să-i spună femeii

de la tejghea, se îndreptă

către casa de marcat.

- ***Gut***

***en tag*, salută ea tresărind din**

pricina celui mai prost accent

german auzit
probabil
vreodată de

femeia
aceea.
- Bu

nă ziua, răspunse femeia în

engleză, fără
să
zâmbească,

ţinând mâna întinsă ca să ia

fursecurile.
însă Anna
nu avea de

gând să dea înapoi.

- Mă

întrebam...
mi-aţi putea
spune unde

l-aş putea găsi pe primar?

Femeia
scană
fursecurile

Annei şi introduse cu lentoare

preţul în casa de marcat. Anna

îşi muşcă buza şi plăti pentru mica

ei achiziţie.

Femeia o studie din

cap până-n picioare de parcă ar ii

evaluat-o.
- Eu
sunt

primarul oraşului. Dacă aveţi

întrebări, cu mine trebuie să vorbiţi.

CAPITOLUL
4

Lacul
Geneva, 1934

Ceva din
ieşirea pe

apă îi vorbea despre libertate,

extravaganţă şi exaltare, toate

îmbinate
într-un
melanj care o

ameţea. Privind la întinderea de

un albastru intens şi la lumina

strălucitoare
a soarelui, cu
Max sprijinit

de latura ambarcaţiunii, lângă ea,

pe Isabelle o cuprinse o senzaţie de

speranţă şi de fericire pe care nu o

mai simţise de când era copil.

Chiar dacă ziua aceea era doar o

rătăcire, ar fi putut să se hrănească

luni întregi cu ceea ce trăia acum.

Avea o imaginaţie dezvoltată,

însă spera că nu avea să fie nevoie să

se folosească de ea. în adâncul

sufletului, spera să trăiască

astfel, şi să se simtă aşa pentru

totdeauna.

Max îi arătă câteva

oraşe pline de culoare în timp ce

continuau să alunece pe apă,

dezvăluindu-i care din ele vindeau cele

mai bune bomboane de ciocolată

elveţiene,
care aveau
cele mai

pitoreşti pieţe de weekend,

cele mai pline de viaţă

**restaurante
şi cafenele,
chiar şi care**

din ele erau cele mai bune pentru

cumpărături de articole vestimentare

.
Isabelle
simţi că i se

taie
respiraţia
când **îşi**

croiră drum pe lângă proprietăţile

de lângă ţărm, cu grădini

**imaculate,
care
înconjurau**

case cu fronton triunghiular,

cu foişoare, cu bărci cu motor şi

iahturi acostate la cheiuri

private. însă, după cum sublinie Max,

lacul îşi avea şi partea lui sălbatică.

Munţi de nepătruns, cu vârfuri

acoperite ici şi colo de zăpadă, se

întrevedeau în spatele pădurilor

deasupra unor plaje pustii, cu

prundiş.

- Am ajuns la

Saint-Prex, spuse Max, în timp ce

ambarcaţiunea încetinea şi întorcea

spre ţărm.

Didi şi Jo vorbeau cu

vocile nestăpânite, încântate, pe

care le au de obicei tinerii. Virginia îşi

scosese pălăria şi-şi întorsese

faţa către briză. Nadja stătea pe

unul dintre locurile din şipci de lemn

aflate în faţa
ambarcaţiuni
i şi vorbea cu

prietena ei Sascha.

Când barca

se opri în faţa unui chei mic de

la marginea oraşului, Max se întoarse

către Isabelle şi o întrebă:

- Ai vrea să te plimbi cu

mine? Mi-ar face plăcere să-ţi arăt

orașul, dacă vrei.

- Su

nă perfect, răspunse Isabelle cu

un zâmbet.

- Vreau să merg

cu Isabelle la o plimbare, îi anunţă Max

pe ceilalţi din grup, în timp ce

echipajul lega barca la chei.

în spatele ţărmului se afla un parc

fermecător, iar străzile înguste se

pierdeau în ceea ce părea să fie

un oraş elveţian medieval.

- Mergeţi, râse Virginia cu o

expresie şireată. Dacă nu cumva

crezi că ai nevoie de o însoţitoare,

draga mea.
Isabelle
simţi că se

îmbujorează, însă nu făcu decât să

clatine din cap.

Echipajul le

ajută pe Isabelle, Nadja,

Sascha şi Virginia să coboare din

barcă.
Urmară Didi
şi Jo care

fugiră către marginea apei.

- Ne vom întoarce la timp

pentru prânz, spuse Max în timp

ce-i urma pe toţi ceilalţi şi cobora şi el

de pe barcă.

Pe Isabelle o încercă un

sentiment de dezamăgire. Nu voia să se

întoarcă la prânz. Prefera să

petreacă toată ziua cu Max. însă era

ridicol. îşi luă la revedere de la

Virginia.

Virginia îi făcu şi ea un

semn de salut.

- Voi

fi aici, în parc, împreună cu

Nadja şi Sascha. Vom avea o

conversaţie savuroasă.

Virginia nu

părea deloc descurajată de manierele

reci ale Nadjei. Isabelle se

întrebă dacă pe noua ei prietenă din

America o
îngrijora
ceva

vreodată.

Max îşi întinse

braţul către Isabelle.

- Me

rgem?

Isabelle îşi strecură

braţul pe lângă al lui, dându-şi

seama că se simţea ca niciodată

înainte.

S-ar fi putut pierde

cu uşurinţă pe străzile pavate din

Saint-Prex. Multe dintre casele cu

fronton
triunghiular
erau

acoperite de verdeaţă căţărătoare,

iar jardinierele de la

ferestre
izbucneau
într-o

abundenţă de culori estivale.

După o jumătate de oră de mers

la întâmplare şi de conversaţie

uşoară, Max se oferi să o ducă la o

cafenea, ca să servească un pahar de

băutură
rece.
însă i se

păru ezitant, observând-o în timp ce-i

aştepta răspunsul.

Ce anume

anticipa? Se aştepta ca ea să fie jenată

de ideea de a sta singură într-o

**cafenea
necunoscută
cu un bărbat**

necunoscut într-o ţară străină?

Adevărul era că nu simţea nici un fel de

jenă. în mod straniu, se simţea mult

mai în largul ei acolo decât o făcea

adesea la
Paris.
- Dec

i, spuse Max încreţindu-şi uşor

pleoapele şi oferindu-i un loc sub

veranda unei cafenele încântătoare.

Acum îmi cunoşti familia.

Isabelle aşteptă preţ de un

moment. Voia să-l întrebe

despre
părinţii lui.
însă acesta

era mereu un subiect delicat.

Războiul...
Tatăl lui.
Dar Max

păru să-şi dea seama de gândurile

ei.
- Var
a asta,

părinţii mei găzduiesc... oaspeţi. Cam

aşa ceva. Tatăl meu nu a vrut să îi

lase singuri pe bărbaţii care locuiesc

la noi în luna august. Vin din taberele

de
antrenament
aflate la sud

de Berlin.
- Ah,
spuse

Isabelle.
Tabere de antrenament

. Ideea o făcu să se cutremure.

Cred că e interesant pentru voi...

să-i aveţi acolo, în casă.

Max râse pe înfundate.

- Eşti

foarte plină de tact. Părinţii mei

au propriile lor opinii politice. Au

loc mişcări şi la Paris. Dar sunt sigur că

eşti
conştientă
de asta.

Isabelle se încordă. Răzmeriţele

comuniste şi fasciste din Paris, care

avuseseră loc pe la începutul

anului, erau încă amintiri recente. însă

nu-şi putea imagina cum trebuia să fie

să locuieşti într-o ţară în care celelalte

partide politice erau interzise, ce

să mai spună de proteste. Pur şi

simplu, Hitler își dăduse

singur
putere
absolută.

Citise despre eforturile SS de a distruge

orice fel de opoziţie din cadrul

partidului nazist, în iunie. Habar

nu avea ce să spună.

Se lăsă

tăcerea.

- Părinţii mei vor

să mă înscriu în partidul nazist, zise

Max. însă dacă Hitler este capabil

să le comande trupelor SS

să ucidă oameni care i-au fost

apropiaţi,
cum aş putea
concepe să

mă alătur lor? Ca să nu mai vorbim

că nu vreau să le permit unora ca

fraţii mei mai mici să i se alăture.

Oamenii spun că este necesar, că

pentru a merge înainte a fost

nevoie de sacrificii. Toţi ştim că

Germania are nevoie de un viitor

nou şi că singurul mod de a avansa

este împreună cu Hitler. Nu

ştiu care este soluţia, Isabelle, dar

ştiu că părinţii mei insistă să mă

înscriu în partidul nazist.

Mai mulţi copii alergau în cercuri în

scuarul de lângă cafenea.

Culorile, jardinierele, chelneriţele

care purtau şorţuri în carouri în

timp ce
duceau
carafe cu

limonadă – nimic din toate

**acestea nu
părea să se
încadreze în**

lumea pe care o crea Hitler.

- Eu sunt cel mai în vârstă în

familie,
continuă
Max. Ştii,

indiferent ce anume voi face, voi fi

luat drept model de fraţii mei, de

săteni... şi pur şi simplu nu ştiu.

Apoi se apleacă în faţă şi-şi

sprijini pe masă mâna bronzată.

Isabelle îşi dori să-şi întindă şi ea

mâna. Aproape că o făcu din

instinct. Dar ceva o opri. De-abia

făcuse cunoştinţă cu Max. Nu

ştia cine era el. Şi totuşi, nu doar că

simţea că-l avea în faţă pe unul

dintre cei mai interesanţi

bărbaţi pe care-i cunoscuse,

ci ştia că în faţa ei stătea un om

bun, un om care se gândea cu

grijă la lumea din jurul lui.

înainte ca ea să-şi facă cunoscute

gândurile,
voia să ştie
mai multe.

Siegel, 2010

Anna se simţi ciudat

de
inconfortabil
sub privirea

primăriţei.
Era
neobişnuită

să fie intimidată. La cafenea

avea de-a face cu publicul în

fiecare zi.

Să-i spună primăriţei

povestea ei sau pur şi simplu să

explice că avea nevoie de acces la

castel, cu un motiv întemeiat?

Dacă nu ar fi dezvăluit nimic, atunci

în mod sigur femeia ar fi devenit şi

mai neîncrezătoare decât

părea să fie deja. Dacă ar fi spus prea

multe, s-ar fi putut ca primăriţei să

i se pară ridicol obiectivul

Annei. Să recupereze ceva

sentimental lăsat acolo în 1940?

Femeia aceea avea să creadă că

era nebună! Iar de fiecare dată

când Anna îl îndemnase pe bunicul ei

să-i spună adevărul despre ceea

ce căuta, el o expediase. îi spusese că

era dificil să vorbească despre

aceste lucruri. însă odată ce ea

avea să fie acolo, spusese el,

odată ce ea avea să fie în Germania, ar

fi fost mai uşor să vorbească.

La telefon. Nu faţă în faţă.

Acum, Anna era faţă în faţă

cu primăriţa.

- Mă numesc

Anna Young, începu ea. Bunicul meu

este Max
Albrecht.
Femeia

rămase
absolut
nemişcată.

- De ce ai venit?

- Fa

milia
bunicului
meu...

- Cu noaştem familia

Albrecht,
zise femeia.
- Bin

eînţeles. Ei bine, bunicul meu, Max,

m-a rugat să vin aici. M-a rugat să

merg la castel în numele lui.

Ştiţi, are nouăzeci şi patru de ani.

- Eu sunt Agatha Engel.

Anna întinse o mână. *Frau*

Engel dădu mâna cu ea, dar nu-i

zâmbi Annei.

- Ce doreşte?

- E o poveste lungă. Dar...

vrea ca eu să...
Se gândi

că nu ar fi fost prudent să dezvăluie

prezenţa a ceva ascuns sub

pardoseala din castel. Dacă o

**persoană din
sat ar fi avut
intr-adevăr o**

cheie, ar fi putut fi tentată să

meargă în căutarea bunurilor

personale
ale lui Max,
pentru

propriul
folos.
Anna

începu din nou.

- E

un om bătrân. Vrea să iau câteva

fotografii din casa în care a copilărit,

pentru generaţiile viitoare ale

familiei. Cred că înţelegeţi. După o

vreme care i se păru o eră, *Frau*

Engel își sprijini mâinile mari

pe tejghea.

- Nu am cheie,

domnişoară
Young.
întoarce-te

în America şi uită de Schloss

Siegel. Bunicul tău ar trebui să

uite de trecut. Nu te pot ajuta.

Nimeni de aici nu va fi interesat de

dorinţa ta de a lua fotografii.

Anna îşi luă fursecurile. Femeia o

privi cu brațele încrucișate.

Anna
încuviinţă
din cap. Aici

nu mai putea avansa. Mai ales acum. îi

mulţumi lui *Frau* Engel şi ieşi din

magazin.
Afară,
aerul se

răcorise, iar peste sat se aşternuse o

tăcere de după-amiază târzie.

**Atmosfera
părea
atemporală.**

Ca şi cum satul ar fi revenit la o

epocă pierdută. Din hornul

hotelului se rostogolea fum.

Era într-adevăr tentant să se

întoarcă acasă, în San Francisco –

era cu siguranţă un loc mult mai

vesel decât Siegel. însă nu putea

face asta. Nu încă, în orice caz. Şi avea

două motive. în primul rând, ştia că

nu s-ar fi putut suportа pe

sine dacă s-ar fi întors acasă fără ca

măcar să fi încercat cum trebuie să

intre în castel şi, în al doilea

rând,
devenise
ataşată de

locul acela. După ce se plimbase în

**jurul
perimetrului
castelului – şi**

întrezărise o parte, fie ea şi minusculă,

din trecutul lui Max, din locul acela

despre care el nu vorbise niciodată –

nu putea pleca fără să caute mai

bine. Şi nu ar fi putut da niciodată

ochii cu Max dacă nu ar fi făcut acum

tot ce-i stătea în putinţă.

Se întoarse la hotel. De data asta, în

restaurant o
întâmpină o
scenă

diferită. în uriaşul cămin vechi din

spatele
încăperii
intime

trosnea focul. Trei oameni

stăteau la barul din stânga, un

cuplu de vârstă mijlocie care

conversa în engleză şi un om singur –

poate un localnic. Şapca lui de

tweed şedea pe tejghea, lângă el.

Pe fundal se auzea muzică.

Schubert, şi anume *Lieder*, un

cântec
săltăreţ pe
care Max îl

asculta cu plăcere. Faptul că-şi

amintise de Max nu-i fu de ajutor. Se

duse la bar şi se cocoţă pe unul dintre

cele trei scaune înalte, libere.

Din motive pe care nu le înţelegea

prea bine, se simţea agitată. Nu-i

stătea în fire – de obicei era atât de

încrezătoare şi de capabilă. îşi

purtase
singură de
grijă ani de

zile, îşi pornise propria

afacere, se îngrijise de Max, îşi

construise o viaţă pentru sine, deci ce

motiv avea să se simtă atât de

tulburată? Se concentră pe ce avea să

facă în continuare. Care naiba

avea să fie următoarea mişcare?

Bărbatul aşezat în apropiere se

întoarse către ea şi făcu semn cu

capul, iar femeia de lângă el îi

zămbi Annei.

- Bună, salută

femeia cu un accent britanic.

Părea prietenoasă.

- Eu

sunt Anna, răspunse fata

zâmbind.
încântată de
cunoştinţă!

- Flora Miles, răspunse

femeia. Iar el este soţul meu, Doug.

Călătorim pentru două săptămâni. E

o zonă fascinantă, nu-i aşa?

- Da, fascinantă.

Barmanul o

întrebă ce voia să bea. Anna

comandă un Riesling german. Nu

ar fi putut tolera berea.

- Azi

am venit din Berlin. Mâine ne vom

îndrepta
spre Polonia.
Flora părea

dispusă să pălăvrăgească.

-Ah?

- Da.

O luăm pas

cu pas. Fără grabă.

- O

manieră bună de a călători,

spuse Anna.
- Acesta e un

hotel simpatic, nu-i aşa? Ai

plecat în drumeţie prin Europa?

- Nu, râse Anna. Am venit aici

din nişte motive mai... personale.

Bărbatul de cealaltă parte a

Annei se agită. Ea simţi că el se

uita la ea, însă nu-i întâlni

privirea.

- Familia mea îşi

are originile aici, zise Anna,

vorbind suficient de tare ca să o

audă
bărbatul, în
speranţa că

acesta
vorbea şi
engleză.

Erau proprietarii castelului de

la marginea satului. Nu ştiu dacă l-

aţi văzut.

- Familia

**Albrecht,
spuse
bărbatul din**

senin, în engleză. Nu s-au întors

niciodată.

- Nu s-au întors

niciodată?
întrebă
Anna.

Nu voia cumva să spună că au

fost forţaţi să plece?

Cei doi de

lângă ea rămaseră tăcuţi. Anna

le mulţumi în gând.

- Gu

vernul s-a arătat dispus să lase

familiile să-şi răscumpere casele în anii

1990, însă cei din familia

Albrecht nu au fost interesaţi.

Nu s-au întors niciodată în

Siegel, deci castelul a fost scos la

vânzare.

Nu au fost interesaţi?

- Şi ştiţi cine e proprietar

acum?
întrebă Anna
în timp ce-şi

învârtea paharul cu vin, ţinându-l

de picior.

- Nu ştiu care

mare companie. Bărbatul

ridică din umeri. Avocatul ei a

venit odată aici ca să examineze

locul.

- Ştiţi cine este

avocatul?
întrebă,
încercând să

pară nonşalantă.

Bărbatul îşi

puse atent cana cu bere pe bar.

- Când a fost aici, avocatul s-a

întâlnit cu primăriţa. Asta e tot ce

ştiu.

- Vă mulţumesc,

spuse Anna. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Când Anna reveni grăbită la

magazin,
***Frau* Engel**
întorcea

semnul roşu de la uşă ca să indice

„închis” în loc de „Deschis”.

Deşi
înţelegea
importanţa

acestor
semne şi ştia
cât de greu

era atunci când cineva implora să

intre atunci când tu terminai

ziua, totuşi o făcu, pentru Max. Aşa că

afişă cel mai dulce zâmbet şi o abordă

cu atenţie pe femeia mai în vârstă.

- Da, zise *Frau* Engel fără să

se întoarcă spre Anna atunci când

vorbi.

- Am vorbit cu

unul din localnici, zise Anna. Mi-a

spus că v-aţi întâlnit cu avocatul

care-i reprezintă pe proprietarii

castelului. M-aş gândi că avocatul are

acces la o cheie. Ştiu ce spuneţi

despre
trecut,
credeţi-mă,

dar...

Femeia se întoarse

dintr-odată.

- Aveţi vreo idee

despre asta, domnişoară Young?

- Credeţi-mă, chiar înţeleg.

Nu fac asta pentru mine. E vorba

despre bunicul meu. E atât de

bătrân, ştiţi, iar amintirile lui despre

locul acesta trebuie să fie atât de

intense
încât... Anna
încercă o

altă abordare. Uitaţi. Nu

vreau decât să-mi ajut bunicul. El îşi

doreşte doar să arunc o privire prin

vechea lui casă. Atât.

***Frau* Engel**

pufni.

- Mi-

a ordonat

practic să vin aici. E prea bătrân ca să

vină chiar el. Vă rog, *Frau* Engel.

- Nu cred că te aştepţi ca un

avocat din Berlin să-i facă pe plac

bunicului tău şi să-i îndeplineasc

ă dorinţa de a lua nişte fotografii din

vechea lui casă. Nu ţi se pare că

planul tău este ridicol? Vrei să

iroseşti
timpul
valoros al

oamenilor?
Anna
aşteptă în

pragul ușii. După ce *Frau* Engel se opri

din vorbit,
piaţa satului
reveni la

tăcere
absolută.
- încp

hid
magazinul,
domnişoară

Young.
- Vin
tocmai din

**San
Francisco. Vă
rog să vă mai**

gândiţi.

- Aţi făcut un gest

nebunesc.
- Iar
unele dintre

cele mai importante lucruri în

viaţă sunt exact aşa, spuse Anna.

Nebuneşti.

Acum îl cita pe Max!

Scutură din cap când rosti

cuvintele.

- La revedere!

***Frau* Engel dădu din cap în direcţia**

Annei şi închise uşa magazinului.

După ce se întoarse în camera ei de

hotel, Anna știu că trebuia să-și

facă un plan. Ultimul lucru pe care l-ar fi

vrut era să-l îngrijoreze pe Max, însă

trebuia să-i spună că nu avea să

renunţe.
Siegel se
degrada de

decenii
întregi.
Părea să

existe o cantitate limitată de

informaţii pe care toţi erau dispuşi

să o ofere, şi cam atât.

Cineva

trebuia să cedeze.

Se părea că

o singură persoană avea cheia

de intrare în vechiul castel, iar

aceea era avocatul din Berlin. Anna

trebuia să ia cumva legătura cu

acesta, însă
mai întâi
voia să

vorbească cu Max. Ca să reuşească să

convingă un avocat îndărătnic de

faptul că ea avea nevoie să intre în

castelul acela, ar fi fost cu

siguranţă util dacă ar fi ştiut ce

anume trebuia să recupereze.

îşi luă telefonul de pe noptieră

şi merse la canapeaua în carouri,

aşezându-se într-un colţ, cu picioarele

strânse.

- Bunicule, spuse

ea.

-              An

na!

Max părea departe, dar era încântat

să-i audă vocea.

Anna

pălăvrăgi cu bunicul despre

sănătatea lui, despre zborul ei şi

despre
sosirea ei,
timp de

câteva minute înainte să

pună
întrebările
care-i

înfierbântau mintea; îi dădu

informaţiile pe care le adunase

până la momentul acela.

- Bunicule. Ştii... Ai vreo idee

despre
starea în
care se află

satul?

Se lăsă o linişte care

nu ar fi putut fi mai asurzitoare

nici dacă Max ar fi cântat într- o

fanfară la telefon.

- Nu

am mai auzit nimic de aproape

douăzeci de ani, spuse el. în anii 1990,

am avut o oarecare... legătură cu

un vechi prieten, un vecin. M-a

avertizat că situaţia nu era bună.

- Mă tem că de atunci nu a

existat nici o investiţie, nici în

proprietate, nici în sat. Hotelul este

funcţional şi se pare că biserica a

fost
întreţinută
bine, dar

cam atât. Nu am ştiut cum să-ţi spun de

castel, că
nu...
- înţ

eleg, o întrerupse el.

Anna îşi dori să fie lângă el, să-l

poată
îmbrăţişa.
- **Sin**

gura
persoană
care are o

cheie de intrare în castel este

un avocat din Berlin, care-l

reprezintă pe proprietarul actual. Habar

nu am cine este proprietarul,

însă se pare că e vorba de o companie.

Mă tem că avocatul va dori un motiv

întemeiat ca
să mă lase să
intru pe

proprietate.
îmi poţi da unul

convingător ca să-mi dea voie să

intru? Făcu o pauză preţ de o clipă

înainte de a continua. Nici măcar

nu ştiu ce să caut când ajung acolo.

- Totul devine mai greu... şi mai

uşor, în egală măsură, cu

cât îmbătrâneşti, oftă Max. De

fapt, înţelegi cât de uşoare ar fi

putut fi lucrurile. Cât de simple şi

directe ar fi trebuit să fie, dacă ai fi

luat de la bun început hotărârile

corecte. La momentul respectiv

pare mereu
mai greu
decât este

de fapt, Anna. îmi doresc să fi

ştiut asta atunci când eram tânăr.

Anna se sprijini de spătarul

canapelei.

- Dar este cel mai

bine să laşi trecutul în plata viselor,

Anna. Eu vreau doar micul meu

vestigiu.
Atât.
Anna

păstră o voce calmă.

- îmi

poţi spune ce anume cauţi?

- An

na. Te rog.
- Pro
blema

noastră,
bunicule,
este că

motivele tale par sentimentale

. E vorba despre un avocat aici.

Avocaţii nu tind să acţioneze cu

sentimentalit
ate.
- An

na.

Nu mai ajunsese

niciodată atât de aproape de

punctul în care să se certe cu Max.

Sentimentul era straniu şi incomod şi

totuşi simţea ceva crescând în

pieptul ei, ceva ce cu greu mai

putea ignora.
într-un fel,
trecutul lui

Max era şi al ei. Avea dreptul să

ştie despre înaintaşii ei. Cine erau

surorile şi fraţii lui Max? în mod

sigur nu fusese singur la părinţi. Ce

anume nu ar vrea el să ştie ea?

Chestiunea încrederii, credinţei lui

în relaţia lor continua să-i clocotească

în minte, dar, la urma urmei, era

vorba despre un război, încercase să

se pună în locul lui, indiferent

cât de dificil era să facă asta uneori.

Nu o minţise, însă nu-i spusese

nimic decenii întregi.

- Gâ

ndeşti prea mult, îi întrerupse

Max şirul gândurilor. Te cunosc

prea bine, draga mea.
- Loc

ul ăsta mă bântuie, deşi nici măcar nu

am intrat în castelul acela încă.

Nu voi pleca înainte să obţin ceea ce

vrei. Dar trebuie să mă ajuţi.

Pentru numele lui Dumnezeu,

trebuie să conving un avocat că am

un motiv
întemeiat să
vreau să

intru pe proprietatea aceea.

Pentru moment, nu pot să o

conving nici măcar pe proprietara

magazinului local să mă lase să trec

de gardul de sârmă ghimpată.

- Anna, zise el. Draga mea. E

în regulă.
- în regulă?

- Da, răspunse el. în regulă.

Anna îşi sprijini capul de pernă. Era

epuizată de diferenţa de fus orar, de

aerul
proaspăt şi
de faptul că

nu mâncase. Va trebui să coboare şi să

mănânce ceva la restaurant în

curând; dacă nu, va leşina. La telefon se

lăsă o linişte îndelungată. însă când

Max vorbi în sfârşit, vocea îi suna

de parcă era în camera vecină.

- Are de-a face cu apartamentu

l acela din Paris, spuse el. Când

eram tânăr, am cunoscut-o pe fata

care locuia acolo.

- Nu

aparţinea
unei
curtezane?

- Da, Anna, si am cunoscut-o.

însă eu o... iubeam pe nepoata ei.

-Ah.
Max
rămase

tăcut.

- Aşteaptă, dar nu

era nepoata cea care a încuiat

apartamentul timp de şaptezeci de

ani şi nu s-a întors niciodată?

Se lăsă tăcerea.

- Iar

tu ai avut o aventură sentimentală

cu ea?

Anna se ridică în

picioare şi făcu paşi prin cameră.

- Nu a fost doar o aventură,

draga mea. A fost ceva adevărat.

Ştii atunci când ceva este

adevărat.

Anna se simţi

neliniştită. Merse la fereastră.

Afară se întunecase şi câteva lămpi

stradale fuseseră aprinse în

scuar.

- O

poveste

pariziană de dragoste?

- A

început la Lacul Geneva. Am

ştiut din prima clipă în care i-am

vorbit. Numele ei era Isabelle

de Florian.
- Lac
ul Geneva?

- Ne petreceam vacanţa

acolo, spuse el.

-Ah!

- Nu trebuie să pari atât de

surprinsă.

- Şi ce s-a

întâmplat?
De ce s-a...
sfârşit?

Max tăcu
din nou.
- S-

au întâmplat prea multe. Mult prea

multe.

Anna simţi că totul se

învârtea cu ea. Poate că i-ar fi putut

spune
avocatului
despre

apartamentul din Paris, despre

povestea de dragoste, despre

nevoia lui Max de a recupera

ceva. Dacă ar putea obţine un exemplar

al articolului despre apartamentu

l abandonat şi i l-ar arăta?

Dar mai avea întrebări.

- Tot uşi, ce s-a întâmplat?

Ce ai făcut? De ce ai regrete?

Cuvintele ei sunară aproape

strident.
-   Su
b pardoseala

din
dormitorul
meu **am**

ascuns un inel de logodnă.

Max tăcu din nou. Tuşi.

Avea o voce epuizată. Cât

de curajos încercase să lase

deoparte
gândurile
care l-ar fi

purtat către o eră pe care avea nevoie

să o uite.

Dar mintea Annei fu

invadată de întrebări. Relaţia lui cu

bunica ei, Jean? Nu păruseră

niciodată
foarte fericiţi
împreună.

întotdeauna păreau că se descurcă, şi

atât. Max era deseori retras în

preajma
soţiei lui
americane.

Iar ea fusese dintotdeauna atât de

**pragmatică.
Max
preferase**

mai degrabă compania Annei. îl

compătimise mereu, iar acum el îi

spunea că trăise o pasiune

intensă alături de o femeie care

părea să fi fugit la rândul ei de

trecut, dintr-un motiv necunoscut

nimănui?

Anna îşi lovi fruntea

cu podul palmei. însă Max păru că

vrea să vorbească din nou...

chiar dacă în cimilituri.

- Din

trecut nu rămân decât rămăşiţele

din minţile noastre, Anna, şi nu

putem face decât să le privim din

când în când. Să le scoatem la

lumină, să le curăţăm de praf, să le

luâm în mână până când putem

completa cercul, ca să revenim la

prezent. Iar atunci când revenim aici,

încercăm să ne trăim vieţile cât de

bine putem...
din nou.
- Ma

re filosof eşti, spuse Anna, dar

aproape că se îneacă în propriile

cuvinte.

- Aşa trebuie să fie

omul. La revedere, draga mea!

La revedere? Anna voia să

strige că avea mult mai multe

întrebări de pus. Dar nu voia să-l mai

forţeze. Nu acum. Era atât de...

vulnerabil în multe feluri, chiar dacă în

acelaşi timp părea formidabil în

convingerile lui.

încercă să

fie prudentă.

- Voi afla numele

avocatului şi,
bunicule,
indiferent de

**cât de mult
va trebui să
lupt pentru**

asta, voi face tot ce-mi va sta în putinţă

să pun mâna pe inelul acela.

După ce-şi luă la revedere şi

închise telefonul, Anna se

prăbuşi din nou pe patul din camera

de hotel.

***Frau* Engel lua cina în**

restaurantul
hotelului
când Anna

coborî câteva minute mai târziu.

Stătea la masă cu femeia care

lucrase la hotel mai devreme,

împreună cu un bărbat de vârstă

mijlocie, pe care Anna nu-l mai

văzuse
înainte.
Purta o

cămaşă de culoare roz pal,

pantaloni crem şi pantofi din

piele, de culoare cafenie. *Frau*

Engel se schimbase într-un

costum
bleumarin,
strâns pe

corp. Pe jachetă, în dreptul

**pieptului,
avea prinsă o
broşă.**

Ambele femei îi aruncară o

privire Annei şi apoi, repede, îşi

întoarseră feţele.

Anna se

simţi şi mai nepoftită decât în

magazin. Şi totuşi trebuia să

abordeze grupul din faţa ei şi

trebuia să o facă repede. Dacă tot

erau acolo, putea să profite de

prezenţa lor ca să mai obţină nişte

răspunsuri.

Lângă ea se ivi o

chelneriţă
care o
conduse la o

masă. Cei doi englezi pe care-i

cunoscuse în acea după-amiază erau

aşezaţi într-un colţ opus, însă nu

ridicară privirile când Anna intră.

Câteva dintre mesele lungi

erau ocupate, iar la bar se afla

un grup mic.

Dacă nu o putea face

pe primăriţă să-i spună numele

avocatului care se ocupa de

proprietate, trebuia să stea de

vorbă cu oamenii de la bar, în

speranţa
erau
localnici. Nu-

i stătea în fire să urmărească

nişte străini, însă ce mai conta?

mare
depărtare de

casă şi trebuia să fie creativă. în

caz contrar, avea să fie nevoită să

găsească
sediile
consiliilor

locale. Primăriţa trebuia să

aibă un birou undeva. Nu putea

administra
districtul din
magazin, nu?

Anna luă meniul de la chelneriţă,

ascultând
doar pe
jumătate în

timp ce fata enumera specialităţile

. Comandă *buletten* – o specialitate

**de chiftele –
şi un pahar
cu vin ca să**

prindă curaj.

După plecarea

chelneriţei,
Anna îşi
împinse

scaunul şi se ridică în picioare. Era

momentul să acţioneze, în timp ce

primăriţa şi prietenii ei erau încă

acolo.

- ***Gut***

en ***abend,***

salută Anna şi se opri la masa

primăriţei.

Cele două femei se

uitară la ea de parcă le insultase.

Bărbatul salută din cap, însă

***Frau* Engel rămase ţintuită**

locului şi o privi printre gene.

- îmi pare rău că vă întrerup,

continuă Anna. Nu vă voi lua prea

mult timp.

- Te rog, lasă-ne

să ne bucurăm de seara asta,

răspunse *Frau* Engel cu voce rece.

Anna se ţinu pe poziţii.

- Nu v-am spus toată

povestea. Ştiţi, bunicul meu are

regrete mari cu privire la trecut.

Simţi o schimbare în atitudinea

femeilor.
Bărbatul
îmbrăcat cu

o cămaşă roz îşi puse pe masă

paharul cu bere şi o studie pe

Anna.

Chiar şi aşa, Anna

hotărî că nu avea să dezvăluie

prea multe. în mintea ei prinse contur

o idee.

- Cei din familia

Albrecht, familia mea, au fost o

parte importantă a acestui sat

secole întregi, cred. Vă întreb

doar care este numele avocatului.

Atât.

***Frau* Engel reveni la**

mâncarea ei,
însă bărbatul
de la masă

vorbi tare.

- Satul se află în

starea asta din cauza bunicului

tău, Max Albrecht. Dacă nu am

fi fost eu şi soţia mea – dacă noi nu

am fi renovat şi salvat hotelul

acesta –, nu ar fi rămas nimic din

Siegel. Ar fi un oraş-fantomă. Aşa

că, iartă-ne, dar nu putem fi

înduioşaţi de necazul tău.

- Ce

vreţi să spuneţi? întrebă

Anna. Cum aţi putea arunca vina

pentru starea unui sat întreg

asupra unei singure persoane...

asupra bunicului meu? Nici

măcar nu-l cunoaşteţi!

Simţi că i

se
înfierbânta
gâtul şi

inspiră adânc. Era necesar să

se stăpânească. Urmă o

pauză.
Femeia păru
să stea pe

gânduri.

- Nu

mele

avocatului este Wil Jager, spuse

ea. Lucrează la o firmă care se

numeşte
Lang
Meisner, în

Berlin. Nu ştiu dacă va vrea să te

ajute.

Chiar atunci,

mâncarea îi fu adusă la masă. Era

înfometată. Se întoarse să plece

împotrivindu-se impulsului de

a se apleca şi a o pupa pe obraz pe

femeia care-i vorbise.

- Mul

ţumesc, spuse ea. Apreciez

ajutorul.

Voia să întrebe mai

multe, dar conversaţia părea

încheiată.
în secunda
în care luă

loc îşi scoase telefonul şi adăugă

denumirea firmei şi numele

avocatului la lista pe care o crease

pentru
călătoria ei.
Apoi

gândurile ei prinseră propria

viaţă.

Părea

brutal de

incorect să dai vina pe familia lui

Max, în mod special pe el, pentru

starea de ruină a localităţii.

Familia
Albrecht
fusese

forţată să fugă din propria casă.

Nu avusese de ales şi trebuise să

plece. Annei îi displăcea profund să

se
gândească la
amărăciunea

, la incorectitudinea aceea

dirijată spre bărbatul la care ţinea

cel mai mult. Singurul bărbat pe

care-l iubea pe lumea asta.

își servicina metodic. Chiftelele

erau delicioase şi, dintr-o

izbucnire de îndărătnicie, pentru că nu

voia ca persoanele de la cealaltă

masă să creadă că o intimidaseră

şi o făcuseră să plece, comandă la

desert o prăjitură cu lămâie.

Primul pas era să vorbească cu

avocatul acela. Putea găsi un mod

de a-l convinge să o lase să

recupereze inelul lui Max. Iar

acum avea o misiune suplimentară

– să-i repare reputaţia în sat. Deşi nu-

şi dăduse iniţial seama că asta făcea

parte din planul ei, în momentul

acela i se revelă ca un motiv

esenţial pentru care se afla acolo.

Anna termină ultima

firimitură din desertul ei. Ceru ca plata

să fie trecută pe nota camerei şi se

ridică în picioare. Avea să sune

la biroul avocatului dimineaţă, la

prima oră, şi să facă o programare

ca să se vadă cu el la Berlin.

CAPITOLUL
5

Anna sună la Berlin ţinând

mobilul la ureche cu o mână, iar cu

cealaltă îşi făcea valiza. Obţinuse o

întrevedere în după-amiaza

aceea. Una dintre întâlnirile lui

Wil Jager fusese anulată, un

fapt deosebit de neobişnuit.

Exista posibilitatea să nu mai

aibă o altă ocazie să se vadă cu el

timp de câteva săptămâni.

Se foise în pat cea mai mare parte

din noapte. Diferenţa de fus orar

combinată cu supărarea o ţinuseră

trează. își pusese în mod repetat

aceleaşi întrebări. Ce se

întâmplase cu Max în urmă cu

şaptezeci de ani? Ce-l făcuse să

întoarcă
spatele
întregului

trecut şi de ce îl învinuiau

sătenii
pentru
decăderea

localităţii? Şi mai era şi povestea de

dragoste cu
Isabelle de
Florian. Ce

anume
reprezenta
cel mai mare

regret al vieţii lui?
Când Anna

părăsi
hotelul,
recepţionista

de serviciu era una dintre

chelnerițele care lucraseră în

restaurant în seara de dinainte.

Sunetul roţilor valizei ei

rostogolindu-se pe drum era singurul

lucru care întrerupea liniştea din

piaţa satului. Avea impresia că

locul acesta îi vorbea. Legătura pe

care o simţea era indefinibilă,

dar
puternică.
Biserica se

afla acolo, binevoitoare, dominând

scena, aşa cum o făcea probabil de

secole întregi. îi era uşor să-şi

imagineze
sătenii
întâlnindu-se

acolo şi pălăvrăgind afară, în

piaţă. Iar familia ei, familia

Annei, făcuse parte din toate

acestea. Probabil că îi cunoscuseră

pe toţi cei de acolo, probabil

fuseseră membri ai unei

comunităţi
apropiate.
însă ea nu

**ştiuse
niciodată
despre ei, iar**

atunci când se gândea la asta şi, în

plus, la faptul că nu avusese

niciodată o familie propriu-zisă –

nu după ce mama ei murise când

ea avea doisprezece ani, nu după

ce tatăl ei plecase, nu dacă nu-l lua

în calcul pe Max – i se părea şi mai

greu de înţeles respingerea

pe care el o manifestase faţă de

trecut. Dar acum îi explicase

clar că şi el pierduse multe lucruri

care contaseră.

Se opri la

marginea pieţei, chiar înainte de a

se întoarce în direcţia gării.

Trăncănitul valizei se opri brusc,

asemenea
huruitului
unui tren pe

o linie aflată în punctul ei final. Soarele

strălucea
peste
clădirile

vechi,
punându-le
în evidenţă

semnele de dărăpănare, vârsta,

frumuseţea. Cineva trebuia să le

readucă la viaţă.

După câteva ore, Anna ieşi din

hotelul ei din Berlin, situat la câteva

străzi în interiorul vechiului

Berlin de Est, direct în spatele Porţii

Brandenburg. Magazine şi restaurante

elegante
mărgineau
strada la

ieşirea din hotel. Faţadele lor

de sticlă şi vitrinele atrăgătoare

vorbeau
despre
prosperitate

şi succes, iar trotuarele recent

pavate erau pline de cumpărători,

funcţionari,
şi turişti care
mânuiau

aparate de fotografiat. Vechiul

Berlin de Est fusese dat uitării, era

clar, însă Anna îi simţea încă

prezenţa
dedesubtul
suprafeţei

scânteietoare. Cumva, trecutul i se

strecura în oase şi aici, aşa cum o

făcuse şi în Siegel. Merse mai

departe prin bătrânul oraş şi ajunse pe

o stradă îngustă, trecând pe

lângă două
spaţii goale
unde odată

se aflaseră probabil clădiri.

Firma avocatului era situată

pe o stradă mai largă, din

apropiere, cu
clădiri
frumos

renovate şi construcţii noi,

scânteietoare. Se opri lângă o

construcţie ultramodernă din sticlă şi

oţel inoxidabil. Uşile

transparente se deschiseră în

**faţa ei şi păşi
într-un
atrium înalt.**

Avu imediat un sentiment de calm.

Locul lăsa o impresie de lux şi succes.

Repetase în minte câteva

posibile
cuvinte
introductive

până când, în sfârşit, se hotărî asupra

câtorva. Nimeni nu putea şti

cum avea să reacţioneze avocatul.

Când ieşi din lift la etajul al

paisprezecelea, fu copleşită de

foaierul
strălucitor.
Un spaţiu

vast, cu podele de marmură

lucioase şi ferestre din podea până

în tavan, care dominau

peisajul
citadin.
Inspiră

adânc şi se îndreptă către femeia

bine îngrijită așezată la biroul de la

recepţie. După ce aceasta

introduse
numele
Annei în

computer,
încuviinţă
din cap şi o

rugă să ia loc în zona de aşteptare.

- Doriţi o cafea?

Lângă

umărul Annei apăruse o altă femeie.

- Ah, mulţumesc, spuse Anna.

îi displăcea enorm gândul la cât

avea să coste această mică

vizită.

După zece minute, Anna

încerca să înţeleagă o revistă

financiară în
germană
când

0
voce
masculină îi

strigă
numele.
Ridică

privirea şi puse revista deoparte.

- Anna Young. Bărbatul

care stătea în faţa ei îi spusese

numele pe un ton suficient de

agreabil. Numele meu este Wil

Jager.
Merse
către ea şi

întinse o mână, iar Anna dădu

mâna cu el. Primul lucru pe care-l

remarcă fură ochii lui de un verde

marin. Dacă s-ar fi uitat doar la

culoarea pielii, ar fi zis că avea ochii

căprui, aşa că verdele fu atât

neaşteptat,
cât şi foarte
încântător.

Anna se controlă. Ce naiba îi

venise? Nu se afla acolo ca să

analizeze
bărbaţi
germani, ce

să mai vorbim de unul de care

avea nevoie pentru a-i pune o

singură întrebare – una pe care

el, desigur, avea să o considere

absurdă.

Anna își feri privirea.

Oare îşi dăduse seama la ce

se gândea ea? El îi făcu semn să-

1
urmeze. Era
bucuroasă că

ştia să vorbească în engleză.

- Aţi venit aici din SUA? întrebă

el.

- Am sosit în

Germania ieri şi am venit din

Siegel în dimineaţa aceasta.

Wil Jager se opri la capătul

unuia dintre coridoarele aflate în

spatele biroului de recepţie.

Stătea cu spatele la ea şi-şi trecu o

mână peste
bărbie
înainte de a

se întoarce.

- Sie
gel?

-Da.

- Ah.

- Da,

răspunse Anna. Despre asta am

venit să vorbim.

Se gândise

toată
dimineaţa
cum să

abordeze
subiectul.
Cel mai bine

părea să spună totul direct.

Wil se mişcă din nou. Merse

către capătul holului bine aerisit şi-i

deschise
ultima uşă
de pe

dreapta. Fu tentată să se oprească şi

să admire priveliştea de la

ferestrele
mari aflate la
capătul

coridorului,
însă nu voia
să pară prea

impresionată de biroul lui Wil. În plus,

era foarte conştientă de faptul că

nu trebuia să
irosească
nici măcar o

secundă din timpul lui costisitor de

consultant
juridic.
- Intr

aţi, spuse el, de data asta cu voce

precaută.

Şi acest birou era

încadrat cu sticlă din podea până

în tavan. Deasupra oraşului erau

suspendate
câteva
macarale; iar

de acolo se vedea priveliştea

uluitoare a Palatului Regal aflat în

reconstrucţie şi vechea parte

imperială a oraşului.

Anna se

forţă să-şi întoarcă privirea şi

să-l privească pe Wil. însă el

era chiar în spatele ei şi aproape că

se ciocniră.

- Scuzaţi-mă,

spuse ea. Priveliştea...

- Şti

u, spuse el. Acum o privea, iar pe

faţa lui se ivise o uşoară

încruntătură.
însă apoi şi-o
îndepărtă şi

îi ceru să ia loc. Cu ce vă pot ajuta?

întrebă el.

- O să sune uşor

straniu.

- Vă rog, spuneţi

mai departe.

- în regulă.

Anna se foi pe scaunul din piele.

Gura lui se arcui pe jumătate în

sus. Părea să ii abandonat mirarea

anterioară la auzul denumirii de

Siegel.
Anna
interpretă

asta ca pe o încurajare.

- Fa

milia
bunicului
meu   deţinea

Schloss
Siegel.
Numele lui

este Max Albrecht.

Wil se

sprijini cu spatele de spătar. Ochii

aceia verzi se îngustară, iar zâmbetul

dispăru.

- Serios? spuse el

cu o voce calmă.

Anna

continuă:

- înţeleg că noii

proprietari
sunt clienţii
dumneavoas

tră.

Se lăsă tăcerea.

- în regulă. Anna îşi drese

glasul. De ce îi venea atât de greu? De

ce răspundea toată lumea atât de

reticent la această informaţie?

Cel mai bine era să-i dea înainte. Ştiţi,

bunicul m-a rugat să bat toată

distanţa asta pentru că a lăsat ceva în

castel. în 1940, se pare.

Evident, a trecut mult timp. Suna

absolut
nebuneşte.
Şi doreşte –

are nevoie – să recupereze

lucrul acela. Destul de repede.

- 194

0?

-Da.

Wil ridică o sprânceană.

- Mă

întrebam
dacă
proprietarii

ar fi dispuşi să mă lase înăuntru ca

să-i
recuperez
acel obiect.

Nu ar trebui să dureze mult.

Wil clătină din cap şi aproape

pufni în râs. Dar apoi își luă din nou o

înfăţişare serioasă.

- Pro

prietarii nu v-ar lăsa niciodată

înăuntru. Iar eu nu le-aş recomanda

să o facă.

Anna era pregătită

pentru asta.
- Bunicul meu

are nouăzeci şi patru de ani. Lucrul

acesta
contează
mult pentru

el. Speram că aţi putea fi de ajutor.

Nu cere să i se dea nimic – trecutul e

trecut –, însă are o singură dorinţă.

Wil clătină din cap.

- Vre

ţi să-mi spuneţi că aţi bătut

atâta cale pentru asta?

Anna îi

susţinu
privirea.
- Ma

x vrea să-şi...
recupereze...
obiectul.

- Am stabilit asta deja, spuse

Wil. însă sunt sută la sută sigur că

clientul meu nu vă va lăsa înăuntru.

Regret. Nu
vă pot ajuta.
- M-

ar putea însoţi cineva în castel, ca

să iau acel obiect?

Wil râse pe

înfundate. Asta o enervă şi mai

mult pe Anna, însă aşteptă ca el

să-i răspundă.

- Nu

prezintă siguranţă. Castelul este

abandonat.
Pustiu.
în

momentul
acela se
aplecă în

faţă, cu mâinile strânse una

în cealaltă pe birou. Se uită fix la

Anna, de parcă ar fi fost pregătit

de o dezbatere.

- Deci cum

pot obţine lucrul acesta pentru

bunicul meu? întrebă Anna, păstrându-şi

vocea calmă.

- Nu-mi dau

seama cum aţi pute a-o face.

Anna îşi stăpâni râsul batjocoritor

care i se forma în gât.

- Mi-aţi

putea spune numele proprietarulu

i, vă rog?
Cred că
ar trebui

să iau legătura direct cu el.

Poate că acesta va fi mai

**rezonabil
decât
avocatul său.**

Tot ce putea face era să spere. Sigur,

proprietarul avea să înţeleagă că

nu voia să-şi bage nasul – voia doar să

îndeplinească dorinţa unui bătrân.

- Nu pot dezvălui numele

clienţilor
mei,
domnişoară

Young.
- Mă cheamă

Anna.
Sunteţi
singurul

avocat care se ocupă de interesele

acestui client?

Poate că

exista cineva într-o poziţie mai înaltă,

care ar fi putut s-o ajute. Dar

Wil era asociat în cadrul firmei.

- Anna, eu însumi mă ocup de

acest client.

Wil se uită la ceas.

- îns
ă
proprietatea

din Siegel a aparţinut bunicului

meu. Sunt convinsă că nu puteţi

respinge asta pur şi simplu.

Wil continuă să rămână

nemişcat.
- l-a
aparţinut

odată. Nu şi acum.

- Ah,

dar dacă a lăsat un obiect acolo,

oare nu-i aparţine încă...?

Anna se opri. Nu voia să arate că

era afectată. Părea un aspect

important, în cazul în care exista vreo

speranţă că el avea să-i ia în serios

cererea. Aproape că zări o sclipire

în ochii lui Wil.

- La

ce s-a gândit
bunicul
dumneavoas

tră?

- Nu

mi-a mai

cerut niciodată să fac ceva şi...

Se opri. Nu voia să dezvăluie

prea multe despre Max. Bărbatul din

faţa ei era expert în scoaterea

lucrurilor la lumină. Probabil va

vrea să ştie toate detaliile,

apoi să le noteze şi să le ţină la

dosar, în cazul în care bunicul ei s-

ar fi hotărât să-i scrie lui şi să

continue să forţeze chestiunea.

Trebuia să fie atentă la ceea ce

spunea. îşi duse o mână la frunte.

Nu voia să aibă de-a face cu

aceste complicaţii, şi nu le

ceruse, era
adevărat,
însă era

vorba de preaiubitul ei bunic şi n-

avea de gând
să meargă
acasă fără

**să-şi
realizeze
obiectivul.**

Wil se ridică în picioare.

întinse o
mână.
- E

imposibil. Nu mă îndoiesc că ştiaţi

asta.

Anna se ridică la

rândul ei în picioare, însă atunci îi sună

telefonul. Pe ecran apăru numărul lui

Cass. Lăsă apelul să intre în

căsuţa
vocală, însă
în San

Francisco era foarte devreme.

Uneori, Anna mergea dis-de-dimineaţă

**la cafenea ca
să ajute cu
ceea ce era**

de copt, dar Cass...

îşi adună

gândurile.

- Nu aţi putea

măcar să-i sunaţi pe proprietari şi

să le cereţi permisiunea? La urma

urmei, e proprietatea lor –

hotărârea lor. Dacă ar şti că e

vorba despre un membru al familiei

care vrea să intre, sunt convinsă că

ar fi rezonabili. Telefonul

sună din nou. Anna se uită la el

preţ de o secundă, cu degetul

deasupra
tastaturii.
- Cin

eva vrea să dea de dumneavoas

tră, spuse Wil.

Anna

clătină din cap.

- Vă

rog,
răspundeţi.
- Do

ar un moment.

Anna

răspunse la telefon şi se duse la

fereastră.

- Anna..., rosti

Cass.

Două minute mai

târziu, Anna se prăbuşi la loc în

scaunul din faţa biroului lui Wil Jager.

Ştia că amorţeala care îi

cuprinsese
corpul era
efectul

şocului. Mintea îi era plină de

întrebări. Max fusese întotdeauna

atât de sănătos – de ce trebuia să

se întâmple
asta chiar
când ea era

plecată? Apoi deveni nervoasă –

atât pe ea însăşi, cât şi pe Max. De

ce o trimisese departe? De

ce se lăsase păcălită de planul

nebunesc al bunicului ei, fără să se

gândească la ce însemna să-l lase

singur când el era atât de bătrân?

Se abţinu să nu plângă. Era

incredibil. Nu plânsese de ani de zile.

De fapt, se mândrea cu faptul că era

capabilă să-şi stăpânească

emoţiile. Ce avea să creadă

avocatul
acela
îndărătnic?

îşi duse o mână la ochi, inspiră

adânc.
De îndată
ce Cass îi

spusese că Max era în spital, Anna

se gândise la un infarct sau la un

atac cerebral. îi luase câteva

clipe să asimileze informaţia că

bunicul ei căzuse în bucătărie în

timp ce pregătea cina. Ea îl

vizita mereu în acel moment al

zilei. De ce nu vorbise cu cineva să-i

ţină locul cât era plecată? De ce se

gândise că un om de nouăzeci şi

patru de ani
va fi bine cât
timp ea nu

se afla în ţară? Bineînţeles,

îi umpluse frigiderul şi cămara cu

mâncare cât să-i ajungă pentru o lună

şi aranjase livrări de fructe şi

legume
proaspete.
Wil Jager

avea
dreptate.
Fusese

atrasă într-un plan smintit,

imposibil. Şi, în plus, Max avea

probleme reale şi era singur.

- Vă simţiţi bine?

Anna era

conştientă de faptul că Wil se

sprijinea de biroul din faţa ei. Era

conştientă
de vocea lui,
însă

încăperea devenise ceţoasă şi

fluidă,
fremătând
de mişcare.

- îmi cer scuze, spuse ea.

- Staţi acolo o clipă. Nu vă

mişcaţi, zise el şi ieşi din încăpere.

Anna îşi sprijini spatele de

scaun. Chiar se simţea ameţită.

Care erau implicaţiile unei fracturi

de umăr la nouăzeci şi patru de ani?

Aparent, încă nu se ştia dacă Max va

avea nevoie de operaţie. Doctorul

evalua situaţia şi, de îndată ce

calmantele îşi vor fi făcut efectul,

urma să-i facă o radiografie.

Care erau riscurile dacă lui Max îi

trebuia o intervenţie chirurgicală?

- încercaţi să vă relaxaţi.

Respiraţi, spuse Wil atunci când

reapăru cu un pahar cu apă.

- Mulţumesc. Sunt bine.

Luă o gură, însă încăperea

continua să se învârtă.

- Ast

a ar putea fi de folos. Personalul

nostru de la bucătărie a crezut...

Wil păru oarecum jenat. îi dădu

un prosop
mic, cald.
- Ah,

mulţumesc.

Anna îl duse la faţă.

Era parfumat cu ceva familiar – apă

de colonie. Max obişnuia să o cumpere

pentru bunica ei.

Anna se

forţă să-şi îndepărteze gândul şi

privi în sus la bărbatul care stătea lângă

ea. Trebuia să se calmeze.

**Avusese
întotdeauna
mare grijă să**

ducă o viaţă ordonată, însă totul

părea să-i scape complet de

sub control. îi permitea Germaniei să

o doboare. Trebuia să se adune.

- Bunicul meu a avut un

accident. E în spital. Ar fi trebuit să fiu

acolo. Doar atât, zise şi aşeză

prosopul în poală.

- îmi

pare rău să aud asta.

Simţi că el

o privea.

- E grav? întrebă

el.

- Fra

ctură la

umăr. S-ar putea să aibă nevoie

de o operaţie, dar la nouăzeci

şi patru de ani...

Wil tăcea

din nou. Când vorbi, vocea lui era

mai blândă.
- V-am adus şi

astea. S-ar putea să vă facă să vă

simţiţi mai bine.

Anna ridică

privirea. Wil ţinea o cutie mică, albă.

Scosese capacul; în interior erau

cuibărite
câteva
bomboane

de ciocolată perfecte.

- Le

face o clientă. S-a mutat recent

în Berlin, iar noi comandăm

mereu. Sunt chiar bune. Dacă vreţi

una...
Anna
întinse mâna

şi, în ciuda tuturor lucrurilor,

reuşi să zâmbească.

- Mul

ţumesc,
spuse ea.
Din nu ştiu

ce motiv, era curioasă în legătură cu

ciocolata germană şi se simţea

surprinsă de o loialitate faţă de

Germania pe care nu o mai simţise

niciodată
până atunci.
începea oare

să se simtă uşor în largul ei în ţara

predecesorilor ei... dar şi confuză şi

disperat de exclusă?
Puse trufa în

gură şi o lăsă să-i alunece delicat pe

limbă.

- Cre

d că acest

mic episod mă costă o avere, spuse

ea, în timp ce în gât i se ridica un

râset
înăbuşit.
- Nu

percep tarif pentru leşin... sau

bomboane
de ciocolată.
în ochii lui

sclipi ceva.

Anna simţi cum în ea se

instala o hotărâre revigorată.

Avea să încerce în continuare.

- Ştiu că dorinţa lui Max e

nebunească, dar credeţi că nu există

nici o şansă
să-l ajutăm
cât de cât?

La vârsta lui...
Wil luă un

pix auriu şi-l învârti între degete,

răsucindu-l atât de repede încât

deveni o imagine ştearsă.

- Mă ameţeşte, spuse Anna

aproape
râzând.
- îmi

pare rău. Mă ajută să gândesc.

Deci se gândea la asta. Anna

nu spuse nimic.

- Aţi

putea
oricând să
intraţi cu

forţa, cu o lanternă la dumneavoas

tră, spuse el în cele din urmă.

- Aş putea. Mi-am dorit

întotdeauna să fiu arestată într-

o ţară străină. Anna începea să-şi

revină în simţiri. însă cred că m-aş

prinde în sârma ghimpată.

Wil ridică o sprânceană.

- Ştiţ

i ce vrea bunicul dumneavoas

tră? întreb
fără să cred
că există

vreo şansă ca clienţii mei să vă

lase
înăuntru.
Anna

întinse cutia cu bomboane de ciocolată

şi îi oferi lui Wil. El luă una. Ea se

gândi. Dacă voia ca Wil să o ajute,

poate că trebuia să explice. Ar fi

trebuit să fie obligat de vreo clauză

de confidenţialitate – nu ar fi

trebuit să nu spună nimic? Câtă vreme

nu le spunea proprietarilor...

- Anna.

Vocea lui

Wil îi întrerupse şirul

gândurilor.

- Mă gândeam.

- îmi puteţi spune, zise el. Nu

voi dezvălui nimănui informaţia.

Nici măcar proprietarului. Tot ceea ce

se spune aici este confidenţial.

Mereu. Nu aş spune niciodată

nimic din ceea ce dumneavoas

tră nu aţi vrea să fie repetat.

- Bine atunci, grăi ea într-un

final. Max m-a rugat să recuperez un

inel de logodnă... Nu i l-a dat

niciodată
unei
persoane. în

1940, se pare. îmi spune că a

fost cel mai mare regret al vieţii lui.

Iar acum îl vrea înapoi. Uite-aş a.

- Glu
miţi.
Anna

clătină din cap.

Wil se duse

din nou să se aşeze la birou.

- în regulă. Ştiţi unde l-a

lăsat?
- în
dormitorul

lui. Am un plan fotocopiat al

castelului. Şi ştiu care era camera lui.

Aş putea găsi camera imediat,

dacă m-aţi lăsa să intru.

El se uită la

ea şi Anna îşi întoarse privirea. Nu

ştia de ce, dar se simţea

obligată să se uite în altă parte

oricând
privirea i se
intersecta cu

a lui. Probabil că se simţea

vulnerabilă după şocul suferit la

aflarea
veştilor
despre   Max.

Asta trebuie să fie.

- înţ

eleg că ascunzişul este absolut

secret?

- Max aşa speră.

- Hm
m.
Anna îşi

muşcă buza. Gustul de ciocolată

persista,
delicios.
- Dec

i există vreo şansă să vă schimbaţi

părerea şi să mă lăsaţi înăuntru?

Wil își înclină capul.

- Am

intrat în castel. O singură dată.

- Mi-a spus primăriţa.

Wil rămase tăcut.

- Cu

m a fost?
- **Ulu**
itor,

răspunse el în timp ce-şi punea pixul

auriu la loc în tocul lui. Frumos.

Intact – ceea ce e mai la obiect. Chiar

dacă este... aşa cum este.

- Imaginaţi-vă cum o fi fost

să trebuiască să plecaţi de acolo.

- Da. Imaginaţi-vă, zise el

tastând ceva la computer.

- Mi-

ar plăcea să văd interiorul, cu

sau fără inelul de logodnă,

spuse Anna. Nu am ştiut nimic despre

el până săptămâna trecută,

înţelegeţi.

Wil ridică privirea.

- Bunicul dumneavoas

tră nu v-a povestit niciodată

despre
Siegel?
Anna

clătină din nou din cap.

El se

sprijini de spătar şi o studie iar.

- Familia dumneavoas

tră a fost cel mai mare proprietar

din vechea Prusie. Aveau

colecţii de artă inestimabile,

finanţau
războaie **–**
campanii

europene
precum
războaiele

napoleoniene. Erau bancheri.

Unele dintre tablourile familiei au

ajuns în galerii importante

de peste tot din lume după

ocupaţia
sovietică.
Bunicul

dumneavoastră trebuie să fi avut un

stil de viaţă incredibil
până când...

Anna trase brusc aer în piept.

- Atunci poate că e de înţeles

de ce nu a vorbit niciodată

despre asta!
Pierderea...
Wil rămase

tăcut.

- Mai aveţi cheia?

întrebă ea.

Wil se uită din nou la

computer.

- Nu fac decât să

mă uit la
întrevederile
pe care le am

programate.
Anna
rămase

tăcută. Părea momentul nepotrivit să

mai insiste
pe lângă el.
- An

na, nu pot să
cred că spun
asta şi, ca să

fiu sincer, nu ştiu de ce o fac, dar pot

încerca să-mi amân angajamente

le pentru mâine, să mergem la

Siegel de dimineaţă. Vă pot duce

înăuntru. Şi, dacă vom recupera

inelul, poate
că
proprietarii

nici nu trebuie să ştie că am

fost acolo. Dar trebuie să înţelegeţi

că nu trebuie să spuneţi absolut nimic

nimănui. Iar eu nu fac niciodată

astfel de lucruri. Doar că...

- în regulă, spuse ea. Ar

fi... foarte bun.

Foarte

bun? Noroc că engleza nu era limba

maternă a lui Wil!

Dar el se

prinsese.

- Foarte bun?

zâmbi el cu ochi jucăuşi.

- Sp

uneţi-mi
doar când să
fiu pregătită.

Şi e fantastic, adăugă ea în

mare grabă.
Mulţumesc.
El ţinu

pasul cu ea.

- Mâine, la ora

nouă. Aici. E bine pentru dumneavoas

tră?

-Da.

Anna se

ridică în picioare. Deodată se

simţi mult mai bine. Era convinsă că

veştile ei aveau să-l înveselească

pe bietul Max. Tot ce putea face

era să spere că găsirea inelului

demult pierdut îi va da puterea

să se recupereze.

Lacul

Geneva, 1934

Dacă cineva i-ar fi spus lui

Isabelle înainte de a ajunge la

Lacul Geneva că se va simţi aşa

cum se simţea acum, i-ar fi zis că e

nebun. în acel moment însă, aşezată

pe o peluză
care ducea
spre o plajă

izolată pe malul unui lac, a cărui

apă strălucea cu un fel de

lumină magică, ce apărea doar

la sfârşitul
după-amiezii
şi, se pare,

doar în Elveţia, Isabelle ştiu

că nu putea decât să accepte

ideea. De ce s-ar împotrivi

cineva
vreodată
perfecţiunii?

Pentru ce motiv renunţase ea

la speranţa că aceasta exista?

Prietenia pe care o formase cu

Virginia Brooke devenise un

soi de afecţiune îngăduitoare,

pe care nu o cunoscuse niciodată

alături de prietenele ei din Paris.

Isabelle ştia că Virginia o înţelege.

Virginia era amuzantă, deschisă şi

absolut autentică. Nu avea nici un

sâmbure de prefăcătorie. Fusese

destul de explicită cu privire la

faptul că dorea să evite genul

de viaţă pe care familia ei îl plănuise

pentru ea. De aceea alesese să

călătorească, folosindu-se de o

moştenire pe care o primise de la

bunicul ei
când
atinsese

vârsta
majoratului.
Virginia o

încuraja şi pe Isabelle să fie ea însăşi.

Se obişnuiseră să petreacă

majoritatea
zilelor
împreună,

deşi într-un grup mare, format din

Max şi familia lui, împreună cu

alţi câţiva tineri de la hotel, care li

se alăturau în ieşirile zilnice.

Dar Virginia o făcea mereu

să râdă pe Isabelle. Asemenea lui

Max, părea să simtă când era

tăcută sau retrasă, când aluneca în

gândurile
care
obişnuiau să

o chinuie constant la Paris. încotro

i se îndrepta viaţa? Va fi oare

acceptată
vreodată
nepoata

uneia dintre cele mai cunoscute

demimondene din Paris, a unei

prostituate? Virginiei nu părea să-i

pese deloc de lucrurile acelea. Când,

într-o seară, Isabelle îi spusese în

sfârşit
prietenei
sale adevărul

despre
Marthe,
Virginia **se**

uitase la ea, îi întinsese o mână, apoi

râsese. Pe urmă îşi ceruse

scuze...
crezuse că
urma să fie

vorba despre ceva cu mult mai

îngrozitor decât ceea ce-i spusese.

După aceea, Isabelle se

simţise mai confortabil ca oricând în

prezenţa Virginiei. Vorbeau

liber despre politică, modă,

bărbaţi,
Paris, artă,
viitor şi

despre sentimentele ei pentru

Max. Dar o întrebare îi atârna

deasupra capului ca o sabie. Ce s-

ar întâmpla dacă i-ar spune lui

Max adevărul
despre
bunica ei?

El
provenea
dintr-o

familie nobilă. Cu greu aveau

să o
întâmpine cu
drag în

rândul lor pe nepoata unei curtezane.

Iar acum se apropia momentul în

care Max trebuia să plece,

Isabelle trebuia să se întoarcă la

Paris şi toată magia trebuia să se

sfârşească. Singura consolare o

găsea în faptul că Virginia se

întorcea la Paris să rămână. Era

nespus de entuziasmată de

perspectiva de a-şi petrece

toamna în cel mai romantic

oraş din lume.

Gândul de

a-l părăsi pe Max îi strângea

stomacul şi ameninţa să-i dea peste

cap ultimele zile alături de el. în

momentul acela, stătea întins lângă

ea
covoraşul
picnic
pe
de
pe

care
personalul
hotelului   îl

împachetase pentru cea mai recentă

ieşire a lor. Se sprijinea într-un cot,

cu ochii fixaţi relaxat pe Didi şi Jo,

care pescuiau la margine de

lac. Pălăria lui de paie stătea

strâmbă. O mână i se odihnea în

mâna ei.

Când Max o sărutase

pentru prima oară, lui Isabelle i se

înmuiaseră picioarele. Dansau pe

terasă când se simţiseră atraşi unul

de celălalt. După dans, se

îndreptaseră către un loc liniştit pe

marginea
lacului;
degetele lui

Max erau lejer întrepătruns

e cu ale ei,
într-un gest
cât se poate

de firesc.

Era una dintre acele

seri de vis în care apusul roz pierea

încet-încet în lumina catifelată a

lunii,
reţinând
doar cele mai

adânci promisiuni şi secrete. Max

se oprise, o întorsese cu faţa la el şi îi

cuprinsese bărbia în mâinile lui.

Când buzele lui le atinseseră

pe ale ei, sentimentele care

pâlpâiau în ea de când vorbise

prima dată cu el deveniseră

mai
puternice,
înflorind în

ceva atât de magnific încât se

simţise cu totul răvăşită. Un

lucru fusese sigur – în acel

moment,
nimic altceva
nu mai

conta.

De atunci, Isabelle se

luptase cu ea însăşi, încercând să

se amăgească şi să spere că

totul va fi bine, că va fi capabilă să

se întoarcă la vechea ei viaţă atunci

când se va întoarce la Paris. în cele

din urmă, renunţase. Nu putea

face nimic în privinţa sentimentelo

r ei pentru Max.

Marthe ştia

că Isabelle şi Max deveniseră

buni prieteni, dar Isabelle nu-i

mărturisise bunicii sale că se

îndrăgostise.
Bărbaţii
fuseseră

dintotdeauna o marfa pentru

aceasta. în vreme ce Marthe

preferase
întotdeauna
compania

bărbaţilor în detrimentul femeilor,

Isabelle era destul de sigură că nu

o lăsase niciodată pe vreuna

dintre ele să-i fie confidentă –

şi cu siguranţă nu se lăsase

niciodată prinsă în mrejele

iubirii.

Chiar dacă Isabelle

încercase să îi dea de înţeles

bunicii sale că era mai puţin

temerară
decât ea,
Marthe îi

recomandase
întotdeauna
independenţ

a mai presus de orice. Isabelle nu

trebuia să-şi facă griji în privinţa

**banilor,
deoarece
avea să**

moştenească apartamentul din Paris,

cu tot mobilierul său exotic şi

colecţia de bijuterii rafinate ale

lui Marthe. Aceste daruri de la clienţii

obişnuiţi ai bunicii – unii dintre cei

mai
importanţi şi
mai puternici

bărbaţi din Europa sfârşitului de

secol XIX – valorau deja o mică avere,

iar valoarea lor nu putea decât să

crească. Chiar dacă Marthe

sprijinise incursiunile lui Isabelle în

lumea
bărbaţilor
tineri, îi

spusese
mereu să-şi
păstreze

cumpătul – să nu-şi permită

niciodată să se îndrăgosteas

că până peste cap.

Iar acum se

întâmplase.
Isabelle
iubea tăria

de caracter a bunicii sale şi spiritul ei

independent, bineînţeles. Dar cum

putea ea să-i explice ce se întâmpla cu

Max? în plus, cum putea să-i explice

lui Max ce era cu Marthe?

Isabelle se ridică şi oftă. Mâna ei

alunecă din cea a lui Max. Se

ridică şi el, încruntat.

- Ce

e? o întrebă.
Isabelle
închise ochii.

De multe ori se întreba dacă nu

cumva el îi ghicea gândurile.

- Nimic, răspunse ea.

Dar Max nu se lăsă păcălit.

- Sp
une-mi.
Isabelle se

ridică în picioare şi se îndreptă

spre mal. O văzu pe Virginia

sprijinită de o stâncă, citind un

roman al unui scriitor american –

unul dintre noii membri ai

avangardei care părea să fi pus

stăpânire pe malul stâng. Marthe râdea

mereu de ei, ironizându-le dorinţa de a

trăi în mizerie în timp ce

pretindeau că sunt intelectuali,

îşi jelea vremurile, începutul de

secol şi anii de dinainte, când viaţa

scânteiase
de un farmec
imposibil şi

de un strop de teatralitate

devastatoare , când Montmartre

fusese centrul a toate, când

stăpâne
fuseseră
saloanele de

dans, teatrele şi circurile.

Regreta o perioadă în care oraşul

fusese plin de imagini ale

demimondenelor, ale curtezanelor

pariziene afişate pe panouri la

fiecare colţ de stradă, când totul

părea modern şi incitant, iar

**posibilităţile
erau
nelimitate,**

până când venise războiul,

până când se scufundase *Titanicul*,

până când toate lucrurile în

care crezuse generaţia lui Marthe

fuseseră date peste cap.

Dar apoi Max îi povestise lui

Isabelle despre viaţa lui. Despre

viaţa lui în Germania, care era atât

de diferită
de lumea
despre care

vorbea
Marthe.
Ideea

căminului pe care Max îl avea în

Germania o atrăgea atât de mult pe

Isabelle, încât abia îndrăznea să

spere sau să recunoască în sinea ei

cât de mult i-
ar fi plăcut
ca într- o zi

să facă parte din toate acestea. El

povestea
despre
gustări

servite în după-amiezi de iarnă – cu

pâine de secară coaptă în

casă şi gem,
şi prăjitură
cu felii de

mere – în biblioteca de la Schloss

Siegel, împreună cu tatăl său,

căruia îi spunea *vati,* şi despre

discuţiile liniştite cu mama sa în

camera de scris, cu vedere la lac

şi la parcul cu cerbi de dincolo de

acesta.
Descria
jocuri de

biliard
distractive
cu Didi, Jo şi

verişorii săi, bătăi cu bulgări de

zăpadă,
nopţi
petrecute în

jurul focurilor de tabără în

parc, plimbări cu sania în

pădurea
liniştită,
dansuri în

marele salon
cu muzicieni
de la

Filarmonica din Berlin care cântau

**din Strauss
şi Schubert
pentru toţi**

oaspeţii lor, picnicuri de familie pe

malul lacului în timpul verii,

**expediţii
călare de la
vechiul grajd**

unde erau ţinute trăsurile

familiei,
târgul anual
al satului şi

patinaj. Lui Isabelle mai că nu-i venea

să creadă că nu asculta un basm. Şi mai

era şi munca lui Max, căci învăţa cum

să administreze moşia, lucra

cu sătenii, avea grijă de familie şi de

afacerile acesteia, se îngrijea de

castel. Şi visurile sale de a avea

propria familie, într-o zi, într-o

ţară care era împăcată nu numai cu ea

însăşi, ci şi cu vecinii săi. Isabelle

nu făcea decât să asculte plină

de admiraţie uimită. Pentru ea,

totul era un rai.

însă până

în momentul acela, Max presupusese

mereu că
lucrurile
aveau să

rămână neschimbate. Tradiţiile

urmau să rămână la locul lor şi

viaţa să continue aşa cum o făcuse

vreme de sute de ani, în ciuda

pierderilor din ultimul război. însă

se pomenise
că tot ce-i
era mai drag

era brusc ameninţat.

- Me

rgem la plimbare? întrebă Max.

Se ridică în picioare şi-şi netezi cu

mâinile
pantalonii de
culoare

crem. îşi lăsase cămaşa să-i

iasă din aceştia.

Isabelle o

strigă pe Virginia şi-i spuse că nu

aveau să se îndepărteze

pre

mult.
Hohotele lui
Didi şi Jo

răsunară de-a lungul plajei. Nadja

plecase cu Sascha la cumpărături

în ziua aceea.

Max tăcu în

timp ce se plimbau de-a lungul

golfuleţului stâncos. Se îndreptară

spre capătul plajei, unde nu existau

şanse ca discuţia lor să fie auzită.

Max se opri când ajunseră la

stâncile mari şi plate care se aflau în

faţa unui grup de stânci înalte.

Plaja cotise, iar ei erau în siguranţă,

departe de privirile celorlalţi.

Acum Isabelle avea un avans

uşor faţă de Max. Se apleacă să

ridice o piatră de formă

neobişnuită, care se înfipsese

într-un ochi de apă.

Max se opri

lângă ea, întorcând-o cu faţa la el,

privind-o în ochi.

- Ce

este?

Isabelle ezită. Nu

venise încă momentul să-i spună lui

Max adevărul despre Marthe.

- Te îngrijorează viitorul, ce

se va întâmpla după

sfârşitul verii? întrebă el.

Isabelle se cuprinse cu braţele.

- Trebuie să stabilim cum

şi când ne vom întâlni, spuse Max,

luându-i o şuviţă de păr şi ducându-i-

o după ureche.
Isabelle

oftă. Fiecare părticică din ea trăia

pentru
momentele
pe care le

petrecea cu Max acum. Se simţea

mai vie când era cu el, când vorbea

cu el, decât atunci când făcea orice

altceva.

- Trebuie să

vorbim cu bunica ta, dar ar trebui

să facem un plan mai întâi,

continuă Max. Făcu din nou, un

pas mai aproape de ea. Mă

gândeam, tu şi Virginia aţi vrea... crezi

că bunica ta
ar putea să
se lipsească

de voi două de Crăciun anul acesta?

Nu voi lucra atunci, castelul este

frumos iarna
şi toată
familia mea

va fi acolo.

- Mi-ar plăcea să

o întreb pe bunica şi cred că şi

Virginiei i-ar plăcea să vină, dacă aş

putea să o scot din Paris şi din

vârtejul emoţiilor şi senzaţiilor

tari. Nimic din toate acele lucruri

nu contează pentru mine, ştii.

- Ştiu, răspunse Max

cuprinzându-i bărbia în mână.

Isabelle se apleacă.

- Nu-

mi place să-ţi faci griji, zise el. Vocea lui

Max era doar un murmur acum, dar

pentru Isabelle era la fel de

clară de parcă ar fi vorbit

complet normal. Hai să stabilim

ce vom face de Crăciun.

După

câteva clipe, el coborî spre apă.

Luă o piatră plată şi o aruncă în lac,

făcând-o să salte de mai multe ori pe

suprafaţă.
Isabelle
rămase unde

era.

Max continuă să

privească
lacul neted.
- Spe

r că acestea nu vor fi ultimele

sărbători de Crăciun pe care le vom

petrece aşa cum ne-am obişnuit la

Siegel.

Isabelle

simţi că

indignarea o cuprinde ca un şarpe.

- Sper că nu. Nu e chiar atât de

rău, cu siguranţă?

- Păr

inţii mei vor să-mi... asum obligaţiile.

Max se încruntă. Felul în care

se purta era mândru, atât de demn.

Isabelle ura să-şi imagineze că

el va trebui să lupte alături de

partidul nazist. Ura ideea unui

alt război. Oricine putea vedea că era

un tânăr integru, care voia să facă

ceea ce era corect, că avea

convingeri puternice. Era unul

dintre lucrurile pe care le adora

la el.

- Şti
u.

Isabelle merse să stea lângă

el. Calmul senin al apei părea să ia

în derâdere faptul că Isabelle era

pe cale să fie despărţită de bărbatul pe

care îl iubea. Iată. îşi recunoscuse

sieşi ce
simţea.
- Gâ

ndeşte-te doar la milioanele de

germani care erau şomeri anul trecut.

Este mai derutant decât s-ar

crede – la urma urmei, naziştii fac

multe pentru a reduce şomajul şi

pentru a le oferi oamenilor un

**loc de muncă
şi un motiv
de speranţă**

pentru viitor. Fac mult mai mult decât a

făcut Republica de la Weimar. Şi

chiar obţin rezultate.

Isabelle

simţi că i se uscă gâtul.

- Dar

acţiunile lor...

Vocea lui

Max sună obiectiv.

- Ave

m trei probleme în Germania –

în primul rând, vinovăţia pe

care o simţim în legătură cu

războiul; în al doilea rând,

reparaţiile enorme pe care suntem

obligaţi să le plătim; şi în al treilea

rând,
limitările
severe ale

armatei
noastre,
impuse prin

Tratatul de la Versailles. Şi avem

nevoie de un guvern dispus să se

ocupe de aceste lucruri.

- Cât de rău e să fii acolo?

Isabelle simţi o schimbare în

propriile
sentimente.
Simţi,

cumva, că această relaţie

devenea mai matură. Chiar atunci,

acolo, lângă lac.

Max clătină

din cap.
- Oa
menii au

ajuns să sufere de foame după

ce Kaiserul a fugit. A existat multă

ură
îndreptată
împotriva

noului guvern, din cauza

semnării
armistiţiului.
Rezultatul a

venit sub forma unor revolte

violente,
apoi
asasinări

teroriste ale politicienilor guvernament

ali, inclusiv a
ministrului
de externe, o

grevă
generală,
hiperinflaţie,

ameninţări din partea comuniştilor.

Isabelle încuviinţă din cap. însă

acum toate protestele fuseseră

interzise...

- Cât despre cum a

fost să trăieşti acolo,

continuă Max, am un prieten din

satul nostru, cineva cu care am

crescut, care nu-şi găseşte de lucru în

Germania. Nu-mi place să mă

gândesc la ce se va întâmpla cu

el şi mă întreb dacă va putea

vreodată să se întoarcă acasă. Un alt

prieten de familie, un bărbat de

patruzeci de ani, nu-şi poate

întreţine cei patru copii de când şi-a

pierdut locul de muncă într-un oraş

din
apropiere.
Abia după ce

şi-a cheltuit toate economiile şi

risca să îndure foamea a

venit la noi pentru ajutor. Dar

unde se va
termina
ciclul acesta?

Ce va fi cu milioanele de oameni care

trăiesc aşa? Sunt în măsură să

fac o schimbare, Isabelle. Nu

pot sta pur şi simplu fără să fac nimic.

înţelegi?

- Da.

Isabelle

simţi o
greutate
instalându-

se în piept.

Max tăcu din nou preţ

de un moment înainte de a

vorbi.

- Trebuie să cred

în ceva. Părinţii mei au dreptate.

Am o responsabilitate faţă de

familia mea, faţă de satul meu şi faţă

de Germania. Gata cu statul

deoparte.
Dacă naziştii
sunt singura

soluţie
pentru a
aduce

speranţă în ţara mea şi pentru a

asigura un viitor stabil pentru

familia mea
şi pentru
satul meu,

atunci cum aş putea spune nu?

Isabelle îşi încrucişă braţele în

jurul corpului. El avea

dreptate. Trebuia să facă ceva.

Trebuia să ia atitudine. Dar...

Max vorbi acum cu voce joasă.

Dacă după-amiaza nu ar fi fost atât

de liniştită, cuvintele lui s-ar fi putut

pierde în cea mai mică adiere de

vânt.

- Hitler promite că

anii tulburi s-au încheiat, că odată cu

el se va decide modul de viaţă al

germanilor
pentru
următoarea

mie de ani. Promite un sistem

naţional de sănătate, şcolarizare

guvernamentală, parteneriate

între guvern și întreprinderi.

Spune că va direcţiona fonduri

guvernamentale în asistenţa

socială şi în sectorul industrial,

precum şi în armată. Promite că

nu va aduce războiul în Europa, că

singurul mod în care s-ar putea

întâmpla
asta ar fi
dacă un

conflict ar fi provocat de comunişti.

Zice că ne va proteja pe noi şi nevoia

noastră de pace, că ne va scoate

din criza naţională profundă.

Avem nevoie
de forţă.
Isabelle

trebuia să spună ceva.

- Su

nt de acord că un lider puternic

într-o perioadă de criză este

esenţial,
spuse ea.
Făcu câţiva

paşi spre apă, apoi se întoarse

spre Max. Era absolut necesar să

vorbească cu el despre asta. Dar

există zvonuri care circulă în

toată Europa cu privire la modul în

care îi trateaz **ă** **pe evrei – ce**

crezi despre asta, Max?

- Ţi-

am spus că
nu mi-a fost
uşor să iau

hotărârea.
însă atunci
când este

vorba despre familia mea – trebuie să

ma gândesc în primul rând la

viitorul ei. Trebuie să lucrez

împreună cu părinţii mei pentru a

face lucrurile mai bune pentru toţi

cei din jurul nostru. Dacă mă întorc

împotriva lor, atunci va fi haos

pentru
familia mea
şi pentru toţi

oamenii pe care îi sprijinim. Ar

trebui să le întorc spatele

părinţilor mei şi guvernului

nostru doar din cauza unor zvonuri

nefondate?
Isabelle
voia **să**

întindă mâna şi să-l ia în braţe.

- Păr

inţii mei vor

ca eu să

merg la adunările de la Nürnberg.

Cel puţin cred că ar trebui să mă

duc să-l aud pe Hitler vorbind. Are

vreo logică, Isabelle?

Ea se

mişcă şi veni lângă el. Iar el se întinse

luându-i
mâna,
ţinând-o

aproape de inima lui. Se înclină spre

el simţindu-se mai acasă decât

oriunde altundeva în lume.

Trei zile mai târziu, Isabelle

stătea cu Virginia pe malul apei,

cu valizele așezate lângă ele pe

debarcader. Vaporul cu zbaturi care

urma să le ducă la gara din Geneva

avansă
impunător
spre ele.

- Te pricepi să ţii secrete, îi

spuse ea Virginiei din senin.

- Am învăţat să ţin lucrurile

pentru mine.
Virginia
arăta

strălucitoare în ziua aceea. Părul

ei blond era dat pe spate într-un coc

îngrijit sub pălăria mică. Purta un

costum cu talie înaltă, de un

albastru pal, care îi scotea în

evidenţă
silueta
subţire.

- îţi
admir
independenţ

a, zise Isabelle trăgând de

mănuşile albe.

- Dar

nu e ceea ce îţi doreşti pentru tine.

Virginia privi fix înainte.

- Cu siguranţă o familie şi o

gândire independentă nu ar

trebui să se excludă reciproc. Nu

şi dacă eşti cu un bărbat care te

iubeşte şi pe care îl iubeşti la

rândul tău...
Isabelle
privi vaporul

care se apropia.

Virginia

întinse o mână.

- îţi

iubesc idealismul. Şi partea

amuzantă este că, pe lângă asta,

nu vrei să o şochezi pe bunica ta cu

speranţa la o viaţă de familie

perfectă. E atât de ieşit din comun.

- Presupun că este, spuse

Isabelle.
Nu-i
povestise

Virginiei
despre
conversaţia

ei cu Max – ieşit din comun era

un mod de a descrie lumea în

care trăiau acum.

- în

ceea ce o priveşte pe Marthe, vrei

să pretinzi că cei din familia

Albrecht sunt doar nişte

prieteni, continuă Virginia. Dar

crezi sincer
că ai reuşit
să păstrezi

secretul faţă de ea?

- Nu

vreau să o rănesc pe *grand-mère.*

Dacă vei veni cu mine la Siegel

iarna asta, va părea destul de

logic,
Virginia. La
urma urmei,

am ieşit cu familia Albrecht

aproape în fiecare zi vara asta.

Cea mai mare parte din ceea ce

s-a
întâmplat
între mine şi

Max a avut loc în plecările din

acest hotel.
Ne-am
comportat

perfect în timp ce bunica a fost

de faţă.

Virginia

zâmbi şi

clătină din cap.

- Tu,

Isabelle de Florian, eşti mai profundă

decât îşi dau seama cei mai mulţi.

Normal că-ţi voi păstra secretul.

- E necesar deocamdată.

Nu ar înţelege nicicând.

Marthe se apropie de ele.

- De-abia aştept să văd

Parisul,
spuse
Virginia în

timp ce se apleca pentru a o

pupa pe
obraz pe
femeia mai

în vârstă.
Marthe
mângâie

uşor braţul Virginiei.

- Iar

noi abia aşteptăm să ţi-l arătăm,

răspunse ea.

Un bărbat în uniformă

anunţă că vaporul era gata de

îmbarcare. Isabelle se mişcă în

direcţia lui fără să se uite înapoi la

hotel. Avea senzaţia că vara aceea

fusese o diversiune frumoasă, pe

care nu o va mai putea recupera

vreodată.

CAPITOLUL
6

*Paris***,** *1934*

Isabelle era pregătită

pentru
reacţia
Virginiei la

vederea apartamentului bunicii ei.

Unii oameni știau despre *Ies*

***demimondaines*, cele mai apreciate**

curtezane din Belle Époque, dar

puţini păreau să înţeleagă cât de

cuprinzător fusese acest rol.

Nimeni nu părea să-şi dea seama

că bunica ei își trăise fiecare

aspect al vieţii ca fiind altcineva

decât ea însăşi. Da, dăduse

spectacole în cele mai vestite săli

de dans din Paris. Da, îi întreţinuse

pe cei mai distinşi bărbaţi în

cele mai elegante locuri. Dar

asta însemna că nu putea redeveni

niciodată
persoana
care fusese

înainte de a deveni celebra

Marthe de Florian şi că nu putea

scăpa

niciodată de

faţada pe

care o adoptase – nici măcar, şi

mai ales, nu acasă.

Chiar dacă

avea şaptezeci de ani, Marthe

nu renunţase la nimic din ceea ce i se

dăruise în perioada în care fusese

curtezană.
Tot
apartamentu

l ei era un vestigiu perfect

conservat al epocii frumoase,

Belle Époque. Oare se temea că

dacă ar fi vândut o singură piesă

de mobilier, un singur cadou

învechit, cu margini aurite, dacă

ar fi ars o singură scrisoare de

dragoste
veche de zeci
de ani sau

dacă ar fi renunţat chiar şi la

una dintre rochiile ei de seară

fabuloase şi învechite, imaginea ei

atent
îngrijită s-ar
fi destrămat?

Credea cumva că, asemenea

Cenuşăresei, se va întoarce

acasă de la bal cu hainele

zdrenţuite?
Că va fi ea
din nou doar

**Mathilde
Heloise
Beaugiron?**

Marthe insistase nu doar să

păstreze, ci şi să folosească

***acel* şezlong. Chiar şi Isabelle ştia**

că acea piesă unică de mobilier

fusese subiectul unui număr

infinit de conversaţii purtate în

şoaptă la mesele de seară în anii

1890.

Un struţ
împăiat îi

întâmpina pe vizitatori la intrarea în

salon. Nenumărate seturi de

vaze şi pahare de cristal

minuţios
executate
umpleau

fiecare dulap din cameră, în timp ce

argintăria expusă în dulapuri era

suficient de grandioasă pentru a

deservi o familie regală. Sute

de creaţii delicate din cele mai fine

porţelanuri îi fuseseră dăruite lui

Marthe de iluştrii ei clienţi – se

pare că aceştia concurau

între ei atât pentru a atrage

atenţia
frumoasei
tinere, cât şi

pentru a o răsfăţa. Colecţia era

expusă doar parţial pe pereţii din

sufragerie. Celelalte articole erau

înghesuite pe mesele laterale, pe

şeminee,
oriunde
puteau fi

văzute şi, mai ales, unde

admiratorii lui Marthe puteau să-şi

vadă expuse propriile cadouri.

Acesta fusese modul în care

Marthe îşi asigurase loialitatea

acestor
bărbaţi,
folosindu-se

de mândria lor.

Isabelle o

privi pe Virginia intrând în

salon. Părea uluită de toate. Se

opri la fereastră, unde îşi

scoase mănuşile şi i le înmână

cameristei, Camille. Apoi îşi desprinse

pălăria cu o mână şi o trecu pe

cealaltă
peste
perdelele

verzi şi vaporoase care atârnau

până la podea.

După o

vreme,
Isabelle îşi
duse

prietena să vadă restul apartamentu

lui. Virginia părea vrăjită de salonul lui

Marthe. Se agăţă de mâna lui

Isabelle, exclamând la vederea

tapetului
franţuzesc
acoperit cu

trandafiri mici, roz şi verzi, cu

frunzele lor împletite ca nişte

îndrăgostiţi
care dansau
în modele

frumoase pe perete. Părea că

vrea să atingă totul. Pianul cu

coadă, de o culoare neagră,

mătăsoasă,
era acoperit
nu cu

fotografii de familie, aşa cum s-ar fi

găsit în casele celor mai mulţi

oameni, ci cu cele mai frumoase

dintre micile cadouri: cutii de ţigări

gravate, un întreg set de voiaj pentru

doamne, din argint şi sticlă, cu

propriul
mâner de aur
şi perii

gravate cu iniţialele *MdeF.* Erau

expuse poşete de mătase şi

batiste brodate, flacoane de

parfum vechi şi casete de bijuterii din

argint, acum fără obiectele lor.

Marthe îşi ţinea numeroasele

bijuterii preţioase închise într-

un seif, undeva în garderobă.

Isabelle o conduse pe Virginia în

dormitorul lui Marthe. Camera era

potrivită pentru o prinţesă.

Patul cu baldachin, acoperit cu o

cuvertură de un roşu intens,

ostentativ,
era
împodobit cu

un munte de perne obişnuite şi

perne
artizanale
moi, aurii, de

culoarea chihlimbarului şi a

mahonului. De o parte şi de alta a

patului uriaş, lămpi ornamentate

cu franjuri şedeau pe noptiere

fantastice, ale căror picioare erau

modelate
sub forma
labei unor

animale imaginare. Pe aceste

mese se afla şi colecţia de clopote

rafinate din argint, de la cei mai buni

argintari din Europa.

Dar

Isabelle ştia ce avea să-i stârnească

cea mai vie reacţie prietenei

sale. Aşteptă în tăcere până când

ochii Virginiei se îndreptară

spre portretul lui Marthe în

tinereţe,
aflat pe
peretele din

faţa patului ei. Tabloul era pictat de

vreun artist celebru, iar Marthe nu

spusese
niciodată
dacă fusese

unul dintre numeroşii ei iubiţi. îşi

ţinea capul întors într-o parte şi o

mână pe decolteu, iar degetele i se

odihneau
uşor pe acea
parte a ei pe

care o atinseseră atâţia

bărbaţi.
Dacă
Isabelle nu

şi-ar fi cunoscut prietena, i-ar

fi putut interpreta tăcerea

drept
dezaprobare.
Dar Isabelle

ştia mai bine. Pur şi simplu îşi

ţinu degetele întrepătrunse cu ale

Virginiei şi trecu în camera

următoare.

- E

prea mult,

rosti Virginia pe nerăsuflate.

Se opri brusc la intrarea în

garderoba frumoasă şi delicată. Aici

se pregătise Marthe înainte de a

se întâlni cu clientela ei în salon. Prin

ochii
prietenei
sale, Isabelle

îşi aminti încă o dată de trecutul

extraordinar
al lui Marthe.
Fusese

mereu caldă, sinceră şi iubitoare cu

Isabelle,
manipulând
în acelaşi

timp bărbaţii şi părând atât de

singură pe lume. Marthe o asigurase

pe Isabelle că nici unul dintre

aceştia nu fusese lăsat să intre în

dormitor. Dar Isabelle se întreba

dacă vreunul dintre iubiţii ei ajunsese

să o înţeleagă pe Marthe, sau

mai exact, dacă Marthe se

îndrăgostise vreodată de vreunul

dintre ei.

Isabelle deschise uşa

următoare, conducând-o pe Virginia

într-o altă încăpere, una care

fusese decorată cu numai

paisprezece
ani în urmă,
când o fetiţă

derutată
ajunsese
acasă la

bunica ei. îşi pierduse ambii părinţi

în urma epidemiei de gripă

spaniolă care se abătuse asupra

Europei.
Când
intrară în

încăpere, Camille le despacheta

valizele. Le aranjase rochiile de

vară pe cele două paturi de o

persoană, lucrând în linişte, cum îi

stătea în fire, netezind piesele

vestimentare şi atârnându-le cu mare

grijă pe umeraşe căptuşite.

Urma să pună deoparte

pălăriile, mănuşile şi bluzele din

şifon moale, care se asortau cu

fustele elegante, cu talie înaltă

ale fetelor.

Isabelle se simţi

oarecum uşurată să se întoarcă în

camera ei, în spaţiul ei. întotdeauna

se simţea împăcată aici.

- Cred că e timpul să servim un

ceai, zise ea zâmbind.

Erau la

Paris şi urmau să mănânce

produse de patiserie.

Marthe era

deja aşezată într-unul din scaunele

Ludovic al XV-lea aranjate în

salon,
turnând
cafeaua pe

care Camille o pregătise înainte de a

se ocupa de despachetare.

- Virginia, faci parte dintr-

un val întreg de americani care vin în

pelerinaj la Paris, spuse Marthe. Le

înmână fetelor o farfurie cu

margini
aurite, plină
cu prăjituri

delicate – de la creaţii cu lapte, care

se unduiau gelatinoase pe farfurie,

până la mici *gateaux*[1] de ciocolată şi

tarte luxuriante cu fructe de

pădure, de culoare mov închis.

Prezenţa lor ar trebui să te facă să te

simţi în largul tău aici.

Virginia luă o *tarte-tatin*[1] în miniatură

şi o puse pe farfurie.

După o

jumătate de ceas, Isabelle îşi

aşeză ceaşca de cafea.

- Vir

**ginia, cred
că ar trebui
să facem o**

plimbare, spuse ea, aplecându-

se şi pupând-o pe bunica ei,

care era evident obosită după

călătoria
spre casă.
- Nu

mi-ai
povestit
niciodată

despre cât de multe sunt aici,

spuse Virginia, după ce-şi

puseseră
pălăriile şi
coborau

treptele spre holul de la intrare.

- Nu ştiu niciodată cât

de multe să povestesc, ridică

Isabelle din umeri.

Virginia o

luă de braţ pe Isabelle şi se uită la

faţada elegantă a clădirii lui

Marthe.
Fierăria strălucitoare

se desfăcea ca un evantai

deasupra
uşii din faţă,
iar ferestrele

arcuite erau lustruite intens.

Isabelle îşi duse prietena pe

Rue Blanche, apoi o luă pe Rue Saint-

Lazare. După timpul petrecut la

Lacul Geneva, agitaţia de

pe străzi fu un adevărat şoc chiar şi

pentru ea. Un vânzător de

sendvişuri, care îşi scosese

şapca în
încercarea
de a le

atrage, le abordă imediat pe

fete.

- Nu, mulţumesc,

spuse Isabelle în timp ce o

trăgea pe Virginia după ea.

Dar zgomotul le împiedica să

discute prea mult. Aerul era plin de

sunetele
cântăreţilor
ambulanţi,

de
şuierăturile
unui

înghiţitor de flăcări şi de strigătele

prestidigitatorilor care-şi chemau

publicul să le urmărească trucurile.

Alţii
implorau în
stânga şi-n

dreapta să le
fie
cumpărate

şireturile
sau
cravatele,

iar unii dintre vânzători îşi

etalau marfa în umbrele răsturnate.

Isabelle se feri din calea unui

înghiţitor de săbii, în timp ce Virginia

se întoarse pur şi simplu ca să

privească.
Când
sunetul unei

**procesiuni
umplu aerul,
Isabelle îşi**

dădu ochii peste cap şi o trase pe

Virginia la o parte.

- Stu

denţii din Cartierul Latin, spuse

ea. îşi varsă ofurile.

- Vai

! exclamă Virginia.
Isabelle o

observă pe prietena ei, care

întâlnise privirea unui tânăr

student
chipeş.
Virginia îi

zâmbi
băiatului,
complet

lipsită de inhibiţii.

- Aşa

mai vii de-acasă, chicoti

Isabelle.

- Ah, nu asta m-a

terminat, spuse Virginia. Ci

păcătosul ăla de apartament.

Merseră un pic mai departe,

spre Sena,
braţ la braţ.
- Şti

u, zise Isabelle. Te superi dacă

nu vorbim despre asta?

Virginia se

opri.

- Doar nu-ţi este

rușine?

- Nu, dar sunt

resemnată.
Pur şi simplu
mă

limitează. Mi-a pus stăpânire pe

viaţă, pe felul în care sunt

**percepută.
Hotărăşte
unde sunt**

acceptată,
cine îmi
vorbeşte,

cine mă recunoaşte şi mă

acceptă, dat fiind numele meu.

înţelegi?

- Dec i chiar a fost

atât de faimoasă?

- Da,

răspunse Isabelle. Una dintre cele

**mai
apreciate din
tot Parisul.**

Deşi era clar că pe buzele

Virginiei se formase un zâmbet, o

strânse mai tare de braţ pe Isabelle.

- Dar încă nu i-ai spus lui Max.

- Nu. Isabelle simţi cum îi

dispare buna dispoziţie. Nu i-am spus

lui Max.

- Fermecător,

remarcă
Virginia.
Abia aştept

să văd ce părere va avea familia

lui despre asta. Dar apoi se opri

din nou, se uită direct în ochii lui

Isabelle.
Dacă vor fi probleme,

vor avea de-a face cu mine, să ştii.

Isabelle clătină din cap. Cât de

mult le spusese Max părinţilor lui

despre ea?

- Excelent,

murmură ea şi îşi trase prietena mai

departe pe stradă.

Germania,

2010

Starea de spirit a lui

Wil Jager părea cu totul diferită

de cea din ziua precedentă.

Nu o privi în ochi pe Anna când aceasta

ajunse în holul clădirii sale de

birouri şi rămase tăcut în timp ce o

conducea către o maşină

parcată chiar în dreptul uşilor din

faţă ale clădirii.

Anna se

împotrivi
tuturor
instinctelor

pe care le avea pentru a rămâne şi

ea tăcută – voia să pună întrebări, să

afle ce ştia el despre Schloss

Siegel. De ce îl lăsaseră proprietarii

să se năruie?
Aveau
planuri

pentru viitor? Şi dacă da, care

erau
acestea?
Traficul

primelor ore ale dimineţii se domolise

şi nu dură mult până când

ajunseră pe şoseaua Berliner Ring

şi se îndreptară spre Siegel.

După ce traversară două oraşe

mai mari, terenul se deschise în

câmpuri plate, pline de culturi de

un verde intens, iar apoi făcu loc

unei păduri dese. Drumul străbătea

mai multe sate. Când trecură pe

lângă niște porţi sofisticate,

din fier negru ondulat în

modele delicate, Anna îşi

înclină capul pentru a întrevedea

un acoperiş cu turle – un alt castel,

amplasat într-un peisaj neted

şi împădurit, care amintea de basme.

Spera că vechiul cămin al

predecesoril
or ei avea să
aibă într-o zi

propriul final fericit.

- îmi

pare rău, Anna. Am multe pe

cap. Probabil crezi că sunt foarte

nepoliticos.
Cum se simte
bunicul tău

astăzi?

- Va fi operat la

umăr. Am vorbit puţin cu el de

**dimineaţă.
Nu părea să fie prea...**

demoralizat. De fapt, a încercat să

schimbe
subiectul.
Tipic

pentru Max, zâmbi Anna. A ţinut să mă

asigure că vrea să stau aici, în

Germania, că mă aflu în locul potrivit.

îi aruncă o privire lui Wil. El îşi

ţinu ochii la drum, dar îl văzu

zâmbind.

- Ma

x pare să fie

foarte
important
pentru tine.

- Est
e.
Avea atât

de multe amintiri cu Max.

Obişnuia să o scoată adesea în

oraş la un milkshake, după şcoală.

îi plăcea să stea de vorbă cu ea

despre
întâmplările
petrecute cu

prietenele ei, despre tot ce se întâmpla

la şcoală. Se apropiase de el ca de

nimeni altcineva – reuşise să-i

vorbească
despre
moartea

mamei,
despre
decizia unui

tată distant de a începe o nouă viaţă în

Canada, cu cea de-a doua soţie a

sa, şi despre hotărârea ei de a rămâne

în San Francisco, alături de

bunici. Acum îşi dădea seama cât de

greu trebuie să-i fi fost lui Max să-şi

îngroape trecutul, să nu mai

vorbească niciodată despre el,

după ce lăsase toate acestea în

urmă. Oare-i va dezvălui vreodată

motivul?
Wil încetini
pe măsură ce

se apropiau de castel şi Anna se

simţi recunoscătoare că erau

aproape de destinaţie. Zona rurală

nu făcea decât să îi inducă alte

gânduri îngrijorătoare despre

Max. Abia reuşise să doarmă cu o

noapte
înainte de
cât se

frământase
pentru el.
Când Wil

opri la prima pereche de porţi şi

coborî din maşină, ea îl urmă.

- Ai nevoie de ajutor?

întrebă ea, bucuroasă să iasă din

maşină.

- Mulţumesc,

răspunse
Wil.
însă părea

că se retrăsese şi mai mult în

sine. Descuie apoi lacătul care ţinea în

loc fierul forjat.

Anna

împinse una dintre porţile grele şi Wil

se ocupă de cealaltă. Descoperi că

poarta era înţepenită pe pământ în

unele locuri şi reuşi s-o ridice cu

greu. Se urcară din nou în

maşină şi o luară pe aleea plină

de gropi.

Pe măsură ce Wil

continua să înainteze pe aleea care

ducea la castel, celălalt capăt

al clădirii deveni vizibil, cel pe

care nu-l
putuse
vedea

înainte, iar la dreapta pădurea se

**deschidea
într-un parc
mare,**

presărat cu arbori bătrâni şi

măreţi.
Rămase
mută de

uimire.
- Me
rgem la o

plimbare în jurul întregii case, spuse

Wil. Intrarea principală se află de

cealaltă parte a castelului. A

fost
concepută
astfel încât

zonele
protocolare
de locuit să

se deschidă spre terasa cu vedere

spre lac.

Anna își delectă în

felul ei
metodic
privirea cu

tot ce vedea dincolo de geamul

maşinii. în primul rând, parcul aflat

în dreapta. Rămăşiţele unei vechi

grădini se zăreau în apropierea

casei. Tufe de trandafiri bătrâni

mărgineau
încă
vestigiile a

ceva ce amintea de o grădină

ornamentală. Tulpinile vechilor

plante erau noduroase, iar măceşele

cărnoase, ca nişte mere, stăteau încă

vitejeşte la locul lor. Dincolo de

grădină,
peluza
imensă era

presărată cu copaci.

O cărare

veche, mărginită de stufărişuri,

se întrezărea coborând spre lac,

unde nuferii
se roteau
încet pe

suprafaţa apei. Se trezi imaginându-

şi petreceri ţinute pe malul lacului

– femei îmbrăcate în alb, umbrele

de soare, şampanie. O ruină veche

şi venerabilă, acoperită de

iederă, se afla pe malul celălalt, iar

în apă se întindea un mic

debarcader, balansându-se pe nişte

picioare şubrede. Chiar în

mijlocul lacului se ridica o

insulă.

Wil opri maşina.

- Vrei să ne oprim aici şi să

aruncăm o privire mai de aproape?

întrebă el cu voce neaşteptat

de blândă.
Anna
încuviinţă

din cap. Se concentră asupra

grădinii
pentru încă o
clipă   înainte

de a se întoarce să se uite la

clădire.

Când o
făcu, simţi o

asemenea izbucnire de iubire din

interior încât se pomeni paralizată.

Erau atâtea rămăşiţe din vremuri

deznădăjduite. Găuri făcute de

gloanţe
împânzeau
pereţii   vechi

ai clădirii, unele dintre ele

deschizându-se în tăieturi adânci. Anna

se gândi că puteau fi reparate. Dar

nu se putea abţine să nu simtă că a

vedea
castelul în
această

stare era ca şi cum s-ar fi uitat la

mormintele
strămoşilor
distruse

iremediabil. Ferestrele nu erau

acoperite cu obloane, însă multe

dădeau impresia că sunt

acoperite cu ziare. Erau atât de mari

încât păreau să se întindă din podea

până în tavan, acoperind

întreaga
faţadă, până
la terasă.

Anna se întoarse cu faţa către

Wil.
- Me
rgem?

Wil încuviinţă din cap.

Porni motorul maşinii şi

ocoli până la intrarea principală,

aflată în cealaltă parte a

clădirii.

*Schloss Siegel***,** *decembrie*

1934

Isabelle nu avea să uite niciodată

ziua în care a ajuns la castelul de

basm pentru Crăciunul pe care se

înţelesese să-l petreacă alături de

Max şi de familia acestuia.

Când coborî din sanie pe aleea

îngheţată, nu ştia unde să se uite mai

întâi. Drumul de la gară prin satul

acoperit de zăpadă fusese una

dintre cele mai romantice

experienţe din viaţa ei. Max îi

descrisese casa în numeroasele

scrisori pe care i le trimisese de

când plecaseră din Elveţia, dar

nimic din ceea ce îi spusese nu

ar fi putut să
o
pregătească

pentru
această
primă vedere

a castelului Siegel. Nu reuşea decât

să se holbeze la clădirea

superbă din faţa ei.

O coroniţă

de Crăciun încărcată cu fructe de

pădure
vesele şi
iederă

atârna pe uşa albă cu două

canaturi.
Intrarea
principală

avea o verandă cu dale albe şi

negre şi era flancată de doi stâlpi

albi. De o parte şi de alta a uşii,

vitralii lăsau să se întrevadă

licăriri de lumină galbenă spre

întunericul de afară.

Isabelle îşi

puse mâna înmănuşată în mâna lui

Max şi urcă treptele din faţă. La

capătul acestora se întoarse şi

privi peisajul de vis din faţa

castelului. Terenul acoperit de

zăpadă se întindea până la zidul

de piatră care înconjura

parcul.
Fiecare
copac era

împovărat de gheaţă; urme de lemn

închis la culoare abia se vedeau

prin marea
de alb.
Hans,

valetul lui Max, era la datorie,

supraveghin
d lacheii care
apăruseră ca

prin minune pentru a descărca

sania. Dădu instrucţiuni în germană

şi o salută cu o mişcare a capului pe

Isabelle, aruncându-i o privire de

sus până jos
într-un fel
care nu era

tocmai lipsit de respect, dar care o

făcea să se întrebe dacă ştia ce se

întâmpla între ea şi Max. Poate

că era confidentul lui Max – cine

ştie?

Unul dintre lachei

deschise cu zgomot uşile de la intrare,

lăsând lumina să evadeze în

după-amiaza semi-întunecată,

aducându-i
în prim plan
pe servitorii

care se agitau pe verandă.

După ce o sărută pe obraz şi îi

strânse mâna în a lui, Max se

dădu la o parte pentru ca Isabelle şi

Virginia să intre. Deşi era obişnuită

cu farmecul aparte al locuinţei

bunicii ei, Isabelle fu pur şi simplu

uimită de grandoarea care o

întâmpina aici. Podele de marmură

în carouri gri şi alb se întindeau de-

a lungul vastului hol de intrare,

susţinute de o masă de marmură cu

margini
aurite,
înfrumuseţat

ă cu un buchet splendid de

flori de seră.
O
servitoare îşi

făcu apariţia şi se aşeză în genunchi la

picioarele lui Isabelle şi ale Virginiei,

scoţându-le cizmele de blană pe

care le primiseră pentru

plimbarea cu sania.

- Noi le

spunem copite de elefant,

zâmbi Max în timp ce Isabelle îi

arunca o privire. Evident, nu

avem nevoie de ele înăuntru.

în timp ce servitoarea în uniformă

le scotea încălţăminte a călduroasă,

Isabelle profită de ocazie

pentru a-şi desfăta ochii. Vizavi

de ea, două urne enorme flancau un al

doilea set de uşi duble, care le

imitau pe cele de la intrarea în

castel. Aceste uşi albe erau

larg deschise şi prin ele se întrezărea o

cameră de proporţii elegante.

Isabelle ştia că acesta era un salon de

muzică. Max îi descrisese casa în

scrisorile sale din ultimele luni,

în timp ce ea tânjea după el în Paris.

în stânga uşilor duble, o scară

principală urca până la etajele de

sus ale castelului. Isabelle se

opri deodată şi privi înainte. Ochii

i se intersectară cu cei ai

femeii aflate pe scări, însă atenţia nu-i

fusese captată de chipul

Nadjei, ci de ceea ce purta. Rochia

roşie ca sângele era ultimul

răcnet în materie de modă şi se

mula ca o mănuşă pe corpul zvelt

al tinerei. Părul ei blond era

prins într-un
chignon
franţuzesc

sofisticat; un şirag de perle îi

înconjura
gâtul
subţire.

între ea şi sora lui Max persista un

sentiment stânjenitor şi rece. Fusese

prezent de când se cunoscuseră.

Isabelle încercase să converseze

cu ea, dar Nadja o respingea

mereu. De fiecare dată când Isabelle

o întâlnea, i se părea că fata era fie

profund
preocupată,
fie purta o

conversaţie intensă cu altcineva.

Isabelle se întoarse, distrasă de

sosirea unei alte sănii afară.

- *Vati* şi *mutti,* spuse Max.

O conduse pe Isabelle înapoi spre

uşa de la intrare.

Servitorii

ieşiră în întâmpinarea părinţilor lui

Max.

- Te vor iubi, îi

murmură Max la ureche.

Isabelle se încordă, rugându-se

în gând ca mama lui Max să nu fi

făcut verificări în legătură cu

trecutul familiei ei. Oare cât de

multe ştiau despre relaţia ei cu

Max? Nu se simţise în largul ei să-l

întrebe asta în scrisori. Ce aveau să

creadă
despre ea?
Când ea

sosi, cu haina de blană

atârnându-i în urmă, toată lumea

parcă se grăbi să-i acorde

atenţie – cu excepţia lui Didi şi a lui

Jo, care se sprijineau de balustradă

ca o pereche de frumoşi adonişi.

Isabelle le simţi privirile îndreptate

asupra ei – înainte să treacă mai

departe, la evaluarea Virginiei. în

trei luni de zile, copilăria părea să fi

dispărut de pe feţele lor. Erau plini de

acel gen de aroganţă pe care numai

tinereţea o poate avea.

Virginia era

calmă, fără îndoială. Se duse spre

mama lui Max, cu mâna întinsă

– un zâmbet superb luminându-i

trăsăturile
clasice.
- **înc**

ântată de cunoştinţă, *Frau*

Albrecht,
spuse
Virginia. Max

ne-a povestit atât de multe despre

dumneavoastră.

Isabelle se

minuna de capacitatea Virginiei de a

stăpâni o situaţie cu ajutorul unor

lingușeli, care erau de fapt

autentice.

Mama lui Max îşi

scoase pălăria de blană. O

servitoare
luă haina
elegantei

femei blonde. Această

acţiune păru să o transforme

pe *Frau* Albrecht într-o persoană

cu totul diferită – asprimea

dispăruse, iar femeia care se afla

în faţa lui Isabelle arăta dintr-

odată mult mai puţin intimidantă.

Isabelle ştia că, dintre toate

relaţiile din lume, cea dintre

partenera
unui bărbat
şi mama

acestuia putea fi cea mai fragilă.

Simţi că i se relaxează umerii.

Mama lui Max luă mâna

Virginiei şi îi murmură ceva de bun-

venit. Când se întoarse către

Isabelle, zâmbi. Nu exista nici

urmă de
analiză în
privirea ei,

nici o crispare a obrajilor într-

un zâmbet fals şi absolut nici o

reacţie la numele de Florian. După

câteva clipe, vocea lui Max se auzi

din spate, iar Isabelle se întoarse să îi

zâmbească.

- Tatăl meu

vorbeşte cu valetul lui afară, dar

de-abia
aşteaptă să
te cunoască,

spuse
el.
   Isabelle

sesiză nuanţa de amuzament

ascunsă în vocea lui. O observă pe

Virginia cum se duce să-i salute pe

Didi şi pe Jo, care erau amândoi cu

cel puţin un cap mai înalţi decât

ea, şi care păreau să facă faţă

manierelor ei directe cu mult mai

mult aplomb decât o făcuseră cu

câteva luni mai devreme, în

timpul
expediţiilor
pe lac.

Tatăl lui Max i se păru un om

hotărât. îi dădu valetului

pălăria, îşi scoase mănuşile de

piele şi îşi dădu jos haina cu

uşurinţa unui om obişnuit să aibă

mereu pe cineva la dispoziţie, să

prindă orice alegea el să arunce.

- ***Vat*** ***i,*** **zise Max, ea este**

Isabelle de Florian.

Râsetul

Virginiei răsună în încăpere.

- Isabelle, spuse tatăl lui Max.

încântat de cunoştinţă! Vorbea

engleză fără urmă de accent. Sper

să te simţi ca acasă aici. Aşteptăm cu

nerăbdare să discutăm mai multe

diseară, la cină.

Isabelle îi

întâlni cu un zâmbet privirea

albastră, ca
a lui Max.
- înc

ântată de cunoştinţă! spuse

Isabelle,
vorbind în
engleză în

timp ce gândurile i se agitau în

minte în franceză.

- Cre

d că Isabelle şi Virginia vor să urce

să se aranjeze, spuse *Frau*

Albrecht. Berthe vă va duce la

camerele
voastre.
O

servitoare tânără se apropie şi

întinse o mână pentru a le indica

oaspeţilor să urce la etaj.

Isabelle

simţi cum Virginia o ia de braţ.

- Hai de, draga mea, spuse

ea. De-abia aştept să văd locul

ăsta.
Gândeşte-te
la cât ne vom

distra!

Schloss
Siegel, *2010*

Cizmele Annei scrâşniră pe

noroiul întărit din faţa intrării

în castel. Când puse piciorul pe

prima
treaptă
deteriorată,

strâmbă din nas la vederea

balustradei utilitare care fusese fixată

lângă scări. Ca multe alte vestigii

postbelice,
arăta ca şi
cum ar fi fost

aruncată
acolo
asemenea

unui gând urât şi întârziat.

Doar câteva dale rămăseseră

intacte pe podeaua verandei de

la intrare – cele îndărătnice,

care supravieţuiseră

succesiunilor de trupe, oficiali şi

altor lovituri primite de-a lungul

deceniilor.
Dalele
râmase erau

sparte şi crăpate, iar în unele

locuri se vedea doar conturul unui

model gravat în ciment.

Anna se

îndreptă spre uşa de la intrare,

vopsită într-un alb mat şi estompat.

Crăpături uriaşe despicau

lemnul pe alocuri, iar urme de

murdărie
ştirbeau
mânerele

simple din oţel. Forma mânerelor

vechi era încă imprimată în

vopsea, iar acolo unde odinioară

trebuie să fi fost inelul cu care se

bătea la uşă se găsea o urmă

rotundă.

Wil era aproape în

spatele ei. Ţinea cheia în mână.

- Pregăteşte-te. S-ar putea să

ai un şoc, îi spuse el.

Anna

încuviinţă din cap.

Wil învârti

cheia în broască şi împinse uşa

veche. Apoi se dădu la o parte şi o

lăsă pe Anna să intre prima.

Rămase în interiorul vastului hol

de intrare, cu ochii rătăcind

încolo şi încoace ca nişte

proiectoare în întuneric. I se păru că

lucrurile erau, într-un mod bizar,

normale. Simţea că ceea ce o

înconjura
reprezenta
produsul

fiecărui an, al fiecărei persoane

care păşise în acest loc vechi şi

magnific.

Dar oare ce supravieţuis

e? Esenţa lui. Aceasta era încă vie.

Nici un general de armată, nici

un politician, nici un administrato

r al regimurilor politice din

secolul XX, care veniseră şi plecaseră,

încercând să găsească soluţii la

toate bolile sociale posibile din

lume, nu reuşiseră să distrugă

viziunea originală a arhitectului

care
imaginase
această casă

frumoasă.

Trecutul

plutea în

atmosferă.
Nu conta că podeaua din

holul răsunător de la intrare era

ascunsă sub un strat de linoleum

standard, îmbâcsit de praf şi de

frunze
rătăcite,
împrăştiate

ca nişte resturi pe o plajă. Anna

vedea dincolo de excrementel

e de şoareci şi de becul solitar care

se legăna, aproape obraznic, în

briza care pătrundea prin uşile

deschise din faţă.

Se îndreptă

spre uşile închise care, după cum

ştia, duceau la ceea ce fusese

salonul de muzică, cu Wil în

spatele ei.

Se întoarse spre el

înainte de a atinge alte mânere

ieftine din oţel şlefuit.

- Te

superi dacă arunc o privire

înainte de a urca la etaj... Cuvintele

ei se pierdură într-un murmur.

- E în

regulă, zise el. Ştiu că e greu. Nu te grăbi.

Ea

încuviinţă din cap şi se întoarse ca să deschidă uşile.

Schloss Siegel, decembrie 1934

în timp ce Berthe urca rapid scara

principală a castelului, Isabelle simţi

nevoia să se întoarcă şi să privească

holul de jos. Virginia îşi scosese

pălăria şi mănuşile şi urca scările

**de parcă s-ar
fi născut
pentru a trăi**

într-un astfel de loc. Când ajunseră în

vârful scării, văzură un palier mare,

care părea să aibă coridoare

nesfârşite spre stânga şi spre

dreapta. Pereţii erau vopsiţi în

culoarea albastră a oului de raţă.

**Covoare
persane
groase**

încălzeau podeaua, iar pe pereţi

erau
atârnate
tablouri

frumoase.

Berthe o luă la

dreapta, trecând pe lângă

secţiunea centrală a casei, pe

lângă câteva uşi închise, până când

holul se îngustă puţin, dând

spre o altă porţiune lungă.

în timp ce Berthe le conducea pe

holul întins, Virginia îi şopti lui

Isabelle:
- Mi se pare că

sunt nişte părinţi de vis...

- Sunt sigură că sunt.

Isabelle
zâmbi.
Max părea

în largul lui în după-amiaza

aceea.

- Tatăl lui Max are

atât de multă... Nu ştiu cum să-i

spun...
Prestanţă,
râse Virginia.

Arată pur şi simplu ca un aristocrat

chipeş dintr-un film de la Hollywood.

Iar ea este atât de uimitoare

încât ai putea să o pui într-o

revistă de modă chiar acum şi ar

stârni o reacţie extraordinar

ă. Pe
deasupra
pare şi

amabilă.

- Ah, Virginia, râse

şi Isabelle. Eşti atât de amuzantă.

- Aceasta este camera

dumneavoastră, *Fräulein*, zise

servitoarea
şi se dădu la
o parte.

Isabelle intră cu nerăbdarea

unui copil la un bâlci. Casa ei din

deplasare era divină. Avea un pat

cu baldachin,
plin de perne
din mătase

albastru pal, o masă de toaletă

şlefuită, un dulap, un covor delicat

pe podeaua de lemn lustruit. Se

uită la soba sofisticată cu faianţă

albastră şi albă din colţ.

- Ace

asta este o *Kachelofen*explică Berthe.

încălzeşte bine camera. Şi aici am

pus un urcior cu apă pentru ca

aerul din încăpere să nu se usuce.

Berthe
vorbea într-o
engleză

ezitantă, dar inteligibilă. Deschise

apoi o uşă ornamentală din faţa

sobei.

- Aici vă vom pune

noaptea buiote, pe care să le

aveţi în pat pentru a vă încălzi.

- Ah, minunat, zise Virginia.

Isabelle merse să stea lângă

fereastră şi privi peisajul alb de afară.

Fereastra era încadrată cu perdele

de catifea crem care atârnau până

la podea şi dădea spre lacul

îngheţat. De la înălţime, putea vedea

dincolo de el pădurea deasă, dar

despuiată.

- Ca
mera

dumneavoastră e pe aici, *Fräulein,* zise

Berthe deschizând o uşă către

camera
alăturată
pentru

Virginia.
Isabelle
mai privi

câteva clipe pe fereastră. Simţi că, în

**sfârşit,
ajunsese
acasă.**

Schloss Siegel, 2010

Anna se oprise în

dreptul unei ferestre de la etajul de

sus al castelului şi privea spre

parc. Vechea cameră a lui Max era

următoarea, iar ea era intens

conştientă de faptul că Wil trebuia

să se întoarcă în curând la

lucru. Nu avea de gând să-i

răsplătească
amabilitatea
ţinându-l pe

loc. Trecuse prin încăperile

degradate şi distruse ale castelului cât

de repede putuse, făcând

fotografii,
stăpânindu-
şi orice

supărare cu fermitatea expertă pe

care şi-o perfecţionase ani de zile.

Ceea ce o frământa acum era ce

naiba avea să-i spună lui Max. Fiecare

cameră
părea să fie
o copie fidelă

a celei precedente. Pe podele

fusese fixat bine linoleum, cu

excepţia holurilor, ale căror

pardoseli erau goale, prăfuite şi

putrezite pe alocuri. Din tavane

atârnau
urmele a
ceea ce

**fuseseră
cândva nişte
corpuri de**

iluminat
sofisticate,
frumos

concepute.
Fiecare
fereastră, fie

că era peticită cu ziare sau nu,

era lipsită de orice fel de perdea sau

**jaluzele.
Lumina
pătrundea pe**

unde putea,
fluturând
prin praf,

răspândind
modele
punctate pe

pereţii
peticiţi.
îi era

imposibil să nu rătăcească în

trecut, să nu se gândească

**cum trebuie
să fi fost
odinioară**

aceste camere. Oare Max

distrusese
toate
fotografiile

sale de la castel?

Bunica

americană a Annei, Jean, mereu

practică, îi spusese că atunci când

familia fugise înainte de

venirea
ruşilor,
luaseră doar

vechea trăsură a şcolii din sat,

umplând-o cu tot ce putuseră lua.

Anna intră în fosta cameră a lui

Max. Un şemineu acoperit cu

scânduri era construit în peretele din

dreapta al camerei goale. Oricât

de mult încercă, Annei îi fu

imposibil să simtă că Max fusese

vreodată
acolo.
însă

trebuia să se concentreze pe ce avea

de făcut. Trebuia să găsească

inelul lui Max. Dar după ce îşi

rupse trei unghii încercând să

tragă de linoleum, iritarea

începu să i se accentueze.

Era nevoită să-l întrebe pe Wil dacă

ştia cum să scoată o cutie de sub

pardoseală.
Acesta se
instalase cu

laptopul la o masă veche de lemn din

holul de la intrare. Wil îşi ridică

privirea şi închise laptopul

când Anna se opri pe treapta de

jos.

- Ni mic? întrebă

el.

Anna văzu cum privirea

lui alunecă spre mâinile ei goale.

Clătină din cap, simţindu-se

deodată timidă. Oare la ce se

gândise?
Cum naiba se
aşteptase să

smulgă scânduri de pardoseală

cu mâinile goale?

- Nu

cred că ai o cutie cu scule în

maşină, nu-i aşa?

Wil zâmbi.

- Ţi se pare că arăt ca un

bărbat care poartă cu el cutii cu

scule? însă ar fi trebuit să mă

gândesc la asta. Pe bună

dreptate.
- M-
am cam

blocat.
Podeaua e...
inaccesibilă.

- Ce culoare are pardoseala

din camera aceea?

- Cul

oarea
găinaţului de
pui.

- Fru
mos.
Anna

strânse din buze.

- Ar

trebui să cerem permisiunea

proprietarului înainte de a scoate

linoleumul,
precizǎ Wil.
- Cre

zi că i-ar păsa?

Wil râse pe

înfundate.

- Ah, da! Ei i-ar

păsa.

- Ei? Am crezut că

proprietarul castelului este o

companie.

Wil tresări.

- L-a

cumpărat o femeie de afaceri. E

doar o investiţie. Deţine o

companie mare, iar Siegel face

parte pur şi simplu din portofoliul

ei.

- Dar de ce lasă

totul de izbelişte?

- Nu

am venit aici
ca să vorbim
despre asta,

Anna. Nu e nimic de făcut.

Anna oftă. Trebuia să rămână

concentrată
asupra
inelului.

- Sta
i, spuse ea.
-Da.

- Clienta ta nu deţine şi cea

mai mare parte din sat, nu-i aşa?

Wil începu să urce scările.

Anna îl urmă.

- An

na, nu pot discuta cu nimeni

despre
celelalte
investiţii ale

clientei
mele.
Anna se

întoarse cu faţa către el. O pasăre

strigă printre copacii din parc. Nota ei

solitară atârna în aer,

zăbovind
câteva
secunde

după ce nu i se mai auzi chemarea.

Brusc, fu conştientă de liniştea

din casa goală.

Nu era

bine.

- Dar

e vorba

despre
trecutul
familiei

mele, zise Anna cu faţa către el. Şi

merită un viitor.

Wil rămase

acolo unde se afla. Ridică din

umeri, de parcă ar fi făcut-o

pentru sine. Ce însemna mai exact

ridicatul acela din umeri?

Acceptare? O lipsă a dorinţei de a

lupta?
Anna
merse către

fereastră şi-şi lăsă privirea să

zăbovească peste parc. Dacă voia ca

Wil să ajute...

El încerca

să trage de linoleum.

- Nu

se mişcă deloc, spuse el.

- Cre zi că ai putea s-o întrebi pe

această...
proprietară
despre inelul

lui Max? Crezi că există vreo

şansă ca ea să înţeleagă?

- Hai

de să nu ajungem din nou la asta,

Anna. Tăcu preţ de o clipă, ca şi

cum s-ar fi gândit. îmi pare foarte

rău, dar trebuie să mă întorc în

curând la lucru. Am un client care

vrea să mă vadă.

- Bin

eînţeles, murmură Anna.

- în noaptea asta..., îl

auzi pe Wil spunând.

Cum putea

ea să convingă pe toată lumea

că toate acestea trebuiau

reparate?
- Pof
tim?

El clătină din cap şi zâmbetul

acela pe care îl văzuse când îl

cunoscuse
reapăru
brusc.

- Păreai dusă cu spiriduşii.

- Ce expresie ciudată!

zâmbi Anna în pofida ei.

-

N-am
avut
intenţi

a să te întrerup,

comentă el, părând

în continuare

amuzat
. Anna
îşi

ascuns
e
zâmbet

ul.

- Dec

i ce părere

ai? întrebă el.

- Des

pre ce?

El râse pe înfundate.

- Mă gândeam eu. Despre ceea

ce am spus.

Anna lăsă să mai treacă

un moment de tăcere.
- Dec

i... ce....
- Ce
am spus

adineauri?

De data asta, ea fu

cea care râse
pe înfundate.
-Da!

- Ei bine, am spus că te-aş

putea lua la cină în seara asta pe la

opt şi poate că găsim un alt mod de a

rezolva lucrurile. îmi pare rău.

Chiar trebuie să mă întorc acum la

Berlin.
Anna
râmase cu

gura căscată. Se aşteptase ca el să-i

spună că nu o mai putea ajuta cu

nimic.

- Ah,

spuse ea.

Cină?
Aproape că
auzea vocea

lui Cass. De ce nu? De ce naiba nu?

Dar doar despre asta avea să fie

vorba... de cină, indiferent

cât de atrăgător era bărbatul

ăsta. Pentru Dumnezeu, voia doar să

vorbească despre inelul lui Max. Se

oferea să o ajute. Şi ea nu avea nici

o altă cale de urmat.

- An

na. Vocea lui apăru din nou ca din

ceaţă.
întotdeauna
întorci

lucrurile pe toate feţele?

- Pof

tim?

-

oape

Apr

că-ţi

citesc gândurile.

- Nu,

nu.

- Trebuie să plec,

zise şi se întoarse ca să iasă din

încăpere.
- în
regulă.

Se opri şi o privi.

- în

regulă?

- Da, mulţumesc.

Ar fi minunat dacă am putea veni

cu idei despre cum să găsim

acest inel. Iar în seara asta ar fi

bine.

- Excelent. Mi-ai

putea trimite un mesaj cu numărul tău

de telefon şi adresa hotelului? o

întrebă întinzându-i o carte de

vizită.

- Sigur, răspunse

ea cu o voce ușor îngroșată de

emoţie,
luând cartea
de vizită.

- Bine. Hai să ne întoarcem.

- în regulă.
Mulţumesc,

spuse Anna.

în timp ce-l urma

coborând
treptele
acelea care

fuseseră
odată
frumoase,

înţelese de ce Max nu putuse să

**vorbească
niciodată
despre**

castel.
Pierderea
era pur şi

simplu una prea mare.

[2] Prăjiturele (în

lîmba franceză în original) (n.red.)

- Tartă cu fructe

caramelizate, care poartă numele inventatoarelor, surorile Tatin.

(n.red.)
- Sobă de teracotă (în lîmba germană în

original) (n.red.)

CAPITOLUL
7

Schloss Siegel, decembrie 1934

în după-amiaza aceea, Didi şi

Jo o luaseră pe Virginia cu ei la

săniuş pe pârtia din sat. Se părea

că băieţii aveau de gând să o

adopte pe prietena lui Isabelle, iar

Virginia
părea
mulţumită

să-i farmece,
la rândul ei.

Isabelle era

în bibliotecă cu Max. Acesta

organizase gustarea de după-amiază

pentru
amândoi.
Zăpada

flutura dincolo de ferestrele

înalte care dădeau spre parc. Terasa

de afară era acoperită cu un strat

gros, alb, iar vasele din metal aflate

pe marginea ei erau acoperite cu

învelit ori negre, care le protejau

de iarna aspră.

- îmi

pot doar imagina cum trebuie să fi

fost să creşti înconjurat de atâta

frumuseţe,
spuse
Isabelle de la

fereastră.

Se întoarse cu faţa spre

Max, care se sprijinea de un fotoliu

greu, din piele, aşezat dinaintea

rafturilor de cărţi înalte din podea

până în tavan.

El veni

lângă ea.

- Aş vrea să mă

simt încrezător că îl pot păstra,

că va fi în siguranţă...

O

servitoare sosi cu un cărucior şi

începu să aşeze felii subţiri de

tort, ştrudel, felii de prăjitură cu

fructe şi gogoşi. Când aceasta

**plecă,
Isabelle
turnă cafea.**

- Trebuie să încerci una

din astea, spuse Max în timp ce lua o

gogoaşă. E umplută cu *Pflaumenmu*

***s*.**

- Ce?

râse Isabelle,

în timp ce el punea prăjitura

acoperită cu zahăr pe o farfurie.

- *Pfl*
***aumenmus*,**
zâmbi Max.

- Şi ce Dumnezeu înseamnă

asta?
- Ge
m de prune,

răspunse el, păstrând contactul

vizual în tot acest timp.

Isabelle îşi

ţinu privirea aţintită asupra lui şi

gustă. Gogoaşa era delicioasă şi

i se
topea pe
limbă, într-

un vârtej de
zahăr, aluat
moale şi gem

dulce.

- Te rog spune-mi

că nu există nici o posibilitate

ca
proprietatea
aceasta să

păţească ceva, zise Isabelle.

- Nu ştiu. Trebuie să fim în

stare să susţinem satul.

Trebuie să le dăm oamenilor de

lucru. Max amestecă în ceaşcă cu

linguriţa. Preţ de o clipă, păru

gânditor. A fost ciudat la Nürnberg.

- Voi am să te întreb

despre asta, zise Isabelle.

El nu-i

scrisese nimic despre plecarea la

Nürnberg, dar subiectul rămăsese în

suspensie,
aşteptând să
fie discutat.

- A fost aproape mistic, zise

Max.
Spectacolul,
culorile. S-au

adunat
treizeci de
mii de

persoane în Sala Luitpold.

- Şi ce impresie ţi-a lăsat?

Citise
despre
nazism **în**

toamna aceea. Dacă Max avea de

gând să-l susţină, atunci se

temea că trebuia să ia atitudine.

Toate instinctele ei se îndreptau

spre un singur cuvânt: nu.

Dar Max părea că era departe.

- Hitler şi-a făcut intrarea pe

acordurile
marşului
Badenweiler.

A înaintat pe culoar în timp ce noi

toţi a trebuit să-l salutăm. Sala era

luminată în mod inspirat. Orchestra a

interpretat
Uvertura
Egmont, a lui

Beethoven. Discursul lui a sunat

aproape ca un mesaj venit de sus.

Isabelle rămase tăcută.

- Hitler ne-a încurajat să

mergem acasă şi să-i răspândim...

cuvântul. Sentimentul ei de

nelinişte deveni tot mai puternic.

Citise că guvernul nazifica

şcolile, că în Germania urma să fie

**permisă o
singură
religie.**

Max se ridică în picioare.

- Hitler insistă să spună că,

dacă războiul va ajunge în Europa, va fi

doar din cauza haosului

comunist. Dar, în acelaşi timp,

consolidează
forţa
Germaniei

prin simularea unor bătălii

în care se folosesc arme

permise de Tratatul de la Versailles.

- Tineretul vostru defilează în

pas de gâscă[5].

Isabelle își

păstră vocea calmă, dar imaginile pe

**care le
văzuse în
ziare o**

înfioraseră. Ce simţea Max, de

fapt? în afară de datorie, onoare,

familie şi ţară, ce îşi dorea? Ştia

şi cât de greu îi era lui să se

detaşeze de acele lucruri. Unde se

terminau ele şi unde începea el?

El îi zâmbi.

- Părinţii mei

insistă să susţin guvernul. Am

de ales? Nu pot abandona

toate lucrurile la care ţin;

dimpotrivă, trebuie să fac tot ce pot

pentru a le proteja.

Ea se ridică

în picioare şi se duse spre el.

El întinse mâna să-i atingă faţa şi

îşi trecu delicat degetele

peste buzele ei.

- Te

ador, orice ar
fi, zise el.
Isabelle

trase adânc aer în piept. Ce însemna

asta? Dar ochii lui se intersectară

cu ai ei şi ea se simţi din nou

pierdută.

Berlin, *2010*

Un frison

de anticipare trecu printre femeile de la

recepţie când Wil intră în holul

hotelului în acea seară. Dar Anna nu

se lăsă impresionată. îşi aminti cu

severitate că aceasta era o relaţie de

afaceri, nimic mai mult, şi că

ieşea la cină cu Wil doar pentru a-l

ajuta pe
Max.
Wil se

îndreptă spre ea, părând să nu

ţină cont de cine s-ar putea holba

la el.

- Bună, Anna, o

salută el. Să mergem.

Nu lăsa

impresia că remarcase ce purta ea – o

rochie neagră clasică şi

pantofi cu tocuri, cu trenciul ei

preferat din mătase neagră, şi

nici nu părea interesat să se uite la ea,

ceea ce era o uşurare. Nu? Urmărise să

aibă o ţinută profesională. La urma

urmei, nu făceau decât să lucreze

împreună. La cazul ei. Atât.

Wil păru să fie la fel de concentrat

ca ea, ceea ce fu o uşurare. îi

deschise portiera maşinii şi

aşteptă până când se urcă pe scaunul

din faţă.

Când se aşează lângă

ea, spaţiul închis al maşinii

deveni din nu ştiu ce motiv mai

strâmt decât fusese mai devreme în

acea zi. Poate pentru că afară era

întuneric şi singura lumină din

mașină era cea a luciului aruncat de

luminile de pe stradă. Anna inspiră

adânc şi ignoră ceea ce simţea.

Era enervant, dar avea să

treacă. Nu mai avusese acest

sentiment de ani de zile şi nu avea de

gând să-l lase să o deranjeze

acum.

- Deci, spuse ea

cu voce vioaie.

- Vre

au să mergem undeva în

afara...
Berlinului,
spuse Wil în

timp ce pornea motorul.

Sper că e în regulă.

Anna se

uită pe fereastră. Trotuarele

erau pline de oameni care ieşeau la

cină şi priveau în vitrine,

îmbrăcaţi în haine călduroase.

- Sigur, răspunse ea. Nu cred

că cineva ca tine îşi poate permite să

fie acuzat de crimă, aşa că de ce nu?

- Am avut ocazia perfectă să

te omor de dimineaţă, dar am decis

să nu o fac, spuse Wil.

Anna simţi

că-i apare un zâmbet pe buze, însă

continuă să se zgâiască pe fereastră.

Wil întinse mâna spre radioul

maşinii în timp ce porneau pe

acelaşi drum de ieşire din oraş pe care

îl urmaseră de dimineaţă.

- Ce fel de muzică îţi place?

întrebă el.

- Tin

d să am

gusturi
eclectice,
răspunse ea.

Jazz, clasică, modernă.. - De

mare ajutor. Mulţumesc, râse pe

înfundate şi puse nişte jazz uşor.

Era exact stilul pentru care Anna

avea o preferinţă. Se lăsă pe

spate şi lăsă ca sunetele suave ale

contrabasului să o cuprindă.

Wil păstră tăcerea în cea mai mare

parte a
timpului.
Părea

mulţumit să conducă şi atât, iar asta

îi conveni Annei. După aproximativ

patruzeci şi cinci de minute, viră

printre niște porţi sofisticate

deplasându-se pe o alee largă, bine

**luminată,
mărginită de
copaci**

pleşuvi.

- Un alt castel?

întrebă Anna.

Ar fi fost

interesant de ştiut cât de multe alte

castele vechi fuseseră lăsate în

paragină ca Schloss Siegel. Poate

că va avea ocazia să facă nişte

investigaţii... Apoi se controlă. Din

nou numere. Un refugiu atât de bun

pentru
mintea ei
agitată.

- Da, un alt castel, răspunse

Wil.

Dar acum, Anna se trezi

că gândurile îi zbârnâiau – despre ce

urmau să vorbească la cină? Azi

fusese destul de uşor, pentru că

aveau o ţintă. Dar ce avea să se

întâmple
dacă discuţia
trena dupǎ

ce puneau la cale un plan pentru inelul

lui Max? Clătină din cap.

Gândurile astea nu-i stăteau

deloc în fire. Era ridicol. îl putea

întreba oricând pe Wil despre

cariera lui. Era un subiect bun.

Când drumul de acces se ivi,

Anna râse.

- N-ar putea fi

mai diferit de Schloss Siegel nici

dacă ar încerca, afirmă ea.

Wil rămase tăcut cât timp ea

studie
peisajul din
faţa ei.

Luminile reflectoarelor străluceau

pe faţada extinsă, punând în

evidenţă pereţii de un galben palid,

imaculat ai
acestui
castel

impunător. Rânduri de maşini

strălucitoare erau parcate chiar în faţa

intrării. Anna observă şirurile

întregi de ferestre, dintre care

majoritatea
aruncau
lumini în

noaptea
rurală
întunecată.

Geamurile lor erau mărginite de

perdele,
prinse în
legături

îngrijite.

Wil se opri în parcarea

din dreapta clădirii.

- Ei

bine,
răspunse
Anna. Ăsta

pare să fie un exemplu de ce se

poate face.

Privirea lui Wil se

intersectă cu a ei, iar vocea lui

**sună blând
când, în
sfârşit,**

vorbi:
- Ăst
a a fost

**castelul
familiei
mele, Anna.**

Schloss
Siegel,
decembrie

1934

Băuturile
se serveau în

fiecare zi la ora opt, în salon, iar în

această seară, la castel

fuseseră invitaţi oaspeţi la

cină. Isabelle se aşează în faţa oglinzii

din dormitorul ei. Afară

ploua, dar în camera ei intimă,

luminată cu lămpi blânde, era

confortabil. Virginia era cocoţată pe

marginea patului, în timp ce

Berthe îi aplica lui Isabelle

ultimele retuşuri la păr.

Când aceasta fu mulţumită

de
înfăţişarea
ei, îşi

strânse într-o mână jumătatea

de jos a rochiei de seară lungi,

până la podea, şi o urmă pe

Virginia pe scări. Din salonul de

muzică se auzeau conversaţii

îmbinate cu muzica de cameră

oferită de un mic grup de muzicieni de

la
Filarmonica
din Berlin.

- Schubert, şopti Isabelle,

aproape
pentru sine.
- N-

aş ştii, spuse Virginia, strângându-

şi cu o mână
rochia aurie,
în timp ce pe

cealaltă o punea pe balustradă.

însă m-am îndrăgostit deja de stilul

acesta de viaţă, recunoscu

ea.
în vârful
scării,

Isabelle ezită. Era atât de

tentant să abordeze dilemele

politice ale lui Max cu Virginia. Dar

acum nu era momentul să înceapă o

discuţie complexă. Isabelle îşi

urmă prietena pe scări şi intră

în salonul călduros, unde

oaspeţii
stăteau în
picioare în

faţa
ferestrelor
franţuzeşti

mari,
arcuite.
Terasa de

afară,
luminată,
era de o

frumuseţe sobră dar în acelaşi timp

minunată.
Tineri
ofiţeri

discutau în grupuri, alături de

familie şi de ceilalţi invitaţi la

cină. Tinerii erau din Eberswalde,

acolo unde se afla cartierul

general al regimentului lor. Unii

dintre ei se întorseseră după vizita

făcută în lunile de vară. Mai

multe femei tinere - fiicele unor

prieteni de familie, fără îndoială – se

numărau printre oaspeţi, dar

toată lumea se întoarse când Isabelle

şi Virginia intrară.

Max veni

imediat
lângă
Isabelle şi îi

puse o mână pe talie. Un lacheu apăru

şi le oferi tinerelor domnişoare

băuturi. Doi ofiţeri le urmăriră în

timp ce intrau în cameră,

părând să înţeleagă că Isabelle era

cu Max şi că Virginia era singură.

După ce constată că Virginia era

perfect capabilă să-şi poarte

singură de grijă, Max o conduse pe

**Isabelle
lângă
fereastră.**

- Mă tem că seara asta e destul

de formală,
menţionă el.
Isabelle

aruncă o privire prin încăpere.

- E
frumos,
zâmbi ea

fără să-şi ascundă licărul din

ochi.

- Ştii

, ***mutti***

cultivă relaţiile cu oamenii.

Altfel, consideră că zona rurală

este plictisitoare. La opt şi

**jumătate,
majordomul
apăru în uşa**

dublă şi anunţă cina. Max îi zâmbi

lui Isabelle şi îi întinse braţul. Ea

observă
privirea
rapidă pe

care o îndreptase spre

Virginia,
verificând,
fără

îndoială,
dacă avea un
partener

care să o însoţească la cină. Zâmbi

în sinea ei de grija lui. Dacă nu era

deja complet îndrăgostită, ştiu că în

fiecare zi se
îndrăgostea
tot mai tare.

Max o conduse prin încăperea

următoare,
cu tapetul
decorat cu

păsări viu colorate, pe un fundal de

frunze
întunecate.
Lămpile

aruncau o strălucire blândă şi

aici, iar lumânările albe, lungi,

aşezate în sfeşnice argintii pe

masa din mijlocul încăperii

erau
aprinse.
- Ce

încăpere
intimă!
remarcă

Isabelle. Nu pot să nu mă gândesc că

bunica mea
ar aprecia-o.
- Suf

rageria mică este una dintre

camerele
mele
preferate în

***Siegel*, spuse Max. Sper că**

bunica ta ne va vizita în curând aici.

Se îndreptară către

următoarele uşi duble şi către

sufrageria principală. Isabelle își

mușcă buza. Gândul că Marthe ar fi

putut vizita Schloss Siegel îi

provocase o confuzie acută. Nu

mai putea continua prea mult

fără să-i spună lui Max

adevărul – şi nu era corect nici

faţă de Marthe să ascundă cine

era ea cu adevărat.
Dar cu cât

amâna mai mult, cu atât i se părea

mai greu.

La cină, Isabelle

discută agitată cu ofiţerii care

stăteau de o parte şi de alta, ambii

reuşind să poarte un fel de

conversaţie
în engleză.
Ciuguli din

mâncarea aflată în faţa ei –

chifteluţe în sos alb, urmate de

friptură cu ceapă prăjită, apoi

clătite cu afine şi sos din fructe de

soc cu insule din albuş. După două

ore de când începuseră să servească

cina, se simţi uşurată să poată dansa

în braţele lui Max, în salon.

După ce se rotiră de mai multe ori în

jurul sălii, Isabelle o zări pe

Virginia făcându-i semne de

unde se afla, înconjurată de un grup

de tineri. Observă expresia

Virginiei şi îi spuse lui Max că

trebuia să vorbească cu prietena ei.

- Virginia, îmi pare rău că

te întrerup. Am nevoie de tine

pentru un moment, zise Isabelle în

timp ce afişa cel mai strălucitor

zâmbet.

- Serios, draga

mea? întrebă Virginia oferind cea

mai bună imitaţie a unui accent

sudist.

- Da, da, vezi, am

o problemă teribilă, zise Isabelle

forţându-se să nu zâmbească.

Tinerii
părură
devastaţi,

aşa cum doar tinerii care cred că au o

şansă cu o fată pot părea.

- Poate vă putem ajuta noi,

spuse unul dintre ei într-o engleză

ezitantă.
Avea un chip
şi o

dispoziţie deosebit de săritoare. De

ce nu staţi amândouă aici? Putem

discuta?

- Chiar trebuie să

mergem,
spuse
Virginia. Veţi

fi bine fără noi o vreme.

- Dar

te vei întoarce, nu-i aşa? mormăi

un altul.

Virginia îl atinse uşor

cu mâna ei ascunsă într-o mănuşă

elegantă.

- Ah, bineînţeles,

îl asigură ea. întinse o mână pe

care o aşeză în mâna lui Isabelle.

- Slavă Cerului că mi-ai venit în

ajutor,
exclamă
Virginia când

nu mai era nici un risc să fie auzite.

Pe aici, zise ea după ce ajunseră în

holul de la intrare.
Haide!

Trecu pe lângă scări, pe un coridor

pe care nu mai fuseseră.

- Nu putem coborî aici, spuse

Isabelle dându-se înapoi.

- Ah, pentru Dumnezeu,

să explorăm. Nu fi atât de plictisitoare!

Isabelle se opri.

- Nu

sunt plictisitoare, preciză ea.

Era obişnuită cu felul de a fi

al Virginiei,
cu
îndrăzneala

ei, dar prietena ei nu o mai

numise
niciodată
plictisitoare.

- Nu, normal că nu eşti, draga

mea, spuse Virginia părând că

vorbeşte cu un copil care trebuia

calmat.
însă o privi
pe Isabelle

provocator în ochi.

- Bin

e atunci, zise Isabelle aruncând o

ultimă
privire
înapoi, către

salon. Să mergem.

La celălalt

capăt al holului apăru un servitor şi

Virginia o trase pe Isabelle în

cea mai apropiată încăpere. în

faţa unor fotolii în stil franţuzesc

erau aşezate canapele delicate, iar

în vitrinele dispuse de-a lungul

pereţilor erau expuse seturi de

porţelan.

- Am auzit că Max

a mers la mitingul guvernului,

**la Nürnberg,
menţiona
Virginia după**

ce trecu servitorul.

- Da,

răspunse Isabelle.

- Ce

ţi-a spus?

- Nu prea multe.

- Ei bine, ăsta e singurul

subiect despre care discută

ofiţerii. Sper că Max nu susţine prea

mult cauza lui Hitler. Te-ai gândit la

asta?

Isabelle îşi încrucişă

braţele.
încăperea
delicată i se

părea cumva strâmtă. Erau oare

singure în
această aripă
goală a

castelului?
- Vre
a doar să

facă ceea ce este corect.

- Ce

vrei să spui?
- Nu e atât de

simplu pe cât pare. Trebuie să se

gândească la familia sa, la moşie, la

muncitorii săi – este conştient de

toate locurile de muncă, de mândria şi

stabilitatea economică pe care

naziştii le aduc satului şi ţării sale.

- Ofiţerii spun că nu este atât

de implicat pe cât ar trebui.

Isabelle privi în jos la motivele de

pe podeaua de lemn. îşi trecu vârful

pantofului cu toc peste marginea

covorului roz pal de pe podea.

- Nu ar trebui să fim aici,

spuse ea.

- Tâmpenii,

răspunse Virginia. Nu poţi ignora

asta. Aşa nu se va rezolva nimic. E o

chestie
reală.
- Nu

o ignor.
Isabelle avu
un sentiment

nefamiliar şi neplăcut. Nu se mai

certase niciodată cu Virginia până

atunci. Cred că încearcă pur şi simplu

să obţină informaţii. Crede că

naziştii ar putea aduce schimbările

de care are mare nevoie ţara sa.

- S-ar putea să te vrea şi pe

tine, dacă vor crede că-l au pe Max,

spuse
Virginia.
Isabelle se

forţă să râdă.

- Ma

x nu m-ar pune niciodată în

pericol. Şi, în orice caz, sunt

franţuzoaică.
Virginia
întinse o

mână.
- Dac
ă te vor

suspecta de orice fel de acţiune

nedisciplinată, de faptul că-l

influenţezi pe Max şi-l îndepărtezi

de ei, ai putea fi în pericol. Nu

uita, nu există libertate de

expresie, iar urechi sunt peste tot în

această ţară. Din ce am citit.

- Nu cred că Max e în pericol,

spuse
Isabelle.
Prioritatea

lui sunt familia sa şi oamenii pe

care îi angajează. Şi are o

conştiinţă cu privire la viitorul ţării

sale, asta e tot. Nu s-ar implica în

nimic contestabil.

Virginia îşi

ţinea capul înclinat într-o parte.

- înţeleg. întrebarea

este dacă va sta deoparte în timp ce...

lucrurile se întâmplă?

- Sp

une că sunt doar zvonuri.

Virginia

scutură din cap.

- Ofiţ

erii păreau uşuraţi că se va duce la un

bal la Berlin.

Isabelle își mușcă buza.

O invitase să meargă cu el.

- Da, răspunse ea.

- Org

anizat de...

- Naz

işti, şopti

Isabelle cuvântul. E doar un bal,

adăugă ea.

- Ah, cerule.

Virginia o mângâie pe Isabelle pe

braţ. Nu-mi place.

Isabelle se

uită în ochii prietenei ei.

- Nu-

ţi face griji. De un lucru sunt sigură.

Nu va face nimic care să pună în

pericol pe cineva la care ţine.

Virginia îşi înclină din nou capul.

- Să ne întoarcem.

Max se va întreba unde am dispărut,

spuse
Isabelle.
De data

asta, ea fu cea care o luă pe

Virginia de mână. îi făcuse bine

să-şi exprime opiniile. în mod

surprinzător
simţea că are
încredere

mai mare ca niciodată în Max.

Virginia se opri chiar înainte de a

intra din nou în holul bine luminat.

Prietena ei părea să-i fi citit

gândurile.

- Poate că ai

încredere în Max, şopti ea, dar ai

încredere în Hitler?

- Pas marţial

folosit la parade militare (n.red.)

CAPITOLUL
8

Germania, 2010

Anna îl privi pe Wil

în timp ce urcau treptele

castelului – unul care fusese în

mod clar
restaurat
recent. O

încruntătură îi întuneca trăsăturile.

Dar când ajunse în capul scărilor

se opri, se întoarse spre ea, îi zâmbi

cu acel zâmbet extraordinar,

băieţesc, clasic de frumos şi se

dădu la o parte ca ea să intre. Ca

de obicei, fu impresionată de manierele

lui
impecabile.
Intrarea în

acest castel era complexă – în capul

treptelor de marmură se afla un portic

grandios.

- Bine ai venit la

Schloss
Beringer!
spuse Wil.

- Mulţumesc, spuse ea cu

voce egală.

- Este un hotel de

două sute de camere, zise Wil, cu trei

restaurante şi o seră. Specializat în

nunţi. însă în seara asta m-am gândit

să venim aici la cină. Cuvintele lui

erau destul
de vesele,
dar Anna

sesiză ceva
mai sumbru
în tonul lui.

Anna se opri brusc când intră în

holul opulent de la intrare, orbită de

amploarea
încăperii, de
scara

impunătoare,
de podelele
de marmură

strălucitoare şi de florile care curgeau

în cascadă din urnele supradimensi

onate.
-E...
Anna nu

ştia ce să spună. Oricât de frumos ar

fi fost,
atmosfera
emana ceva

ciudat. Artificialitate ? Nu se

putea împiedica să nu simtă că

locul era pur şi simplu ca o expoziţie.

Cumva, chiar dacă era ridicol,

prefera
Schloss
Siegel.

- Ştiu, zise Wil. închise uşa

de la intrare, în linişte. Din restaurant se

auzea
sunetul
conversaţiilo

r. Când mă uit la faţadă, îmi pot

imagina
trecutul, în
pofida

Ferrari-urilor şi a drapelelor

internaţional
e de pe
peluza din

faţă. Dar aici... Totul se pierde.

Vocea i se întrerupse.

- îmi

pare atât de rău, zise Anna.

- Restaurantul este pe aici.

Să ştii că nu te-am adus pentru

mâncare. Aşa că, te rog, nu mă

urî din pricina asta.

Cu

mocheta sa mohorâtă şi întunecată,

florile viu colorate de pe

piedestaluri şi mesele cu feţe albe şi

îmbâcsite,
restaurantul
părea

desprins din
altă epocă.
- E

foarte...

Wil surâse iar băieţeşte.

- în regulă, Anna. Să fim

sinceri. E lipsit de gust. Hidos.

Urât.

Anna îi văzu

zâmbetul şi zâmbi şi ea. Dar, în

acelaşi timp, imaginaţia ei lucra. Cât de

frumoasă
putea fi
această

încăpere
dacă
pardoseala

ar fi şlefuită, iar decorul ar fi mai puţin

pretenţios. Pentru că elementul de

care ducea lipsă era farmecul.

Pe la jumătatea cinei, îşi ţinu

pentru sine gândul că avusese

dreptate. Nu era nimic în neregulă cu

fileul ei de biban prăjit, dar nici nu

avea nimic
creativ.
Nu-l

îndemnă pe Wil să vorbească

despre
trecutul lui,
despre

familie sau despre cum ajunsese

castelul în situaţia aceea,

pentru că simţea că sentimentele

lui, ca şi ale ei, erau puternice.

Poate că într-o zi avea să abordeze

el însuşi subiectul. Ea era cu

siguranţă interesată – dar probabil

că depindea dacă vor deveni sau

nu prieteni. Dar de ce se gândea la

asta? La urma urmei, probabilitate

a ca ea să-l revadă după ce se va

întoarce acasă era nulă. Scutură

din cap la propriile gânduri.

- Nu aş aduce niciodată aici

pe nimeni la o întâlnire, glumi Wil.

- Atunci noroc că asta nu e o

întâlnire,
comentă ea
şi refuză

oferta de desert.

Comandară

cafea şi Wil se sprijini de spătar când

sosi
comanda.
- Dar

am vrut să ţi-l arăt, zise el.

- De ce, ca să-mi dovedeşti că

lucrurile ar putea sta şi mai rău?

râse Anna.

El ridică o sprânceană.

- Ei bine, e şi asta. Dar mai

există un motiv. Vreau să-ţi arăt

ceva. Chiar dacă, în primul rând,

vreau să te întreb ceva.

Anna ridică

privirea.

- Cu ce te ocupi în

State?

Anna zâmbi.

- Eu şi partenera mea, Cass,

deţinem o cafenea cu profil italian

în San Francisco. - Găt

eşti?
Anna
încuviinţă

din cap.

- Atunci de două

ori scuze.

- De ce?

- Pentru că te-am adus aici! Nu

te-aş fi supus niciodată la o masă atât de

plictisitoare dacă aş fi ştiut.

- A fost interesant,

râse Anna. Sunt mereu dispusă să

cercetez.

- Ştii

, cel mai rău

lucru la locul ăsta este că perdelele nu

se potrivesc cu covorul, iar florile

arată de parcă ar ţine de un salon

funerar. Ce să mai spun de personal,

observă Wil imitându-i perfect pe

chelnerii demodaţi şi formali.

Anna
chicoti scurt.
- Ei

bine, dacă aş
avea eu locul
ăsta...

- Ah, da, spune. El se

aplecă şi zâmbetul acela

maliţios se ivi din nou.

- Nor

mal, i-aş concedia pe toţi.

- **Normal.**
- **Ap**

oi, aş arunca într-un râu covorul.

- Excelent plan, râse Wil pe

înfundate. Aş face un foc de tabără.

- Poate că am putea reduce

totul la starea în care se află

Siegel şi să spargem podeaua ca

să căutăm
inele
pierdute

acum mult timp, continuă

Anna.

Wil îşi puse ceaşca de

cafea înapoi în farfurie.

- Am

vorbit cu nişte antreprenori

să fie la Siegel mâine-

dimineaţă, zise el. O să le spun că

avem o problemă cu podeaua. Va

fi o explicaţie suficientă. Vor scoate

linoleumul pentru noi, apoi le voi

spune să plece.

- Du

pă ce-şi vor da seama că nu e nimic în

neregulă cu podeaua, spuse Anna.

- Îhî, comentă Wil.

- Mul

ţumesc, zise Anna sprijinindu-şi

spatele de scaun. Când

chelnerul veni să ia plata, Wil

avu o conversaţie cu el în

germană.
Tânărul
încuviinţă

din cap şi în curând un alt bărbat, mai

în vârstă, îşi făcu apariţia. Wil îi făcu

cunoştinţă cu Anna, iar apoi, după

ce-şi ceru scuze faţă de ea, Wil mai

discută cu el în germană.

Când

bărbatul pleacă de la masă, după

ce îl plesnise pe Wil pe spate de mai

multe ori, Wil se apleacă spre Anna.

- Avem noroc, o anunţă el.

Hai cu mine.
în timp ce
Wil o

conducea la etaj, Anna nu zise nimic

despre balustradele de fier

moderne şi nepotrivite, despre

covorul
albastru
închis,

presărat cu însemne aurii urâte,

despre
candelabru
de bronz

hidos.

Wil se opri în dreptul

primei camere şi o deschise cu o

cheie pe care Anna nu o observase

până atunci. Ţinu uşa deschisă.

încăperea fusese grandioasă

cândva, dar acum era decorată cu

ostentaţie – flori false, de prost-gust, o

măsuţă de cafea placată, un

birou urât din lemn şi un pat de

hotel supradimensionat.

Wil scoase un plic din buzunarul

hainei şi i-l întinse. Anna îl întoarse

fără cuvinte, strecurându-şi degetele

pe sub sigiliu. Nu-şi putea lua

privirea de la fotografia veche care

se afla înăuntru. Camera

aceasta
fusese
odinioară a

unei femei.
în
fotografie,

un şevalet stropit cu vopsea era

aşezat în stânga ferestrelor.

Un tablou pe jumătate terminat, cu

un copac şi un leagăn atârnat de

una din ramuri, decora

pânza, iar lângă şevalet era aşezat

un şezlong, cu un articol de lenjerie

intimă
aruncat
peste el,

aproape ca şi cum ar fi fost pus acolo

pentru efect artistic.

în prim-

plan se afla un pat cu baldachin,

presărat cu o mulţime de perne. Mai

multe perechi de încălţăminte

erau lăsate pe podea. Aceasta era

acoperită cu un covor delicat, cu

modele – cu totul diferit de covorul

greu pe care îl aveau acum sub

picioare.

Anna se întoarse cu

faţa către Wil. Nu fu nevoie de

cuvinte.
întrebarea i
se citea în

priviri şi ea simţi că el o înţelege.

- A fost camera bunicii mele,

spuse el.

Privirile li se

intersectară preţ de o clipă, apoi el

se uită în altă parte.

- Am

avut ocazia de a răscumpăra

Schloss
Beringer
după

căderea
Zidului.
-Da.

- Bunicul meu l-a cunoscut pe

bunicul tău, pe Max. Au crescut

împreună. Şi au fost prieteni

buni. în timp ce bunicul meu era un

chirurg ocupat în Berlin, ştia

că Max se descurca foarte bine

cu propria afacere în America.

Bunicul ar fi avut nevoie de cineva

care să fie la fel de pasionat ca

şi el de lumea satului, de

oameni şi de castele, care să-l ajute –

cineva care să cunoască lucrurile din

interior, căruia îi păsa. Max ar

fi putut să ajute la obţinerea de

fonduri care să fie injectate în

ambele sate – să readucă la viaţă

ambele case. Bunicul tău ar fi putut să

vândă
castelul
Siegel unei

familii dacă nu voia să-l păstreze

după ce ar fi terminat să-l renoveze.

Din păcate, însă, Max a refuzat

categoric. Nu a mai vrut să aibă de-a

face deloc cu Germania. El făcu o pauză.

Aşa cum te ajut eu pe tine acum,

Anna. Uneori ai nevoie de cineva căruia

îi pasă – cineva care are aceleaşi

pasiuni ca şi tine, cineva despre care

ştii că vrea să facă ceea ce este

corect,
cineva pe
care-l

cunoşti. Bunicul meu a rămas

decepţionat de răspunsul lui Max. Nu

era vorba doar de casele în

care crescuseră. Ci despre

cine credea el că era Max. Era

vorba despre prietenul pe care credea

că îl are.

- N-ar fi putut

bunicul tău să găsească alţi

investitori?
- Compania care

a cumpărat Siegel făcea oferte

agresive
guvernului,
exact ca

lanţul hotelier care a

achiziţionat
acest castel.
Bunicul meu

nu a avut timp la dispoziţie –

ca să nu mai vorbim de fonduri.

Anna inspiră adânc.

- Max era moştenitorul

de drept al castelului Siegel,

continuă Wil. Cred că bunicul meu

şi sătenii nu au înţeles de ce n-a

însemnat
nimic
castelul

pentru el.

Anna se întoarse cu

faţa la fereastră. De ce îşi

abandonase Max trecutul, ţara, tot ce

avea mai scump? Avea să afle

vreodată
răspunsul?
- Dar

dacă
însemna
totul pentru

el, spuse ea liniştită. Atât de mult încât

nici nu a fost în stare să vorbească

despre asta.

- Nu înţeleg cum

ar putea sta lucrurile astfel.

- Ce vrei să spui?

- Ce

crezi că vreau să spun?

- Te rog să nu faci jocuri de

cuvinte cu mine.

- Nu

fac.

Anna se întoarse cu

faţa către el.

- Nu crezi că este

posibil să fi
avut
motivele lui?

Chiar dacă noi nu ştim care sunt?

Se lăsă tăcerea. Când Wil

vorbi, păru închis în sine.

- Dacă Max ar fi venit aici,

chiar şi o singură dată – dacă ar fi

vorbit cu bunicul meu şi i-ar fi

explicat
motivele
asta ar fi

arătat că lui Max îi păsa. în situaţia

dată, bunicul meu şi-a petrecut

ultimii ani făcând tot ce a putut

pentru a încerca să oprească...

Făcu semn cu mâna în jur. Asta.

Singur. Până când a fost prea târziu.

I-a frânt inima.

Anna trase

aer în piept.
- înţ
eleg. îmi

pare rău pentru bunicul tău

şi înţeleg cât de greu trebuie să fi

fost. Dar îl cunosc şi pe Max. Trebuie

să fi avut motivele lui..., zise ea

auzindu-şi tremurul din voce.

- Sper că au fost al naibii de

bune.

Annei i se puse un nod

în stomac. Max evitase cu atâta

abilitate să vorbească despre

trecut. însă ei i se păruse o persoană

atât de loială; fusese cea mai

stabilă rudă a ei. Părea atât de

neobişnuit ca el să-şi ignore cel

mai vechi prieten atunci când

avusese nevoie de el. în povestea

asta trebuia să fie şi alte detalii – însă

cum le putea afla?

- Am

vrut doar să înţelegi. Asta e tot, grăi

Wil, apoi îi deschise uşa şi se dădu la

o parte.

Ea trecu pe lângă el, cu

braţele încrucişate şi încordate.

- îţi apreciez foarte mult

ajutorul.

Apoi Anna îi dădu

înapoi fotografia lui Wil. El o luă,

dar nu zise nimic, aşteptând ca

ea să o ia înaintea lui pe scări.

La mijlocul dimineţii, Anna stătea

pe
pardoseala
din

dormitorul lui Max, la Schloss

Siegel. Când Wil reveni în cameră după

ce îi condusese pe muncitori

afară, ea se apucase să cerceteze

podeaua în
căutarea
unor tăieturi

în lemn, care să indice o ascunzătoare

. Wil se sprijini de uşă preţ de o

clipă.

- Cum se simte

bunicul tău azi? întrebă el.

Anna îşi şterse mâinile

murdare pe blugii albaştri,

vechi, pe care-i asortase cu

un pulover polo negru.

- Cre

d că operaţia a mers bine, răspunse ea.

Era ameţit de la medicament

e când am vorbit ultima dată cu el,

dar nu s-a plâns de dureri.

Wil stătu o clipă în picioare, cu

capul înclinat
într-o parte.
- Chi

ar nu pare să fie egoist. Să dorească

atenţie.

- Ah, nu, Anna

râse pe înfundate. Aici ai pus

punctul pe i. De asta eu...

Se opri. Nu

avea rost să facă o altă analiză de

caracter.
- Dec
i, de unde

începem?
întrebă Wil.
Anna se

încruntă
privind
pardoseala

cu plăci inegale.

- Să

ştii că n-am nici cea mai mică idee.

Schloss
Siegel,
Crăciunul 1934

La Schloss

Siegel
agitaţia
începuse

devreme în ajunul Crăciunului.

Lui Isabelle nu-i făcea plăcere să se

gândească la ce oră îşi începuseră

ziua servitorii. Când intră în

sufragerie pentru micul-dejun, fu

întâmpinată de una dintre cele mai

plăcute
privelişti pe
care le

văzuse în viaţa ei. Pe masa uriaşă

din mahon se afla un sat întreg de

căsuţe din turtă dulce, presărate cu

dulciuri viu colorate. Şiraguri

groase de frunze de ilice şi iederă

se înfaşurau în jurul unor superbe

platouri de argint, pline cu mâncare.

Isabelle
rămăsese
trează o

bună parte din noaptea precedentă,

cu mintea agitată de gânduri

despre politica germană.

Despre Max,
nazism.
Chiar credea

el în politica dusă de Hitler? Sau

încerca doar să facă ce era mai bine

pentru ţara sa? Ce va face ea dacă

el s-ar implica irevocabil în

toate aspectele ei?

Acum se

îndreptă spre grămada de

farfurii aflate pe bufet. Porţelanul de

Crăciun era decorat cu motive

exotice, roşu cu verde, flori spiralate

şi panglici roşii dansante. Se

atinse cu umărul de braţul lui

Hans, valetul lui Max. Acesta îşi

ceru scuze în germană şi se dădu la o

parte ca ea să treacă. Dar Isabelle

insistă ca el să meargă primul. El

încuviinţă din cap, iar ochii lui

albaştri
priviră în jos
în timp ce

mergea mai departe.

Aceasta

era una din zilele din an în care

servitorii aveau parte de privilegii

speciale.
Personalul
menajer

discuta
informai cu
familia şi cu

ceilalţi
oaspeţi şi
toţi

primiseră un cadou personal,

împreună cu o cutie de turtă dulce şi

o pungă cu dulciuri şi ciocolată.

Atmosfera era prietenoasă,

chiar relaxată, de parcă

formalităţile obişnuite ale casei ar fi

dispărut, fie şi numai pentru

câteva ore.

- Trebuie să

încerci una din astea.

Max apăru

în spatele lui Isabelle şi îi întinse o

farfurie de ciocolată, decorată

rafinat şi modelată în mici coroniţe

lucrate manual, mici ciorapi de

Crăciun perfecţi, chiar şi un

cadou de Crăciun în miniatură, cu

tot cu fundă.
Isabelle o luă
şi o ţinu preţ

de un moment.

- Par

e cam mult pentru micul-dejun, zâmbi

ea.

- Cum aşa? spuse

Virginia apărând într-o rochie de

mătase verde care-i cuprindea

bine silueta perfectă. Ciocolata e

mereu o idee bună.

Isabelle

chicoti şi înghiţi delicatesa. îl

luă pe Max de mână şi-l conduse

către uşile duble, care dădeau în

sufrageria
mică.
- Ştii

, cred că ăsta e obiectul meu preferat

din toată casa, spuse ea în timp ce

se apleca spre un triptic

minuscul, aflat pe un mic bufet.

Panourile decorate ilustrau

povestea Crăciunului, iar tripticul

era luminat de o singură lumânare

pusă
dinainte.
- Sta

i să vezi biserica mai târziu, spuse

Max. Se apleacă şi o sărută

pe obraz, iar dosul degetelor lui

zăbovi o clipă pe faţa ei.

Mai târziu, în acea după-amiază,

toată lumea se schimbă în haine de

sărbătoare şi se îmbrăcă cu paltoane

de blană şi mănuşi, pălării şi

eşarfe care să-i apere de frigul

năprasnic.
Zăpada
fusese dată

la o parte pentru a croi o cărare ce

urmărea
drumul cotit,
astfel încât

familia şi toţi servitorii să poată merge

pe jos până la biserica din sat.

Isabelle îşi aşezase mâna

înmănuşată la căldură, în mâna lui

Max. De cealaltă parte,

Virginia discuta cu Didi şi Jo,

conversaţia lor plină de viaţă

răsunând în aerul tăcut şi rece.

- Părinţii mei sunt atât de

bucuroşi că te-am cunoscut,

spuse Max cu o voce calmă pe fundalul

pălăvrăgelii
zgomotoase.
Isabelle

simţi că o străbate o căldură

plăcută. Nu conta cât de frig era

afară. Se apleacă pentru a-şi

sprijini capul de umărul lui şi sesiză că

zâmbeau în acelaşi timp.

Piaţa cea

mare din Siegel era plină de

săteni. Se lăsase întunericul –

era aproape ora patru – şi unii dintre ei

aveau lanterne în mână.

Sătenii au dat mâna cu Max, iar când

acesta le făcu cunoştinţă

cu Isabelle, ea le simţi căldura din

**cuvinte,
chiar dacă
vorbeau în**

germană şi ea nu putea descifra nici

o iotă.

Max o ţinu de mână pe

Isabelle pe tot parcursul slujbei

religioase.
Ea se strădui
să- şi reţină

uimirea şi să nu privească de jur

**împrejur.
Luminile
străluceau în**

capelă. Brazi de Crăciun luaţi din

pădure chiar
în ziua aceea
decorau mica

biserică. Mirosul lor parfuma

aerul şi flăcările lumânărilor

pâlpâiau şi dansau. Povestea

Crăciunului fu citită cu voce tare de

un grup de copii din sat, care stăteau

în faţa scenei din lemn a naşterii

Domnului.
Isabelle
începu să se

**relaxeze.
Totul părea
perfect. Aici,**

în mediul rural, erau greu de

imaginat
rata mare a
şomajului,

disperarea
oamenilor,
nevoia lor de

a căuta susţinere în cineva ca

Hitler. Aici şi acum nu exista nici un

indiciu în acest sens, şi-i venea

greu să împace imaginea noii

Germanii cu
aceşti
oameni

mândri şi cu tradiţiile lor de odinioară.

Isabelle se forţă să alunge

aceste
gânduri
tulburătoare,

măcar pentru o zi.

După ce

slujba se încheie şi după ce

localnicii şi familia lui Max

discutară
despre
lucruri mai

puţin grave,
sosi
momentul

întoarcerii la castel.

- Ace

asta este cea mai bună parte a zilei,

spuse Max. Când eram copil, era

magic.
Fiecare
fereastră de

la Schloss Siegel strălucea în

întuneric. Pridvorul era luminat.

Uşa din faţă fusese deschisă

larg, iar
servitorii
erau adunaţi

în holul de la intrare.

- Fii

atentă,
spuse Max,
urmărindu-l

cu ochii pe
tatăl său
care se

îndrepta spre uşile duble ce

duceau spre
salon.
Peste

mulţimea aflată în holul de la

intrare se aşternu liniştea.

Tatăl lui Max rosti un scurt discurs

în germană. Isabelle îl privi pe Max,

iar el îi zâmbi, cu ochii mijiţi în

felul acela pe care ea îl iubea.

Urmă o pauză înainte ca

clopotele care răsunau în salon să

se audă prin uşa închisă – sunetele

zburau
ascuţite şi
grave, ca şi

cum ar fi anticipat cu plăcere

următorul
val de magie
prefigurat

pentru acea zi. Toată lumea tăcu.

Când
reprezentaţi
a se încheie,

tatăl lui Max rămase nemişcat

pentru o clipă, apoi se întoarse şi

deschise uşile duble ale salonului.

Preţ de o secundă lumea

rămase în liniştе, apoi se auziră

suspine de încântare. Membrii

familiei, alături de invitaţii lor,

intrară în superba încăpere.

în faţa lor licărea un brad de

Crăciun
magnific.
Elsa, mama

lui Max, îşi petrecuse după-amiaza

împreună cu
Nadja
decorând

bradul, care aproape atingea

tavanul înalt. Cascade de argint

atârnau de crengile sale, captând

lumina numeroaselor lumânări

albe.
îngeri
dansau între

**globuri aurii,
argintii, roşii
şi albastre,**

iar aripile lor păreau să plutească în

lumina
lumânărilor.
Deasupra

tuturor
acestor
lucruri stătea

aşezată o stea.

Mama lui

Max se îndreptă spre pianul

cu coadă. Liniştea se aşternu

peste
încăpere
când Elsa

începu să cânte „O du froliche”, iar

invitaţii se
alăturară cu
„o *du*

froliche, o du seiige, gnadenbring

ende
Weinachttsz
eif, **ah, tu,**

Crăciun
voios,
Crăciun

binecuvântat
.
Apoi fură

aprinse
candelabrele
. Masa mare

de la poalele bradului gemea de

cadouri.
Două
biciclete noi

erau sprijinite de aceasta, o

sanie strălucitoare stătea la un

capăt, iar o pereche de schiuri noi-

nouţe se rezemau de ea.

Câteva ore mai târziu, Isabelle nu

era sigură că avusese vreodată în

viaţa ei o seară atât de perfectă – cu

atât mai puţin un Crăciun ca

acesta. Bărbaţii se retrăseseră

în camera de fumat, iar ea se trezi

aşezată lângă Nadja în salon.

Cealaltă fată se uita ţintă la brad, cu

fruntea încruntată.

Nadja nu

părea să fie genul care să se plaseze

nicăieri dacă nu avea un scop – şi în

ultimele zile
încheiaseră
un armistiţiu

incomod. Nadja părea să o fi

acceptat pe
Isabelle
aproape cu

părere de rău. Nu avuseseră

conversaţii lungi, nici măcar nu

vorbiseră prea mult, dar la cina

precedentă,
Nadja
zâmbise la

un
comentariu
pe care

Isabelle îl făcuse despre Max.

Fusese
suficient.
Isabelle îi

zâmbise
imediat
înapoi şi

Nadja nu se încruntase.

- Ştii

, grăi Nadja, nu-l înţeleg pe Max.

-Âh?

- Nu. Dacă are de

gând să-l susţină pe Hitler, atunci

de ce nu o face pur şi simplu?

- Nu e atât de simplu,

**evident,
răspunse
Isabelle.**

Dar Nadja se ridică.

- Ba

da, este.

- Dar

...

Oare
lucrurile erau
atât de uşor

de separat?
- E
speriat,

insistă
Nadja.
- **Cre**

d că nu a făcut decât să se

informeze,
îşi alese
Isabelle

cuvintele cu atenţie.

Nadja o

privi cu o expresie nouă.

- Poate, dar cred că frica şi

îndoiala nu sunt tovarăşi de ajutor

atunci când cineva se confruntă cu

schimbări inevitabile. Trebuie să le

înfrunţi, cu capul sus. Va trebui să ia

atitudine.
Dar când venea vorba

de nazism, nu era îndoiala un

tovarăş util?
- Sunt convinsă

că există şi excepţii de la regula ta.

- Ai
astfel de
principii în

ceea ce-l priveşte pe Max? Te

**controlezi,
Isabelle? Eşti
speriată?**

întrebă Nadja cu o voce nespus

de calmă.

- Cu

greu se

poate spune că e vorba despre

acelaşi lucru, spuse Isabelle. Se

simţea zdruncinată. Sora lui Max

o enerva. Din nou. Dar avea să se

ţină tare. Cred, chiar sper...

**continuă ea,
dar gândurile
i se**

întrerupseră. Ce spunea ea? Trebuia

să fie atentă. Am încredere că Max va

acţiona corect faţă de ţara sa,

spuse ea în cele din urmă.

Vorbea
prea vag. Nu
asta voise să

spună.
Brusc,
Isabelle simţi

enormitatea situaţiei în care se afla

poporul
german.
- Nici

ţie nu ţi-e clar, spuse Nadja,

părând mai degrabă realistă

decât orice altceva.

Ceva se

schimbă în percepţia pe care Isabelle

o avea despre Nadja. Poate

că
exteriorul ei
rece şi clinic

ascundea o pasiune reală.

**Isabelle se
gândi înainte
de a vorbi.**

- Ştiu că vrea să ajute la

îmbunătăţire a lucrurilor, Nadja. Ştiu

că urăşte să vadă oamenii suferind şi

ştiu cât de mult îşi doreşte

prosperitate pentru ţara sa. Dar, cu

siguranţă, îţi dai seama că felul în care

se realizează acest lucru este cel mai

**important.
Există
moduri de a**

acţiona care nu sunt vătămătoare.

..

- Un

eori trebuie

făcute sacrificii, zise Nadja cu

vocea
sugrumată
de furie.

Deci instinctele ei fuseseră

corecte în privinţa surorii lui

Max. în timp ce Max reflecta

asupra lucrurilor, Nadja vedea

lucrurile în alb şi negru.

- Dar

nu crezi că actele josnice sunt

greşite în orice circumstanţe

?

Isabelle

vorbi cu o

voce atât de joasă, încât Nadja ar fi

avut probleme să o audă, în

ciuda faptului că erau doar ele

două în încăpere. Dar cealaltă fată

asculta.

- Tu nu ai cum să

înţelegi. Nu eşti de aici, spuse Nadja.

Isabelle trase aer în piept.

- Bin
e, accept
asta, spuse

ea. Dar îl iubesc pe fratele tău.

Nadja tresări lângă ea.

- Atunci ar fi bine să-l

sfatuieşti să fie atent, zise Nadja,

rece. Dacă i s-ar întâmpla ceva, ar fi

insuportabil
pentru
familie şi

pentru sat.

Dintr-odată,

Isabelle se simţi slăbită. Şi în

încăpere era prea cald.

Virginia

stătea alături de un grup animat

de oaspeţi lângă bradul de Crăciun.

Isabelle o bătu pe Nadja pe

braţ, îi spuse că se duce să aducă o

băutură răcoritoare şi se îndreptă

prin cameră spre prietena ei.

Virginia păru să cuprindă

dintr-o
singură
privire chipul

alb al lui Isabelle. Se ridică în

picioare.

- Eşti obosită,

dragă?

- Cred că trebuie

să mă duc sus, reuşi să spună

Isabelle. Avea nevoie să

doarmă în seara aceea.

Când puse

piciorul pe prima treaptă,

bărbaţii ieşiră din camera de

fumat, cu Max în frunte.

- Isabelle? strigă el. Draga

mea?

Dar vocea lui se pierdu

într-o ceaţă. Isabelle se lăsă

călăuzită de Virginia.

- E

obosită,
spuse
Virginia –

felul în care vorbea engleza cu

un accent american suna

liniştitor, încrezător. A fost o zi

fermecătoare. Vă mulţumesc.

- Du-te şi odihneşte-te,

dragă, zise Max, cu voce intimă,

apropiată, aşa cum îi plăcea lui

Isabelle.

- Cât

e un pas pe

rând, draga mea, se auzi acum vocea

Virginiei. Nici unul dintre noi nu ştie ce

se va întâmpla, iar lucrul

înfricoşător este că nici unul dintre

noi nu poate face nimic în privinţa asta.

Isabelle o urmă pe Virginia de-a

lungul
holului
încălzit până

la ea în dormitor, încercase din

răsputeri să ţină la distanţă

realităţile dure ale lumii, dar

lumea avea un fel de a năvăli în cele

mai
nepotrivite
momente – şi

nu se putea abţine să nu se

gândească la nenumăraţii oameni din

această țară
ale căror
inimi și minți

trebuie să fi fost frânte de toate

aceste
lucruri.

CAPITOLUL
9

Schloss Siegel, 2010

Anna avea două opţiuni,

dar nici una dintre ele nu era foarte

promiţătoare . Prima era să-l sune pe

Max şi să-l întrebe dacă îşi aminteşte

locul exact în care se afla inelul.

Opţiunea a doua era să scoată

podeaua din dormitorul său. Nu intra

în discuţie să-l sune pe Max; cel mai

probabil
dormea.
Pentru a mia

oară, Anna se mustră că nu-l presase

să obţină mai multe detalii cu

privire la locul exact în care era

ascuns
inelul. în
ceea ce

privea a doua opţiune – casa nu era

a ei pentru a o distruge. Ar fi durat

**ore întregi să
îndepărteze
podeaua;**

oricum, lucrul acesta era în mod

clar peste puterile ei şi, probabil, şi

ale lui Wil.
Wil
scotocea

printr-o cutie de carton pe care o

adusese cu el când muncitorii

plecaseră, după ce îndepărtaser

ă stratul de linoleum vechi,

inspectaseră podeaua goală şi îi

informaseră pe Wil şi Anna că nu

era absolut nimic în neregulă cu

ea.

- în regulă, Anna,

spuse el. Aici trebuie să fim

profesionişti.

Anna ridică privirea.

- O?
întrebă ea
incapabilă să

oprească
zâmbetul
care i se

contura pe buze.

Wil arăta

atât de amuzant, încruntându-

se la uneltele pe care le scotea una

câte una. Fu nevoită să-şi muşte buza

de jos pentru a se opri din chicotit.

- Am împrumutat nişte lucruri

de la un prieten, spuse el.

- Util
, glumi Anna.
Wil scoase

o pereche de mănuşi de protecţie, un

ciocan cu vârf spintecat şi o

cutie neagră, mică.

- Sca

nner, o informă Wil, părând

impresionat de propriile cuvinte.

- Ce scanezi?

- îl

trecem de-a lungul podelei

pentru a verifica dacă există ţevi şi

cabluri,
desigur,
surâse el.

- îmi pare rău. Bineînţeles

că aşa facem.

Wil arătă

spre ciocanul cu vârf despicat.

- Şi ăsta.

- Aşa

.

- O

rangă, spuse

Wil, scoţând una din cutie.

- Văd că te simţi în largul tău

cu aceste...
obiecte.
Buzele

Annei tresăriră.

Wil se opri

şi se uită la ea.

- Nu

sunt complet incompetent când ţin un

fierăstrău în mână.

Anna

chicoti.

- Bine înţeles că

nu eşti, meştere. De unde

începem?

- Ai observat că

eu am adus sculele, Anna. Tu

trebuie să fii creierul.

Anna habar

n-avea de unde să înceapă.

Scrută
podeaua.
Scândurile

nu ofereau nici un indiciu.

- Ei bine, răspunse ea.

Dacă Max nu a tăiat un pătrat vizibil

din podea, ceea ce e clar că nu a

făcut, atunci probabil că a ascuns inelul

în cel mai uşor punct de acces.

- Genial, spuse Wil. Vezi, de

asta eşti aici.
Se sprijini de fereastră

încadrat de ciudatele tăieturi din

ziare vechi, care acopereau

pe jumătate geamul. Lumina din

jumătatea de sus îi scotea în evidenţă

trăsăturile
uimitoare.
- Aşa

dar, zise Anna, încercând să-

i ignore postura.

Doar nu

stătea într-o postură atât de

seducătoare pentru a o amuza, nu-i

aşa? Aveau treabă de făcut. Anna

se deplasă pe podea, scanând cu

ochii
planşele.
- Am

putea începe
cu una dintre
scândurile

mai scurte. Vezi, spuse ea, oprindu-

se în mijlocul camerei. Unele

scânduri sunt tăiate în două. Ai

crede că Max
ar fi ales una
din ele. Te-ai

fi gândit şi că încăperea va fi

acoperită cu un covor la mijloc. Să

începem cu o scândură de la margine.

Wil trecu
scanerul
peste zona

din jurul scândurii scurte, cea

mai apropiată de locul în care

se afla. Nici un sunet nu se auzi

**venind
dinspre
aparat.**

- înseamnă că putem

începe. Mi se pare totuşi păcat să

tăiem aceste scânduri frumoase,

spuse Anna.
Şi încă ceva.
Wil se opri;

ţinea ranga deasupra scândurilor.

- Do ar ceva? întrebă el,

privind-o cu ochii lui vrăjiţi.

Anna se duse spre fereastră. Ce

urma să se întâmple după ce vor

găsi inelul – dacă îl vor găsi?

Descoperirea lui l-ar putea face pe Max

să se simtă mai bine, dar nu avea să

rezolve nici una dintre problemele

locului. Starea în care se afla

satul nu-i plăcea deloc. Dar ce putea

să facă?

- Spune-mi, zise

el.

- Poa

te doar

pentru că Max este în spital. Poate

că asta înrăutăţeşte lucrurile,

spuse Anna, vorbind mai mult pentru

sine. Mai bine să-i dăm drumul. îmi

pare rău că te-am oprit.

- Nu.

Haide,
spune!
Anna

scutură din cap.

- Ce

este?

Anna privi afară, la

grădina
lăsată uitării.
- Tot

ul este atât de greşit. Castelul nu

poate
rămâne aşa
la nesfârşit.

Se va prăpădi. Nu va fi doar

**abandonat,
ci va deveni
o...**

- Ruină, spuse Wil, cu o

voce care venea de aproape.

Anna încuviinţă din cap.

- Acum încă nu e prea târziu

să-l salvăm, dar peste câţiva ani s-

ar putea să fie. Iar peste câţiva ani,

probabil că nici Max nu va mai fi aici.

Deci...

- în

regulă. El

lăsă ranga. în primul rând, ştiu că

este greu, dar nu te-aş sfătui să îţi

pierzi timpul încercând să salvezi

trecutul – nu poţi face nimic. Dacă

s-ar fi putut face ceva, bunicul meu

a încercat deja şi a eşuat. Am

văzut cum l-a măcinat asta. Nu

vreau să ţi se întâmple şi ţie.

Anna scoase un oftat.

- Cred că nu mai suport.

- Anna, zise el. Ce-ar fi să

găsim inelul ăsta azi? O să vorbim

despre castel, dacă vrei, mai

târziu – dar trebuie să fii realistă.

Anna își încrucișa brațele. Ce

mai era de spus? Realismul

era al doilea ei nume. Ce se

întâmplase cu ea? Accepta

lucrurile. Asta era ceea ce

făcea ea. Şi apoi îşi vedea de

treabă. De ce era atât de agitată aici,

acum? Doar mai avusese de-a face cu

greutăţi majore în viaţa ei.

- O, nu ştiu. Mă las pur şi

simplu
afectată,
asta e tot,

reuşi ea să spună.

îl privi pe

Wil, apoi se uită din nou la podea. El

ridicase
scândura
scurtă

folosind ranga ca pe o pârghie –

se desprinsese uşor. Anna

se apropie de el. în timp ce se uita în

jos, la zona prăfuită de sub podea,

se întâmplă ceva ciudat. Dintr-un

motiv oarecare, un alt gând, un

alt sentiment, la fel de

puternic ca şi ultimul, îi apăru în

minte.

Aceasta fusese

camera lui Max.

Câte

secrete, câte amintiri se ascundeau în

spaţiul îngust şi prăfuit de

sub podea? Şi de câte ori închisese

Max ochii şi visase la această

cameră în ultimii şaptezeci de

ani? Aici nu se va mai întoarce

niciodată. Niciodată nu avea să o

mai vadă. îşi pierduse şansa. Viaţa

pe care o plănuise şi viaţa pe care

o trăise n-ar fi putut fi mai diferite.

Şi alesese să nu se mai întoarcă. El

făcuse această alegere. De

ce? Care erau, mai exact,

regretele lui?

Cât de brusc

dispăruse viaţa dusă de Max în

copilărie. Şi totuşi, iată toate aceste

lucruri! Iată acest castel încărcat de

**istorie,
martor la tot
ce s-a**

întâmplat. Ce l-ar fi putut determina să

plece şi să nu se mai întoarcă

niciodată, să se îndepărteze

de tot şi de toţi cei pe care îi

cunoştea? Ce se întâmplase –

şi de ce?

- Te simţi bine?

- Da, zise Anna tăcută,

întorcându-se cu faţa spre cameră.

- Cred că ar trebui să

continuăm, spuse Wil mutându-se

într-un alt loc din încăpere şi

trecând
scanerul
peste podea.

După ce făcu asta de mai multe

ori, se lăsă pe vine ca şi cum ar fi

aşteptat ca ea să-i spună ce ar fi

trebuit să facă în continuare.

Un lucru era sigur – nu voia să plece

astăzi fără inelul lui Max. Dar era,

de
asemenea,
conştientă că

răpea din timpul preţios al lui

Wil. - Nu vreau să-ţi

acaparez toată ziua, spuse ea.

Rostise cuvintele mai blând decât

intenţionase şi ele aproape că

păreau să treneze în spaţiul acela

**straniu.
Tăcerea
aceea,**

liniştea
păreau să
scoată în

evidenţă
lucrurile
aflate **în**

acest vechi castel. Senzaţiile şi

sentimentele din trecut pluteau ca

nişte
fantome
uitate   în

atmosfera tăcută.

Să fi fost

oare pentru că Schloss Siegel era

**înconjurat de
o pădure
care şoptea?**

Fiindcă întregul loc era

abandonat,
exista oare
acel

sentiment că
ceva era pe
cale să se

întâmple?

Anna nu se putea

împiedica să nu simtă că vechiul

castel
aştepta.
Avea o

senzaţie teribilă că persoana pe

care o aşteptta era chiar ea.

- Nu-mi răpeşti din timp,

spuse Wil, clătinând din cap. Să

mergem mai
departe.
Anna

încuviinţă din cap.

- Bin

e,
mulţumesc.
-   O,

sunt în elementul meu, zâmbi

Wil scoţându-şi din nou

scanerul.

în curând ajunseră la

jumătatea camerei. îşi stabiliseră

regula. El deschidea o secţiune de

podea, iar ea cerceta ce se afla

dedesubt,
căutând
orice ar fi

putut fi ascuns acolo.

Timpul

părea să treacă repede. Când

soarele se deplasă, o făcu atât de

brusc încât umbrele se întinseră

dintr-odată pe podea. Anna era

atât de absorbită de sarcina pe

care o avea de îndeplinit, atât de

implicată, încât nimic altceva nu

părea să mai conteze. Din fericire, Wil

părea la fel de concentrat.

Nu se plânse nici măcar o dată de timp

sau de faptul că părea din ce în ce mai

probabil ca inelul lui Max să fie ori atât

de bine ascuns încât să nu-l

găsească niciodată, ori să fi fost

scos deja de altcineva.

Era puţin

după ora patru după-amiaza când

el îşi lăsă greutatea pe călcâie.

- Anna, zise el încet.

Ea era ghemuită peste ultimul

loc în care se uitaseră. Ceva îi

atrăsese atenţia în timp ce se

pregătea să pună scândurile la

loc şi începuse să scotocească

în pământ. Se obişnuise cu speranţa

că degetele ei ar putea da peste

ceva, poate peste o cutiuţă, însă

nu se agăţară de nimic altceva

decât de ţărână cenuşie.

Când Wil vorbi, Anna îşi ridică

privirea. Se îndreptă spre locul

unde stătea fără să scoată un

cuvânt.

- Fă tu asta,

spuse el, dându-se la o parte ca ea

să se poată apleca asupra

ultimului loc în care el îndepărtase

podeaua.

Şi o găsi chiar acolo.

O cutie de catifea, care trebuie să fi

fost cândva de un bleumarin

intens, dar care acum era

decolorată de vârstă şi de praf.

Ţesătura era uzată pe alocuri,

dezgolită până la lemnul

bătrân şi palid, dar viguros.

Băgă mâna înăuntru. Deşi mâinile

îi erau hotărâte, sufletul îi

tremura, dansând pe un cântec

vechi, care nu avea nimic de-a

face cu ea, dar care avea totul

de-a face cu Max şi cu fata pe care

o iubise.

Schloss
*Siegel***,**
Crăciunul 1934

Max
râmase
alături de

Isabelle în dimineaţa de după

Crăciun, în timp ce se serveau din

micul-dejun așezat în vase de

argint.
- Ce
planuri ai

pentru
astăzi?
întrebă el.

Isabelle
zâmbi.
- Pla

nuri? Păi, cred că sunt liberă, râse

ea.

- Ce s-a întâmplat

aseară?
Max era atât de

aproape, încât dacă s-ar fi aplecat

cu câţiva centimetri, s-ar fi sprijinit

pe umărul lui. Nu putea să-i spună

însă adevărul
despre
conversaţia

ei
tulburătoare
cu Nadja.

- Pre a multă agitaţie,

bănuiesc,
răspunse ea.
Max tăcu,

iar Isabelle ştia că nu-l păcălise, dar

schimbă
subiectul.
- M-

am gândit, zise el. Am fost mult

prea absorbit de mine însumi cât

timp ai fost aici. îmi pare rău pentru

asta.

- O, nu fi ridicol,

râse Isabelle. Mă simt minunat.

- Vreau să te scot la o plimbare

cu sania în această dimineaţă.

Doar noi doi. Sună bine?

Isabelle se

simţi de parcă el s-ar fi oferit să o

ducă cu avionul pe Riviera

Franceză pentru un cocktail.

- Da, sună bine, răspunse ea,

fără să-şi ascundă zâmbetul.

O oră mai târziu, o servitoare o

ajuta să-şi pună din nou în picioare

acele copite de elefant, iar ea se

agăţă de Max în timp ce se

îndreptau spre uşa din faţă, spre

sania care aştepta la baza

treptelor. Afară era linişte, iar

soarele strălucea cu o claritate

care făcea să sclipească grădina

acoperită de zăpadă.

Odată ce

se instală în sanie, acoperită cu

pături, cu mâinile calde în mănuşi şi

cu Max lângă ea, se trezi că se

relaxează cum se cuvine

pentru prima dată după zile

întregi.
Peisajul alb
şi îngheţat

nu era numai tăcut, ci şi liniştit.

Max o conduse prin parc,

înconjurând lacul îngheţat, cu

mica lui barcă acoperită de

zăpadă
ancorată de
un dig scurt.

Trecură pe lângă serele de portocali

şi intrară în pădure, unde o urmă de

sanie
acoperea
poteca pe

care Max spunea că se plimba sau

călărea vara. Era uşor să-ţi închipui

că vezi elfi şi creaturi imaginare

aici, în pădure. Max râse în

hohote când Isabelle îi vorbi despre

asta.

- Eşti atât de

amuzantă, îi mărturisi el.

- Bin

e, dar nu sunt prima persoană

care
gândeşte
aşa, e clar.

- Nu, îţi dau dreptate.

Opri sania într-un luminiş.

Vreau să-ţi arăt ceva, zise el.

O ajută să coboare din sanie şi îi

susţinu cotul în timp ce o conducea

printre
copaci.
Odată ajunşi

în pădure, văzură ceva ce nu putea

fi observat de pe cărare. O clădire

mică se înălţa în faţa lor, părând

să crească din zăpadă, luând tot

soiul de forme drăgălaşe – o

turelă stătea
în vârful unui
turn rotund

şi o mică uşă de lemn arcuită, cu

un mâner negru şi elegant,

marca
intrarea.
- O,

glumeşti,
spuse
Isabelle,

întinzând
mâna
înmănuşată

pentru a atinge piatra palidă a

straniei construcţii. Asta chiar ar

putea ieşi direct dintr-o poveste de

Fraţii Grimm. - Bunicul meu a

construit-o, spuse el. Pentru

bunica mea, pe care a adorat-o

toată viaţa. Ea era englezoaică –

s-au cunoscut la Paris.

- O, zise Isabelle, întorcându-

se spre Max.

- Şi

apoi a adus-o

înapoi aici, în vara următoare,

continuă el, trecându-şi o mână peste

obrazul ei moale. Şi a cerut-o în

căsătorie,
chiar atunci,
fără

obligaţii.

Şi fără Hitler, se

gândi
Isabelle, dar
îndepărtă

intruziunea
ca şi cum nu
ar fi fost

reală. Ce bine ar fi fost să nu fie

reală, ce bine dacă acel lucru ar

fi fost un vis, şi nu realitatea.

Max se apleacă atunci şi buzele lui

le atinseră pe ale ei atât de uşor încât

Isabelle crezu că moare dacă

el se opreşte.

- Ar

fi bine să ne întoarcem, spuse el

după câteva clipe, fără să rupă vraja.

îi mai rămânea plăcuta

plimbare spre castel, cu el în

sanie. Ziua nu se terminase,

nici
săptămâna.
- Buc

ătăreasa va suna gongul pentru

prânz, spuse Max, trăgându-şi

în jos căciula călduroasă, astfel încât

să-i acopere urechile. Se enervează

dacă cineva întârzie, adăugă el.

- Mi se pare corect.

Isabelle zâmbi. Nu o putem face

să aştepte.

- Nu mai de-aş

putea,
murmură
Max, dar o

luă de mână şi o conduse înapoi la

sanie. Aş vrea să putem

petrece mai mult timp împreună,

spuse el.

- Ei bine, nici

unul din noi nu mai pleacă

nicăieri pentru o vreme, spuse

Isabelle în timp ce se urca înapoi

în sanie.

Ceva trecu peste faţa lui

Max şi umbra unei ramuri grele aruncă

un motiv zimţat peste corpul lui în

timp ce se urca înapoi în sanie. Dar

când începură să se mişte,

umbra
dispăru, iar
lumina era

din nou clară
pe poteca
bine bătută,

care ducea prin pădurea liniştită,

plină de copaci nemişcaţi şi

de gheaţă.

Două zile mai târziu,

Isabelle coborî din maşina de

oraş a lui
Max, în
Berlin. în

Paris fusese la mai multe baluri decât

putea număra, deşi se simţise

mereu o străină. Nici unul dintre

ele nu ieşise în evidenţă pentru ea –

dar aici, în fermecătorul hotel Adlon

din Berlin, scena din faţa ei era cu

totul altceva. Ştia că sentimentele

ei erau amplificate pentru că se

afla cu Max, care îi spusese că

Adlon era unul dintre cele mai

cunoscute hoteluri din Europa.

Rochia de mătase pală a lui Isabelle

era ajustată la corset şi atârna în

linie dreaptă până la picioare.

Când îşi dădu jos haina de

blană, Max îi puse o mână pe spate. Nu

se simţise niciodată atât de vie în

viaţa ei. Mulţimea era formată

dintr-un şuvoi de demnitari şi

ofiţeri de presă străini, care

socializau într-o sală splendidă,

plină de aur şi flori. Oaspeţii

păreau
sofisticaţi şi
complet în

largul lor, iar ea simţi pentru prima

dată ceea ce poate că simţise

Marthe când intrase în cele mai

înalte rânduri ale societăţii

pariziene – fusese acceptată ca

una de-a lor şi, cu toate acestea,

aflată pe margine.

Max îşi

reprezenta familia. Otto Albrecht

fusese invitat în calitate de

cel mai mare proprietar de terenuri din

Prusia, dar îi dăduse în schimb

invitaţia lui Max.

Mai târziu,

în cursul serii, Max se pomeni

angajat într-o discuţie cu un jurnalist

american
care părea
profund

interesat de modul în care Max

vedea
viitorul
familiei sale

într-o ţară condusă de Hitler. Max o

ţinea de mână pe Isabelle în

timp ce
aceasta
discuta în

franceză cu bărbatul de cealaltă

parte a ei – un fermecător

corespondent de ziar din Elveţia.

Dansase cu el după cina pe care o

luaseră la o masă de două sute de

persoane. Abia mai târziu lui

Isabelle îi tresări inima. Când Max se

angajă într-o
conversaţie
cu un bărbat

în uniformă, ea avu o bănuială

despre ce avea să se întâmple.

Max era clar interesat de ceea ce avea

de spus ofiţerul nazist.

Isabelle reuşi să-i prindă privirea, dar

Max şi-o feri cu repeziciune.

Când Max îi strânse mâna

bărbatului la sfârşit, îi spuse că se

va prezenta la datorie în dimineaţa

următoare.

Isabelle se simţi

înfrigurată. Dintr-odată, vru să

meargă
acasă.

în

dimineaţa
următoare,
toţi servitorii

se aliniară pe aleea şerpuită din

faţa casei pentru a-şi lua rămas-

bun de la Max. Isabelle îşi dorea atât

de mult să-şi arunce braţele în

jurul lui, dar nu-şi putea arăta

**emoţiile aici,
şi avu nevoie
de fiecare**

dram de putere pentru a nu

izbucni în lacrimi.

La primele

ore ale dimineţii, Max îi

spusese în maşină, în drum spre

casa de la Berlin, că Hitler

plănuia să restabilească serviciul

militar universal. Se vorbea

despre recruţi, aşa că era posibil

ca el să fi fost oricum chemat în

curând.

Avusese o conversaţie

mai devreme în acea zi cu părinţii săi.

Aceştia îi spuseseră că se aşteptau

ca el să se înroleze în armată

acum, că era datoria lui, că ştiau că

nu-i va dezamăgi şi că nu va

eşua în a face ceea ce era corect

**pentru
viitorul
Germaniei, al**

familiei lor, al satului, al modului lor

de viaţă şi al prosperităţii sale

continue. Cel mai important, îi

insuflaseră faptul că ţara lor

trebuia să fie păstrată în siguranţă.

Max va face ceea ce făcuseră

numeroşi
strămoşi
înaintea lui,

inclusiv tatăl său, care luptase în

ultimul
război.
Acum, Otto

**Albrecht,
marele
proprietar de**

pământ, nu zicea nimic, în timp ce

Elsa puse pur şi simplu o mână pe

umărul fiului ei. Apoi se întinse şi-l

pupă pe obrazul tânăr şi neted.

Când Max veni să-şi ia rămas-bun

oficial de la Isabelle, o făcu rapid. O

surprinsese după micul-dejun pe

scări mai devreme în acea

dimineaţă –
se
îmbrăţişaser

ă atunci. Isabelle nu dormise în

noaptea precedentă, şi totuşi,

când se uitase în oglindă după

ce își luase rămas-bun de la Max,

ochii îi erau mari, în stare de alertă.

El se apleacă şi o sărută pe

obraz. Ea simţi mirosul familiar al

loţiunii după bărbierit, îl ţinu cât de

aproape
putea şi
închise ochii.

- Sper să nu dureze prea mult,

draga mea fată, zisese el.

Isabelle îi luă mâna în mâna ei şi-şi

trecu
degetele
peste   palma

lui caldă
pentru
ultima oară

înainte de a pleca.
încuviinţă

din cap. Nu-şi găsea cuvintele. De

ce îi era atât de greu să se despartă de

el? Nu avea nici un răspuns

raţional la această întrebare,

nici la întrebarea de ce îl

iubea, ce naiba avea să se

întâmple în continuare, sau când

avea să-l revadă.

*Berlin***,** *2010*

Wil opri maşina la hotelul

Annei. Drumul de întoarcere de

la Schloss
Siegel
trecuse

repede. Anna ţinea bine cutiuţa de

bijuterii. Wil întreţinuse o conversaţie

lejeră, dar tot ceea ce nu fusese

spus
atârnase
între ei ca

becul mort de la intrarea

principală din castel. Aprinderea

lui ar fi luminat totul – ar fi scos la

iveală toate fisurile din conversaţiile

lor, ar fi arătat toată murdăria

neşlefuită, ar fi evidenţiat lucrurile care

păreau să treneze de fiecare dată

când se întâlneau. Oamenii

intrau şi ieşeau pe uşile rotative

de sticlă, cu hărţile în mână. Turişti

în Berlin.

- Ai găsit ce

căutai, cred, spuse Wil şi vocea lui

coborî câteva octave în timp ce

oprea
motorul
maşinii. El

tăcu preţ de o clipă. Anna, ştiu că

voiai să vorbim despre

castel. Dar îţi sugerez să laşi deoparte

asta.
întoarce-te la
vechea ta

viaţă – uită ce-a fost.

- Nu

pot să fac asta.

Nu şi-ar fi

imaginat niciodată că putea deveni

atât de implicată în soarta

vechiului castel. în mod normal,

era atât de directă – de fapt, oamenii

o acuzau că era prea practică.

Dacă s-ar fi întors acasă, i-ar fi dat

inelul lui Max şi ar fi încercat să-şi

vadă de viaţă, nu ar fi făcut decât

să se mintă
pe ea însăşi
în legătură

cu ceea ce conta.

Wil părea

să-i
zâmbească
din priviri.

- Du-te şi ai grijă de bunicul

tău! Ai o viaţă în San Francisco –

nu o lăsa să
se destrame
alergând

după fantome pe aici. Nu poţi

schimba nimic în Germania.

Anna întoarse cutia

decolorată în mâna ei. Apăsă pe

micul buton argintiu care desfăcea

închizătoare
a,
deschizând

capacul
micuţ pentru
a descoperi

inelul
cuibărit în
căptuşeala

de mătase
scorojită.
Inelul

rămăsese surprinzător de bine

conservat. Era pătat de vârstă,

desigur – dar şaptezeci de ani de

întuneric nu-i distruseseră frumuseţea

inerentă. Era simbolul unui vis care nu

se împlinise niciodată.

Dar de ce?

Ce se întâmplase? Ce-l

împiedicase
pe Max să fie
cu femeia pe

care o iubea, ce-l făcuse să vorbească

despre
această
situaţie **ca**

despre cel mai mare regret al său,

ce-l făcuse să ţină secretă

aventura
timp de
şaptezeci de

ani? Mâna lui Wil se sprijinea pe

volan, dar ochii lui erau aţintiţi

**asupra
inelului.
Diamantul**

unic,
transparent
era încastrat

într-o bandă de aur alb, cu modele

Art Déco complicate. - Est

e ca un basm
în sens
invers, şopti

Anna.

- Est

e? se auzi o

nuanţă de îngăduinţă în vocea lui.

- Povestea lui Max. Fericiţi

până la adânci bătrâneţi nu

i-a mers din anumite motive – dar

apoi şi-a creat propriul „a

fost odată ca niciodată” în Lumea Nouă.

Din fericire, Wil nu râse.

- Mai bine aş pleca, spuse

**Anna,
închizând
brusc cutia şi**

desfăcându-şi centura de siguranţă.

Mulţumesc, zise ea. Ştiu cât de mult

va aprecia Max acest lucru.

- A fost o plăcere,

spuse Wil. Nu este un caz obişnuit.

A fost interesant. Anna se

simţi
dezumflată
când Wil îl

numi „caz”. Dar ignoră acest lucru.

- Vei avea nevoie de o adresă

pentru cont.
- Nu
fi ridicolă!

Anna se întoarse spre el. Ochii lui

se
intersectară
cu ai ei şi el

îşi trecu o mână peste firele de păr

nebărbierite.

- Nu pot să-ţi cer

să faci asta.

El scutură din cap şi

deschise portiera maşinii.

Dar apoi, ceva în fiinţa Annei se

puse în mişcare. Nu putea să lase

lucrurile aşa. Trebuia să spună ceva

chiar acum.

- Wil

, zise ea. Nu

pot să mă duc acasă şi să las

castelul aşa cum este. Trebuie să

fac ceva. Indiferent ce spui tu.

- E inutil. Nu vei ajunge

nicăieri.

- Ştiu că bunicul

tău a încercat şi l-a durut

foarte tare. înţeleg asta. Dar mie nu-

mi va da pace toată viaţa.

- O să-ţi pierzi timpul.

- Pe când ne întorceam la

Berlin, am făcut un plan.

Wil scutură din cap, dar Anna desluşi

căldură în
expresia lui.
- în

primul rând, trebuie să aflu ce s-a

întâmplat – de ce sunt lucrurile aşa

cum sunt la castel şi în sat. Apoi va

trebui să vorbesc cu noii

**proprietari,
să văd dacă
îi pot**

convinge să facă ceva. Nu încerc să

cumpăr castelul. E altceva decât

ce a încercat să facă bunicul tău,

dar ar fi criminal să îl las să se

ruineze.

- Dar tu nici măcar

nu eşti din Germania. Nu locuieşti

aici. Cum o să faci asta?

- Su

nt pe sfert nemţoaică. Şi locul ăsta

e în sângele meu.

Wil se

sprijini de volan.

- Şti

u că ai mai auzit asta, dar este

imposibil ca un străin să înţeleagă ce

s-a întâmplat aici. Este atât de al

naibii de complex. Nu poţi să vii

aici şi...

- Cineva trebuie

să încerce!

- Imp licarea ta va

fi văzută ca o interferenţă. Altcineva

deţine castelul acum. Nu

mai e în mâinile tale. îmi pare rău

că sunt brutal. Trebuie să

mergi mai departe. Lasă

lucrurile aşa cum sunt. Dă-i pace.

- Cu m m-aş simţi dacă nici

măcar nu aş încerca?

O expresie

ironică se aşternu pe faţa lui Wil.

- Eşti sigură că nu eşti o

avocată sub acoperire, Anna? Ştii,

totul stă în a alege. Poţi să mori

pentru un proiect despre care

ştii în adâncul sufletului tău

că nu va face decât să te distrugă.

Cum am spus...
- Du

**pă cum spui,
e o alegere.
Şi doar eu o**

pot face. Wil ridică o sprânceană.

în primul rând, aş vrea să mai fac

câteva...
cercetări. Te
deranjează

dacă iau legătura cu tine în caz că

am nevoie de ajutor?
Wil se

sprijini cu spatele de spătar.

- Te-am avertizat. Anna simţi

o tresărire de iritare, dar avea

nevoie de Wil dacă voia să vorbească

vreodată cu cei care deţineau

castelul.

- Nu are rost să

începi cu o cercetare a titlului de

proprietate, zise Wil, părând

aproape
vesel.
Castelul este

pe numele unui trust şi acest nume

nu înseamnă nimic. Nu-ţi va spune

nimic. în caz că te întrebai.

- înţ
eleg.
Anna putea

înţelege că Wil nu avea de gând să

stea
deoparte să
privească

cum o altă persoană îşi petrece ani

la rând făcând ceea ce făcuse

bunicul său. Pe de altă parte, dacă îl

putea aduce pe Wil de partea ei, i-

ar fi putut fi de un real ajutor. El era

exact persoana de care avea

nevoie -
vorbea
germana,

cunoştea
zona,
cunoştea

istoria familiei ei, îl reprezenta

pe noul proprietar.

Anna puse

o mână pe mânerul uşii.

- An

na, începu
Wil.
- Mul

ţumesc
foarte mult
pentru

ajutorul tău de astăzi, recurse ea la

politeţe. Sunt foarte recunoscătoa

re, zise şi întinse mâna ca să i-o

strângă.

Wil părea că-şi înăbuşă

un zâmbet.

- A

fost o

plăcere, spuse el. Nici o problemă.

Ai grijă de tine. Bucură-te de San

Francisco.
Anna
încuviinţă

din cap şi coborî din maşină.

Primul
lucru pe care
îl făcu odată

ce se întoarse la hotel fu să ia

telefonul şi să-l sune pe Max. Se lăsă

pe spate pe pat în timp ce aştepta să

i se facă legătura, privind pe

fereastră la clădirea de vizavi de

hotelul ei – încă un nou bloc de

birouri în
vechiul Est.
- O,

fata mea dragă, spuse Max când

Anna îi spuse că găsise inelul.

Ea sări peste detalii, povestindu-i

doar cum se simţise când se aflase în

vechiul său dormitor, cum

priveliştea
asupra
lacului era

probabil la fel ca întotdeauna.

- Mulţumesc, spuse el.

Sincer. Nu ai nici cea mai mică idee.

Doar să văd inelul din nou...

Totuşi, în vocea lui era o oboseală

care o îngrijora pe Anna. Hotărî

să nu-l deranjeze chiar atunci

cu planul ei de a afla mai multe despre

castel.

- Bunicule, zise

Anna când simţi că Max devenise cu

adevărat obosit. Te-ai supăra dacă

aş mai sta puţin aici, în Germania?

Max râse pe înfundate.

- Aş

fi încântat dacă ai face-o. Mi-ar

plăcea să te bucuri de o mică pauză

de la muncă.

- Mulţumesc! Voi

încerca să nu stau prea mult.

- Sunt îngrijit perfect,

continuă Max, de parcă ar fi

văzut firele învârtindu-se pe bobinele

lor în mintea Annei. Acum este

momentul perfect să iei o pauză. Ai

avut grijă de mine ani la rând. Sunt în

spital.
Perfect
îngrijit.

înconjurat de asistente încântătoare.

Avea dreptate. Anna putea

zbura repede acasă dacă era nevoie.

Iar investigaţiile ei nu se

refereau doar la trecut.

Aveau de-a face cu viitorul,

patrimoniul,
cu
frumuseţea

şi, cel mai important, cu oamenii.

Voia să vadă dacă se putea face

ceva pentru
a trezi din
nou satul

Siegel,
pentru a-i
atrage pe

tineri înapoi în localitate. Se afla la

doar o oră distanţă de unul dintre

cele mai aglomerate oraşe din

Europa. Cu siguranţă, se putea face

ceva. Dacă ar putea să găsească

investitori,
oameni care
să-i ajute pe

noii proprietari...

- Nu-

mi spune că ai un proiect, auzi ea

vocea lui Max.

întotdeaun

a fusese capabil să facă asta, să

o citească.

- Nu, nu, răspunse

ea,
ridicându-se
în picioare şi

îndreptându-se spre biroul

modern şi
straniu al
camerei. îşi

porni
laptopul.
Vreau doar

să arunc o privire prin preajmă,

asta-i tot. Este un loc interesant.

Se lăsă tăcerea. Se îndoia că îl

convinsese
pe Max.
- Bin

e, spuse el, în sfârşit. Poate că ai

întâlnit pe cineva, dragă...

- Nu fi ridicol, spuse Anna.

Deschise motorul de căutare.

Sunt perfect fericită aşa cum sunt,

mulţumesc.
- O, draga mea

dragă...

Vocea lui Max se

stinse. Chiar
părea obosit.
Făcuse bine

să nu-l
deranjeze
încă cu

planurile ei.
Avea să
facă tot ce

putea pe
cont propriu.
Abia când va

**avea o
speranţă
reală îl va**

implica pe Max.

CAPITOLUL
10

Paris, 1936

Parisul
oferea mereu

amuzament. Distracţia din acea seară

avea loc într-un cadru privat, în

casa Elsei Maxwell, o editorialistă

americană de tabloid, care

organiza
regulat
petreceri

pentru
oaspeţii ei.
Isabelle îşi

puse
mănuşile
lungi şi îşi

netezi rochia mătăsoasă de seară,

convingându-se pentru a mia oară că

totul era în regulă. Mânecile

evantai
plutiră în
spatele ei

când se îndreptă spre salon.

Marthe reuşise să facă asta.

Născocind. Prefacându-se. Şi

Isabelle putea. Era destul de

uşor să fii un automat.

Discută cu

oamenii de la
bal ca şi cum
în sufletul ei

nu ar fi existat nici o durere.

Ascundea ceea ce simţea în

inima ei cu fineţea unui expert

versat. Nimeni de la petrecere nu

avea habar că nu mai ştia nimic de

Max de luni întregi. Poză pentru Man

Ray cu Virginia, în timp ce

reporterii de la *Excelsior Modes* şi

Harpers Bazaar **se învârteau**

prin sală ca nişte balerine.

Ultimele câteva luni o învăţaseră că

dragostea
era o sabie
cu două

tăişuri. Când seara se încheie în

cele din urmă, Isabelle

discută cu Virginia în maşină ca şi

cum ar fi fost orice altă tânără lipsită

de griji, aflată în Paris.

Dansase cu mai mulţi tineri; se

prefăcuse că era interesată de

**discuţiile lor,
în timp ce nu
spunea**

aproape
nimic.
întoarsă în

apartament, îi ură noapte bună lui

Marthe, care stătuse până târziu ca să o

aştepte, şi apoi se duse la culcare cu

un sentiment de uşurare. Virginia era

deja
cufundată
într-unul

dintre romanele ei americane.

Isabelle se duse să ia o carte, orice

lucru care să-i permită evadarea.

Dar când văzu plicul care fusese

aşezat lângă patul ei, inima îi

tresări. Scrisul de mână era al

lui Max.
Scrisoarea
avea

ştampila poştală din Berlin.

Berlin, 2010

Anna se plimbă ore în

şir prin Berlin în dimineaţa de

după discuţia cu Max. La fiecare colţ,

pe fiecare stradă, rămăseseră

vestigiile sinistre ale epocilor

trecute – Punctul de control

Charlie[6],
Poarta
Brandenburg

, rămăşiţele bombardate ale bisericii

memoriale
Frederick
Wilhelm,

vechile locuri unde naziştii deţinuseră

puterea.
Până acum,
Anna nu îşi

dăduse seama că istoria

acestei ţări făcea atât de mult parte

din ea. De parcă în ea se

deschisese ceva ce nu ştia că

posedă – un izvor de sentimente,

de mişcare. Un apartament

abandonat din Paris declanşase

totul. Cum ar fi dacă n- ar fi fost găsit

niciodată?
Hoinări
prin

Potsdamer Platz înfăşurată

strâns în haină, oprindu-se la

o cafenea din piaţă pentru a-şi cumpăra

o cafea într-un pahar de hârtie. Se

uită la fragmentele expuse ale

vechiului zid, încercând să nu-şi

imagineze cum Max şi familia sa

fugeau din Siegel, mascându-şi

frica aceea
care trebuie
să-i fi

zguduit până în măduva oaselor.

Iar Max nu-şi dăduse niciodată

masca jos.
Dar de ce?
Deşi voia

să afle mai multe despre plecarea

bruscă a familiei din Siegel,

despre ce se întâmplase cu celelalte

rude ale lui Max şi despre

această mare dragoste pe care el o

lăsase în urmă la Paris, Anna

ştia că trebuia să se concentreze

şi asupra prezentului. Oamenii

sufereau din cauza satului abandonat –

şi ea nu putea face nimic în

legătură cu trecutul.

Era greu de

imaginat că sătenii aveau să se

deschidă faţă de ea. Nu păreau

încântaţi să vadă vreun membru al

familiei
Albrecht din
nou printre

ei. Existau pe undeva arhivele

familiei? Anna ştia că nu putea

face asta singură, dar problema era

că toate drumurile duceau

înapoi la Wil. El era singura

persoană care o putea ajuta. Şi era

singura persoană căreia nu

voia să-i ceară ajutorul.

Făcu o pauză, aruncându-şi

paharul de cafea gol în coşul de

gunoi. Pe drum spre hotel, îi sună

telefonul. Interlocutorul american

părea în același timp uimitor de

aproape şi la kilometri distanţă.

Suna de la spitalul din San

Francisco. Vocea nu se strădui să

vorbească pe ocolite. Max era mort.

Anna se opri pe trotuar.

Oamenii treceau pe lângă ea. Se

afla lângă memorialul evreiesc. Cu

coada
ochiului
vedea cum

oamenii se mişcau ca nişte figuri

obscure
printre
sculpturi –

unele dintre cele mai emoţionante

omagii aduse morţilor pe care le

văzuse
vreodată.
Vocile

copiilor care strigau şi se jucau în

memorial
răsunau în
aerul

berlinez –
viitorul
dansând pe

umbrele trecutului. Vocea fără

chip de la telefon îi spuse că Max

murise liniştit. îşi luase micul-

dejun, iar apoi, când asistentele

se
întorseseră
să îi ia tava,

era dus. în ultimele sale ore păruse

calm, chiar mulţumit. Anna pipăi

după cutia mică şi decolorată

care se afla
în siguranţă
în buzunarul

ei.

Degetele ei apucară

catifeaua
veche,
frecând

materialul ca şi cum ar fi conţinut un

fel de răspuns. îi mulţumi

asistentei,
închise
telefonul şi

se aşează pe o bancă.

Când

telefonul sună din nou,

răspunse la primul apel şi imediat îşi

dori să nu o fi făcut. însă persoana de

la capătul firului era Wil.

- An
na.
Vocea lui

era directă.
Mâna
Annei păru

să capete o voinţă proprie,

tremurând necontrolat şi ea nu

reuşea să o opească.

- An

na? Vocea lui Wil era ascuţită la

telefon. E proastă linia?

- Nu, spuse ea. Simţea

cum se îneacă. Inspiră.

- Mă gândeam...

- Mm

, zise ea cu un mormăit, dar

încuviinţă
din cap.
- Nu

vreau să văd pe altcineva rănit de

istoria noastră. Nu pe tine,

spuse Wil.

Anna auzi sunetul

revelator al unor paşi pe o podea tare.

Şi-l imagină plimbându-se prin birou.

O altă imagine îi veni în minte

– corpul lui Max acoperit,

trimis la morgă. Anna închise ochii.

- Are sens ce-ţi spun?

întrebă Wil.
Anna
respiră, cu

greu.

Mai multţi paşi.

- Dar sunt şi foarte bucuros să

aud ce ai de spus. Ţi-ar fi de ajutor?

- Nu ştiu ce să spun acum,

zise Anna ridicându-se în picioare,

apoi
prăbuşindu-se din nou pe

bancă.

- Uite, spuse Wil,

apoi, după o pauză, adăugă: Ce-

ai zice să vin să te iau de la hotel la

opt? Dacă ai de gând să faci asta, şi

bănuiesc că
da, atunci...
- A

murit Max, zise Anna. Trebuia să se

ridice în picioare. Trebuia să se

mişte. Aşa că începu să meargă.

Mersul era bun. M-au sunat de la

spital acum
un minut.
- Un

de eşti?

Vocea lui Wil părea

brusc
apropiată,
urgentă.

- Poarta Brandenburg

, îngăimă ea, uitându-se în sus. Dar eu

sunt bine. Cred că ai o grămadă de

treabă de recuperat.

- Sta

i acolo, spuse el. Nu te mişca.

- Nu e nevoie. Cred că eşti

ocupat.

- Poate aştepta.

Ies din clădire acum. Se auzi

sunetul unei uşi care se închidea.

- Pot să mă întorc la hotel.

**Ar fi trebuit
să fie cu Max
când murise.**

Fusese singur. Ce îngrozitor!

Vocea lui Wil era echilibrată.

- Trebuie să te urcăm într-

un zbor spre casă. Sunt pe drum. Voi

fi acolo cât de repede pot. Şi nu

închide.

Anna se uită la

telefon ca şi cum ar fi căpătat viaţă

proprie.

O familie tânără apăru

la baza Porţii Brandenburg. Femeia

avea un ghid în mână, iar cei doi copii

ai ei o ascultau, arătând cu

degetul şi punând întrebări.

**Amândoi
purtau
pălării**

portocalii. Era şi un tată. Cu toţii

păreau...
fericiţi.
Funcţionali.

Era real? Avea cineva o astfel de

viaţă? Probabil că da. Dar ea ar

fi schimbat ceva la a ei? Imagini cu

Max îi veneau în minte. Nu ar

fi schimbat pentru nimic în lume ceea

ce însemnase el pentru ea – îi

fusese atât tată, cât şi mamă de la

vârsta de doisprezece ani.

Wil se îndrepta spre ea.

Purta un pardesiu închis la

culoare.
Părea serios.
- Hai

de. Cred că ţi-e frig. Hai să te punem

în mişcare.
- în
regulă.

Anna încuviinţă din cap,

lăsându-l pe Wil să-i ia braţul.

- Să mergem, spuse el.

Da, se gândi Anna. încotro

acum?

Wil o
călăuzi spre

frumosul Tiergarten, cel mai

cunoscut parc din Berlin. Când

trecură pe lângă bănci izolate,

ascunse de alei printre copaci şi flori

de început de primăvară,

Anna nu ştia dacă voia să se aşeze, să

continue să meargă, să se

prăbuşească, să fie stoică sau pur şi

simplu să privească în gol. Nu-i

stătea deloc în fire – ea avea

întotdeauna un plan; un control total

asupra a tot ceea ce-i ieşea în cale.

Dacă nu ar fi fost abilitatea lui

Wil de a întreţine conversaţia

atunci când voia să vorbească şi

de a tăcea
atunci când
totul era

prea mult, nu ştia cum ar fi rezistat.

- Există o cafenea cu vedere

spre lac,
dacă vrei să
te aşezi,

spuse el, după aproximativ

o jumătate de oră. Poate că ţi-ar

prinde bine o cafea?

- O

cafea ar fi bună, mulţumesc.

Anna simţi cum i se formează un

zâmbet fantomatic pe buze, în

ciuda a tot ce se întâmpla.

Parcul era liniştitor. Era locul perfect

pentru a fi în acel moment.

Istoria locului părea să o

înfăşoare
într-un fel de
îmbrăţişare

protectoare. Aceasta era casa lui Max.

Cadoul de despărţire pe care i-l

făcuse fusese de a-i reda

legătura cu trecutul lui – şi, prin

aceasta, cu al ei. El îi dăduse un

indiciu despre ceea ce trebuia să

ştie, iar acum îi era clar că

trebuia să știe totul.

Reuşi să

mănânce o parte din prăjitura

comandată
de Wil
pentru ea.

După aceea, izbuti să se întoarcă pe

jos la hotel şi să-şi facă bagajele, în

**timp ce Wil îi
făcea
rezervarea**

pentru un zbor spre casă. Abia

după ce se văzu în avion, după

ce acceptă oferta lui Wil de a o duce

cu maşina la aeroport, după ce îi

strânse mâna şi îşi luă rămas-

bun, se aşează pe spate,

închise ochii şi lăsă ca efectul

complet a ceea ce se întâmplase

să o cuprindă.

Trei zile

mai târziu, Anna se afla la mormântul

lui Max din San Francisco. O

mare de oameni înconjurau

sicriul, şi totuşi, cumva, Anna

se simţea învăluită în propria

durere – în siguranţă cumva, ferm

convinsă că Max va fi mereu cu ea,

indiferent de ce s-ar întâmpla.

Tatăl ei, Peter, stătea lângă ea.

Noua lui familie – trei copii şi o

soţie tânără – îi distrăgea atenţia.

Şi mai erau şi florile. Casa Annei

era plină de ele. Max fusese foarte

apreciat. Avusese o viaţă lungă,

iar oamenii voiau să-i aducă un

omagiu. Dar nici unul dintre ei nu-l

cunoştea cu adevărat. Nimeni nu

ştia nimic despre trecutul lui,

cu excepţia Annei. Cumva, ea

voia să protejeze asta, nu

pentru ea, ci pentru el.

După ce fu

citită ultima slujbă, iar cei mai apropiaţi

de Max așezară câte un trandafir

pe sicriul lui, mulţi dintre invitaţi se

întoarseră în casa ei.

Oamenii

stăteau de vorbă,
râdeau chiar,

în timp ce Anna se mişca cu

**încetinitorul,
ajutându-şi
personalul**

de la cafeneaua italiană să-i

servească pe oaspeţi. Deşi vorbea cu

diverşi
oameni care
îl

cunoscuseră pe Max, nu făcea decât

să pretindă că totul era în regulă. Se

simţea
departe de
toate, de

parcă ar fi vorbit despre altcineva, nu

despre Max pe care îl cunoştea.

Şi continuă să se gândească la

Schloss
Siegel.
Trebuia să

facă ceva. Nu putea să-l lase uitării.

Ştia că Max nu ar fi vrut să fie lăsat

aşa cum era. Era clar acum –

descoperirea apartamentului din Paris

reînviase
toate visurile
lui

spulberate,
date la o
parte timp

de decenii. Părea atât de

concentrat pe găsirea inelului său

chiar înainte de a muri, iar Anna bănuia

că acesta era doar primul pas dintr-o

călătorie mai lungă pe care el

dorise să o facă. Aşa că acum munca

ei la Schloss Siegel era pentru el.

Depindea de ea să continue

călătoria
pentru Max.
Odată ce

oaspeţii plecară, Anna decise

că era timpul pentru o odihnă

binemeritată
.
îndreptându-

se pe hol spre dormitorul

ei, găsi o femeie care stătea acolo.

Stătea cu spatele la ea, însă văzu ce

ţinea în mână: fotografia

preferată a Annei cu Max. Femeia

rămase nemişcată. Era puţin mai

scundă decât Anna. Părul îi era prins

într-un nod franţuzesc îngrijit şi

purta un costum bleumarin cu

o eşarfa de mătase verde în jurul

gâtului. Când se întoarse, i se tăie

răsuflarea, deşi nu înţelegea de

ce.

- Bu
nă ziua,

salută femeia. Era un lucru

perfect rezonabil de spus. M-ai

prins.

Femeia trebuia să fi

avut în jur de şaizeci de ani. Avea

ochii albaştri, iar câteva

şuviţe rătăcite din părul ei încă

blond îi încadrau faţa. Anna

nu o observase mai devreme

în cursul zilei, şi nici la

înmormântare. Dar atunci fuseseră

peste trei sute de oameni la

slujbă, iar o sută se înghesuiseră

în casă, aşa că nu era deloc o

surpriză.

- Vă pot ajuta cu

ceva? întrebă ea.

Femeia

puse
fotografia
înapoi pe

masa din hol. Trosnetul ramei pe

lemn părea să puncteze mişcările

precise ale femeii mai în vârstă. Nu

era prima dată în acea zi când Anna

îşi dorea ca Max să fie prin preajmă.

Femeia își trecu o mână prin păr.

- OK, zise ea. Foarte bine.

Anna simţi o tresărire de şoc care o

străbătu.
Accentul.
German.

- Wil Jager mi-a spus că Max

a murit, grăi femeia.

-Wil?

Anna ştia că vocea ei suna ciudat.

- Mi-
a spus
despre

interesul tău pentru...
- Sch

loss Siegel.

O anumită certitudine i

se instala în minte.

- Cor

ect, zise femeia cu accentul ei

clar.

Anna încuviinţă

din cap. Mintea îi gonea. îi era

greu să o facă să se oprească.

- Nu
mele meu
este Ingrid

Hermann.

Femeia **îi**
întinse **o**

mână cu manichiură perfectă.

Degetele îi erau acoperite cu

inele
serioase.
Anna

întinse în
schimb
propriile

degete

goale.

- An

na Young, spuse ea.

- Şti

u.
- îţi
pot oferi o

ceaşcă de cafea? întrebă

Anna.
Ingrid
clătină din

cap.
- Am
băut deja

cafeaua ta excelentă, zise ea. Am

doar un singur lucru pe care

vreau să ţi-l spun. Apoi voi pleca.

-
Vino în
sufragerie,

a spus
Anna,
ieşind din

hol,
sperând că
Ingrid o va

urma.
Ingrid
strânse

bine în
mâini
geanta

mică din piele lăcuită şi

rămase
acolo unde
era.

- Trebuie să plec, zise Ingrid

din spatele Annei. Dar am un motiv

pentru care sunt aici. Sunt

verişoara ta. Dar asta nu este tot.

Sunt şi proprietara castelului

Siegel. Te rog să nu te mai duci

acolo.

Anna se întoarse.

Femeia care stătea în holul ei se

uita fix la ea. Ochii ei nu erau calzi.

în mod cu totul neobişnuit,

Anna rămase fără cuvinte.

- Cel mai cunoscut

punct de frontieră între Berlinul de Est şi Berlinul de Vest in timpul Războiului Rece,

unde tancurile sovietice şi cele americane s-au aflat faţă in faţă în punctul culminant

al crizei Berlinului (n.red.)

CAPITOLUL
11

Paris, 1936

Marthe

păşea prin

dormitorul ei – însă încet. O deranjau

genunchii, iar în ultimele luni

începuse să folosească un baston.

Deşi declinul lui Marthe era

**îngrijorător,
în momentul
acela**

Isabelle se simţea mai îngrijorată

de felul în care agita bastonul în

aer ca o baghetă de dirijor.

- Acest lucru, spunea

Marthe, este ceea ce mă deranjează,

Isabelle. Ai ocazia să fii scoasă în

oraş de un tânăr decent şi totuşi stai

aici, cu capul în nori în cea mai mare

parte a timpului, gândindu-te

la cine ştie ce. Acest domn frumos

apare chiar la *uşa* noastră

pentru a-şi mărturisi sentimentele

– exact genul de deschidere

romantică pe care credeam că

ţi-ai dorit-o întotdeauna – şi tu îl

refuzi! Nu înţeleg.

Isabelle se

cufundă în patul cu baldachin al

lui Marthe. Apucă una dintre

pernele de un roşu intens şi o

strânse la piept. Se holba la

portretul lui
Marthe de pe
peretele de

vizavi de pat. Cu siguranţă că, în

tinereţe,
Marthe
înţelesese

cât de important era să faci

propriile
alegeri.
Atunci de ce

o intimida
acum?
Ultimul

lucru pe care Isabelle dorea să-l

facă era să iasă cu tânărul

insipid de care Marthe părea atât

de interesată. Era doar un

alt şmecher – incapabil de conversaţii

interesante,
fără
abilitatea de

a vedea ceva în ea dincolo de felul în

care arăta.

Isabelle ştia exact ce-

şi dorea: o familie, dragoste şi

stabilitate.
însă nu cu
cineva de

care nu-i păsa câtuşi de puţin.

Trecuse
peste asta.
Cunoscuse

ceva mai bun.

- Nu

te înţeleg, continuă Marthe.

Virginia iese chiar în acest moment cu

un tânăr fermecător.

- Nu-

i pasă de asta, răspunse

Isabelle. Nu face decât să-l ducă cu

zăhărelul.

- Poate că aşa e,

zise Marthe ducându-şi mâna la

frunte. Dar n-ai putea să faci şi tu la

fel? N-ar fi mai bine decât să stai

aici abătută?
S-ar putea să
ai o surpriză.

Nu îţi sugerez să te îndrăgosteşti

. Dar îţi sugerez să încerci să te

bucuri cum trebuie, în loc să te

prefaci că o faci – văd că nu eşti

fericită. Trebuie să ai o viaţă. Ţine

tu frâiele, Isabelle.

- Nu

sunt abătută, începu

Isabelle.
Nu-i
vorbise lui

**Marthe
despre
amploarea**

sentimentelor ei pentru Max. O parte

din ea se temea că, dacă ar fi

făcut-o,
Marthe s-ar
îngrijora că

Isabelle se putea muta în Germania

– ceea ce ar fi făcut ca Marthe să nu

o mai vadă pe Isabelle. Poate chiar

niciodată.
Marthe își
spusese clar

părerea
despre
ocuparea

**Renaniei de
către Hitler
şi despre**

faptul că Franţa nu intra în

luptă.

Tot aşa, Isabelle

amânase să le spună lui Max şi

familiei lui despre trecutul lui

Marthe şi despre cine era ea cu

adevărat.

Jongla cu două vieţi

separate, iar eventuala lor ciocnire

putea să-i distrugă şansele de a

fi acceptată de familia Albrecht sau

să o lase pe Marthe singură la

bătrâneţe.
Cât timp mai
putea să-i

ţină despărţiţi pe cei doi

oameni pe care îi iubea cel mai mult

pe lume?
Isabelle
avea

telegrama lui Max ascunsă în buzunarul

rochiei.

Marthe se opri în

pragul uşii.
Isabelle
întâlni

privirea dură
a bunicii sale
cu un zâmbet

ezitant. Marthe ridică din nou

bastonul, scutură din cap şi ieşi.

- Camille! o auzi Isabelle pe

bunica ei strigând. Pentru

numele lui Dumnezeu, e timpul

pentru prânz.

Câteva ore

mai târziu, Isabelle păşi în grădina

hotelului
Ritz. îşi
schimbase

ţinuta de mai multe ori înainte de a

se decide în cele din urmă pentru

o rochie de casă, albastru pal

care, potrivit lui Camille, îi scotea în

evidenţă
culoarea
pielii

măslinii. Isabelle își imaginase

acest moment de nenumărate

ori. Era pe cale să-l vadă pe Max.

Acesta venise la Paris în

timpul
permisiei lui
de două zile

pentru a o vedea. Ceva nu părea

tocmai în regulă, oare de ce?

Un ospătar o conduse la un scaun de

răchită. Plantele de pe

piedestaluri îşi disputau poziţia cu

statuile
presărate
prin grădini.

Ospătarii se strecurau prin uşile

franţuzeşti care se deschideau

spre peisajul superb.

- Te

potriveşti perfect în acest mediu,

se auzi vocea lui Max din spatele

scaunului
ei.
îşi aşeză o

clipă mâna pe umărul ei, iar ea îşi

duse mâna să se odihnească

într-a lui înainte ca el să se aşeze.

Dar când luă loc, se uită în jur ca o

pisică nervoasă.

- Nu

cred că o să ne atace cineva aici,

râse Isabelle.

- Trebuie să-ţi

spun ceva, zise el. O să...

călătoresc o bună bucată de timp şi s-

ar putea să nu te pot contacta

prea mult, dacă nu chiar deloc, pentru

o vreme.
Isabelle
sorbi din

cafeaua ei şi privi prăjiturile

aranjate pe masa dintre ei. Dintr-

odată, simţi că nu putea mânca nimic.

- Şi am ceva de rezolvat în

după-amiaza asta, aici, la Paris, spuse

el, privind în continuare în jur, dar cu o

mână
odihnindu-se
în mâna ei.

- Ai lucruri de care să te

ocupi la
Paris?
aproape că

Isabelle şopti cuvintele.

El

încuviinţă din cap şi, din nou, se

uită prin încăpere.
Isabelle

aproape că făcu acelaşi lucru, pentru

că inima îi bătea cu putere în

piept.
Afaceri cu
nazişti? în

Paris?
Isabelle ştia
suficient de

multe ca să-
şi dea seama
că nu vorbea

despre cumpărarea de bijuterii

de la Van Cleef & Arpels

pentru mama
lui.
Isabelle

ştia că Hitler îşi exprimase dorinţa unei

prietenii cu Franţa – dar agitaţia lui

Max o îngrijora mai mult decât

voia să recunoască. Putea să

aibă cu totul altceva în minte –

familia lui, sătenii. Ar fi putut să nu

fie nazismul. Isabelle nu avea de gând

să intre în panică, indiferent de

cât de bine îl cunoştea, indiferent de

cât de mult îi păsa.

- Ne

întâlnim diseară, să zicem la

nouă?
întrebă brusc
Max. Ce zici

de La Coupole? Poţi să iei un

taxi şi să te întâlneşti cu mine? S-ar

putea să fiu ocupat până atunci.

- Bineînţeles că pot, spuse

Isabelle. Să o aduc pe Virginia?

- Normal.

Se ridică în

picioare, o aşteptă, dar ochii lui

rătăceau
spre ieşire.
- Bin

e, spuse Isabelle, punându-şi

mănuşile albe şi ajustându-şi

pălăria.

Max părea nerăbdător

să plece. Aşteptă ca ea să iasă

prima, dar, când îl privi pe furiş,

ochii lui cercetau din nou

încăperea.

La Coupole nu fu de

ajutor.
Virginia
adusese cu

ea un grup de prieteni şi, cum seara

era caldă, rămaseră cu toţii afară,

pe terasa aglomerată. Din când în

când, câte
un cuplu de
la masa lor

**se ridica
pentru a
merge să**

danseze
înăuntru.
- Nu-

i aşa că e fabulos? spuse

Isabelle.
Ador Parisul
în timpul

verii.

Ea încercă să-i atragă

atenţia lui Max.

- Fab

ulos.

Max părea fascinat de

orice, mai puţin de ea. Mâna lui încă

se odihnea în mâna ei, dar părea atât

de distrat încât Isabelle nu ştia ce să

creadă.
- Ma
x..., începu

ea, ţinându-şi vocea joasă.

Virginia era departe de ea – stătea

de vorbă cu un tânăr francez pe

care îl cunoscuse mai devreme

în cursul zilei.

- Nu-

ţi face griji, te rog, zise Max, dar nu

o privi în ochi.

Virginia se

ivi atunci la masă. Avea faţa roşie

când luă loc şi-şi făcea vânt cu un

şervet.
- O,
e pur şi

simplu superb acolo. Atât de

distractiv. O apucă de braţ pe

Isabelle.
Trebuie să vii
să dansezi.

- Max..., începu Isabelle, cu

capul într-o parte. Ai de gând să mă

inviţi la dans
sau va trebui
să te invit eu

pe tine?
- Me
rgi şi

dansează cu Virginia, dragă, zise

el. Eu o să rămân aici.

Virginia se

ridică rapid, o luă de braţ pe Isabelle,

trăgând-o spre scara albă,

curbată,
dincolo de
mulţime.

Fumul de ţigară plutea în aer,

aruncând o ceaţă peste tot locul.

Isabelle se opri în vârful scărilor, luă

loc pe balcon şi aruncă o privire prin

încăpere. La Coupole era un loc de

neratat în orice seară petrecută la

Paris. Toţi cei care erau cineva se

aflau aici. Max nu avea cum să se

plictisească de acest loc. Şi nu părea

cu totul rece cu ea, ci doar distrat. Ce

naiba
însemna
asta?

Virginia o trase pe Isabelle spre

ringul de dans de la etajul de sus

şi începu să se mişte în ritm de

shimmy.
începea să gândească

ca o tânără aflată în panică. Nu

voia să-i analizeze prea mult

comportamentul şi să se gândească la

ce era mai rău. Formaţia era

formată numai din femei.

Isabelle se concentră pe dans.

- Cine are nevoie de bărbaţi?

strigă Virginia în urechea lui

Isabelle. în ciuda a tot ce se

întâmpla,
Isabelle
zâmbi.

întotdeauna se putea baza că

Virginia va spune lucrurilor pe

nume. Ea nu s-ar gândi la politică, nici

măcar pentru câteva minute. în

schimb, începu să se mişte pe

sunetele vesele de jazz.

Max se ridică în picioare când

ele se întoarseră la masă.

- Trebuie să plec, o informă el,

vorbind aproape de urechea lui

Isabelle.

Ea simţi un mic junghi în

stomac.

- Atât de repede?

întrebă ea, privindu-l drept în ochi.

- îmi pare rău, spuse el. Nu

are rost să te tulbur cu asta.

își ţinea o mână în jurul taliei ei şi, în

timp ce se apleca, buzele lui îi

atinseră preţ de o clipă fruntea. Apoi

se trase înapoi.

- La

revedere,
zise el.
Tonul lui

era încă ciudat. îi făcu semn

din cap şi plecă.

- E

totul în regulă? întrebă

Virginia care se ivise lângă ea în

momentul în care Max pleacă.

Isabelle îl urmări cu privirea. Nu

spusese
nimic despre
o revedere.

- Să ştii, nu sunt sigură că e în

**regulă,
spuse ea. Nu
ştiu.**

- O, dragă.

Virginia o luă

pe Isabella de braţ. Pentru

numele lui Dumnezeu, vino şi

dansează din nou. Nu-ţi face deloc

bine.
Dar
Isabelle

refuză cu un semn din cap şi luă loc.

Unde se ducea Max? Ce făcea? îi

spusese vreo vorbă bună toată ziua?

Voia să ignore ce ar fi putut să

însemne
asta?
Sau nu?

Cântecele neîncetate, zgomotul şi

fumul se amestecau într-o ceaţă

de sunet, miros şi lumină. Dar

Isabelle nu voia să se ridice şi să

danseze din nou. Fu copleşită de

confuzie şi se simţi dintr-odată

naivă şi nelalocul ei, încercând să

îndepărteze
sentimentul
că avea de-a

face cu o forţă mult mai mare

decât tot ceea ce putea

controla. Spera doar că forţa

aceea nu-l controla pe Max.

San Francisco, 2010

Anna

stătea în apartamentul lui Max,

care fusese golit. împachetase

totul în ultima lună, iar casa lui

era pe cale să fie vândută.

Mobila fusese scoasă la

licitaţie, dar ea păstrase tot ce era

preţios şi voia să salveze. Nu

mai
rămăsese
nimic din

trecutul lui Max. Nici unul dintre

indiciile pe care ea era atât de

disperată să le găsească – despre

relaţia lui cu proprietarul apartamentu

lui
abandonat
din Paris sau

despre ce se întâmplase cu restul

familiei lui.

După ce Ingrid

plecase – în
grabă,
imediat după

ce-şi făcuse
anunţul
dramatic

Anna se simţise dezorientată.

**Ingrid se afla
în San
Francisco**

doar pentru
afaceri. Nu
voia să mai

discute.
Spusese de
mai multe ori

că tot ceea
ce dorea era
ca Anna să

se ţină la distanţă de castel.

Trecutul era trecut. Ingrid avea totul

sub control.

Ei bine, nu,
cu siguranţă

nu.
în primele
zile după

înmormântare, Anna fusese ca un

zombi,
incapabilă să
doarmă

suficient,
epuizată,
fără să vrea

să mănânce, forţându-se să înghită

ceva. Se dusese la serviciu, dar

nu reuşea să se concentreze

pe nimic. în timpul liber, se ocupa de

afacerile lui Max, însă funcţiona pe

pilot
automat.
Iar acum,

nu mai avea altă soluţie decât să se

întoarcă la vechea ei viaţă şi să se

apuce pur şi simplu de treabă.

Acesta ar fi fost lucrul cel mai

raţional pe care putea să-l facă.

încercă să meargă la muncă aşa

cum obişnuia să o facă întotdeauna

şi să se întoarcă
seara acasă –

deşi golul
care exista
acolo unde

obişnuia să-l viziteze pe Max în

fiecare seară se profila tot mai mare pe

zi ce trecea. Nu-şi dăduse seama ce

ancoră
fuseseră
vizitele ei la

el. Crezuse că vizitele erau de

dragul lui, dar acum îşi dădea seama

că se dusese cu adevărat pentru binele

ei. Acum, faptul că se întorcea

singură într-o casă tăcută o făcea să se

gândească imediat la Germania.

Aşa că încercă să-şi găsească o

ocupaţie seara – să facă ordine,

să rearanjeze lucrurile, să

meargă la film cu prietenele ei.

**într-o seară,
Cass
organiză o**

petrecere – cu o adevărată

flotă de bărbaţi eligibili. Dar

nimic nu mergea. Anna era pur

şi simplu distrasă şi debusolată.

încerca să se relaxeze, dar ori de câte

ori stătea la duş, se întindea în

**pat,
deschidea
televizorul**

sau deschidea o carte, era

pierdută.

Era ca şi cum ar fi fost

bântuită.
Castelul,
trecutul lui

Max, familia ei – îndrăznea să

recunoască,
Wil – toate se
învârteau în

capul ei.

Viaţa ei era aici, în San

Francisco. Era ridicol să se

gândească la Wil. îl întâlnise

doar de câteva ori. De ce i se tot

îndrepta către el mintea?

Trebuia să fie îndurerată!

Trebuia să fie vorba doar despre

Max, nu despre Wil. Ce era în

neregulă cu ea?
în capul ei,

Germania era ca un joc de pinball.

Era evident că ar fi trebuit să-l

sune pe Wil
şi să-i spună
că o întâlnise

pe Ingrid. Nu putea pur şi simplu să

lase totul baltă. Indiferent ce

ar fi spus Ingrid. Indiferent

cât de improbabil era ca Wil să

o ajute. Chiar dacă Max nu mai era.

Wil avea să-i fie loial clientului

său,
bineînţeles.
Dar totuşi,

mintea nu-i dădea pace.

Aprinse

lampa de lângă pat şi îşi luă

telefonul. Se uită la el, se întrebă dacă

nu cumva înnebunea de tot şi se

hotărî să dea telefonul. Era ora

unsprezece dimineaţa în Berlin.

Wil răspunse la primul apel.

- Anna, zise el. Cum de eşti

trează?

- Bună ziua.

- Bună. Sper că eşti bine.

Anna devenise expertă să

răspundă la această replică. Se

ridică şi se plimbă pe hol.

- O, ştii tu. Totul s-a terminat.

- Da, dar tu ce mai faci?

- Bine.

Anna luă în

mână
fotografia lui
Max. Proastă

mişcare. Se încruntă şi se îndreptă

spre
bucătărie.
- la-

o uşor pentru o vreme.

Părea amabil. Anna se săturase

de amabilitate. Oftă.

- Par i oarecum... începu el.

- Bine. Nu, sunt bine.

Merse către frigider. îl

deschise. Devenise o chestie de

confort.
Verifica dacă
avea

suficientă mâncare în frigider.

întotdeauna
o făcea.
- Mm

m hmm.

Vorbele lui

Wil se

încheiară cu o intonaţie ascendentă

şi i se păru că era mai apropiat

acum,
aproape
intim.

Anna închise frigiderul şi

se prăbuşi pe un scaun din bucătărie.

- Vezi, am întâlnit-o

pe...
-              Ing
rid? Da.

Se lăsă tăcere.

- Nu

ţi-am putut spune cine era. Ea

trebuia să facă asta.

Părea din

nou mai aproape.

Anna se

gândi la aspectele practice.

Conversaţia asta o făcea să se simtă

ca un camion
pe o pistă cu
denivelări şi

nu se simţea bine.

- Poţ

i să-mi spui ceva?

- îna

inte să vină să te întâlnească

m-a întrebat de ce a trebuit să

scot bucăţi din pardoseală.

Wil făcu o pauză de câteva clipe.

Nu puteam să mint. Aşa că i-am spus

adevărul.

Anna se duse înapoi

în patul ei şi se aşeză, cu picioarele

încrucişate.

- Ai idee care

sunt
planurile ei?
- Pot

să-ţi spun că are tendinţa de a

cumpăra proprietăţi şi apoi de a le

părăsi. Nu face nimic cu ea. O lasă

doar să se prăpădească.

- De ce ar face asta?

- A cumpărat fabrici vechi,

proprietăţi şi sate întregi. Le ia,

închide
afacerile,
examinează

clădirile şi terenurile. Urmăreşte

cum le creşte valoarea, nu

cheltuieşte nimic pe active şi le

vinde cu profit după o anumită

perioadă – în funcţie de investiţie.

- Dar de ce ar face asta cu

trecutul
propriei
familii?

- Tu să-mi spui.

Vocea lui

Wil suna de parcă ar fi fost pe cale

să intre pe ușă.

Anna fu

atrasă pe
aceeaşi
lungime de

undă şi abia îndrăzni să observe că îi

plăcea.

- Nu e singura

întrebare pe care o am.

- Cu

m am spus,
ar fi trebuit
să te faci

avocat.

Anna simţi o urmă de

zâmbet pe buze, dar continuă.

- Nu pot să nu mă gândesc la

bunicul meu şi la această...

femeie pe care o iubea la Paris. Cine

era? Ar putea fi încă în viaţă? Şi

dacă ştie ceva? Şi mai am şi alte

întrebări. Se întâlneşte Ingrid cu

altcineva din familia mea? Pentru că

acum Max a plecat, nu mai am pe

nimeni în afară de tatăl meu, şi

el nu e aproape niciodată. Şi

n-ar trebui
să vorbesc
cu Ingrid

despre castel? Să văd dacă o

pot convinge să își schimbe

atitudinea
faţă de acest
loc special?

- E o listă de întrebări

destul de lungă.

Wil părea

amuzat. Anna nu simţea decât

că o cuprinde uşurarea. Spusese tot

ce avea de spus. Ei bine, cea mai mare

parte, părea să râdă o voce isteaţă

din capul ei. îndepărtă gândul. Nu

avea nici un rost.

- Cât

e ceasul acolo?

- Do

uă
dimineaţa.
- O,

Doamne, Anna. Ştiam eu că e

târziu. Ar trebui să dormi puţin.

Ţi se întâmplă în fiecare

noapte? Are cineva grijă de tine?

- Mai e ceva, a continuat ea.

întrebările lui erau prea directe. De

ce a tăiat Max legătura cu toate

rudele sale? De ce nu a vorbit

niciodată
despre asta?
Ce a mers

prost?
Pentru că mă
întrebam

dacă odată
ce am ajuns
la fondul

problemei n-aş putea încerca să

vorbesc cu Ingrid – să o fac să

înţeleagă perspectiva lui. Dacă ea

l-ar înţelege, dacă aş putea afla ce

s-a
întâmplat,
poate ar

putea fi dispusă să facă ceva cu

Schloss Siegel şi cu satul. Odată

ce îi voi convinge pe oameni că nu

Max nu este vinovatul, poate că

toată lumea va putea merge mai

departe. Se pare că lucrurile sunt

de-a dreptul blocate – ca să nu mai

spun că totul pare greşit.

Urmă o

nouă tăcere.

- Ascultă, Anna,

spuse Wil.
-   Sig
ur.

Anna se ridică din nou în

picioare. Poate că şi-ar lua ceva

cald de băut. El nu râsese şi nici nu-i

spusese că era nebună. Intră în

bucătărie.
Când Wil
vorbi, se opri

brusc.

- N-am vrut să te

întrerup cu toate astea pe timpul

doliului, dar cred că ar trebui să

vorbeşti cu Ingrid, şi repede. El

tăcu preţ de o clipă. Ar fi mai bine să

vii la Berlin ca să faci asta. Să te

întâlneşti cu ea în persoană. Nu

cred că e suficient să vorbiţi la

telefon. M-aş bucura să vă ajut. Dacă nu

te deranjează, am vorbit

chiar eu cu Ingrid despre asta. Am

întrebat-o
dacă va vorbi
cu tine când

vei fi pregătită. A spus că da,

dar a trebuit să o conving. Pot să fiu

acolo dacă vrei, sau nu. Depinde de

tine.

Anna își trecu o mână

prin păr. Dintr-odată, un zâmbet îi

înflori pe faţă. Fusese drăguţ din

partea lui Wil. Nu fusese nevoit

să facă asta. Se purta ca un bun

prieten cu ea.

Deci.

Deschise din nou frigiderul cu

mâna liberă. închise din nou uşa. Ieşi

în camera de zi.

- Dac

ă nu vii să dai de capătul

problemei ăsteia, cred că te va

deranja. Trebuie să faci asta, şi

repede.

Vocea lui Wil se domoli.

Am impresia că Max a fost neliniştit tot

restul vieţii lui, pentru că nu a dus

lucrurile la capăt, spuse el.

-Da.

-            Vre

i s-o sun pe

Ingrid, să văd când e liberă? După

ce ştim, putem să-ţi rezervăm un

zbor spre Berlin. Poţi să stai cu ea,

să vorbeşti despre asta cum trebuie

şi să găseşti o cale de urmat.

Anna încuviinţă din cap.

- în regulă. Şi mulţumesc.

- Cu plăcere.

Altă tăcere.

Ar trebui să se întoarcă la muncă.

- Wil
? spuse ea.
-Da?

- Nu mă înţelege greşit, dar

mă întreb ce te-a făcut să...

De ce se răzgândise?

- An

na. Vocea lui Wil sună hotărâtă de

data asta. îmi pare rău. Sunt în

întârziere la o şedinţă. Trebuie să

plec. Făcu o pauză. Ce m-a făcut să mă

gândesc la asta e faptul că ceva nu

pare a fi în regulă – bunicul iubit

şi loial pe care îl descrii nu se

potriveşte cu omul care şi-a abandonat

întreaga familie. Dacă aş putea

ajuta la îndreptarea lucrurilor,

atunci ar fi bine. Voi vorbi cu

Ingrid. Apoi te voi contacta.

Bine?

Anna

încuviinţă

din cap.

- în

regulă,

spuse ea. Şi mulţumesc din nou.

Nu-i stătea în fire să se bazeze pe

altcineva – îi lipsea siguranţa.

Oare făcea ce trebuia? De ani de zile

îşi fusese sieşi cea mai bună

prietenă.

- Ana, îi

întrerupse
vocea lui Wil
şirul

gândurilor.

-Da?

- Ar

trebui să te culci acum. Ne

descurcăm noi.

Anna

încuviinţă din cap.

- Mul

ţumesc.

Desigur,
instinctul ei

era să-l respingă pe Wil. Aşa cum

făcuse

întotdeauna

cu

orice bărbat care fusese vreodată

amabil cu ea. De ce se întâmpla

asta?

totuş

că el se

oferea să o ajute. Nu cerea nimic

în schimb. Oftă.

El îşi luă la

revedere şi închise telefonul.

Anna se întoarse în pat. Cum nu

avea mintea clară, se îndoia că

avea să reuşească să doarmă. Dar

când se trezi cinci ore mai târziu,

odihnită după un somn adânc

şi fără vise, se dădu jos din pat cu

mintea mai limpede decât fusese

de săptămâni întregi.

CAPITOLUL
12

Trei zile mai târziu, Anna se trezi

în hotelul pe care Wil îl alesese

pentru ea în vechiul Berlin de

Vest. Se părea că era în apropiere

de locuinţa lui. Hanul mic,

exclusivist,
era infinit
mai

fermecător decât ultimul loc în care

fusese cazată în oraş. Anna

se întinse, lăsându-şi ochii să

cerceteze
camera
atrăgătoare.

Un candelabru excentric

atârna
deasupra
patului de

alamă cu aspect retro, iar baia era

plină de răsfăţ; o cadă cu

picioare în formă de gheare era

aşezată pe o mare de marmură,

într-un colţ al camerei, îşi aşezase

hainele pe
care le
purtase în

timpul
zborului lung
din ziua

precedentă,
pe un scaun
Ludovic al

XV-lea cu pete de leopard.

Wil urma să se întâlnească

cu ea la micul-dejun la ora nouă.

Se întinse instinctiv după telefon.

Un mesaj de la Wil o făcu să

zâmbească – se gândise bine unde să

ducă la micul-dejun o expertă în

cafenele. în cele din urmă,

decisese că trebuia să încerce

***Streuselshnecke*, o specialitate**

locală care spera să fie nouă pentru

ea şi sugerase o brutărie care

era renumită pentru aceste

bunătăţi.

Era greu de ştiut ce să

creadă
despre
reîntâlnirea

cu Ingrid. Ce fel de vrajă făcuse Wil

pentru a o face să se răzgândeasc

ă după discuţia lor rece de data

trecută?

Brutăria pe care o

alesese Wil era situată între o

librărie şi o piaţă de produse

proaspete.
De îndată ce
Anna intră

înăuntru, ştiu că acesta era

genul ei de loc. îi luă două

secunde să îşi dea seama de

mirosul fabulos al cafelei.

Pâinea artizanală era expusă în

coşuri de răchită în spatele

tejghelei, iar în vitrinele de sticlă

**sclipitoare se
aflau pătrate
de prăjitură**

cu unt presărate cu zahăr,

prăjituri cu mere proaspete şi

prăjitură cu brânză proaspătă.

Chelnerii păreau să ştie ce fac,

iar cozile erau asemănătoar

e cu cele din cafeneaua italiană.

Wil alesese o masă în mijlocul

încăperii. îşi ridică privirea în

timp ce Anna intră. Când ochii lui se

intersectară cu ai ei, se aprinseră de

o căldură autentică, iar asta o făcu

să se simtă mai relaxată decât se

simţise în ultima vreme. Anna

zâmbi şi ea şi se îndreptă

spre masă.

- Veşti bune şi

veşti rele, spuse Wil, aşezându-se

după ce o întâmpinase cu o

îmbrăţişare.

Anna se uită la el şi

aşteptă.

- M-am gândit că

poate vom merge la castel astăzi.

Să aruncăm o privire. Am pregătit un

picnic.
Părea
aproape

timid.

Anna își mușcă buza,

dar îi zâmbi.

- Asta a fost

vestea bună, zise el. Vestea rea,

din păcate, este că Ingrid a

trebuit să zboare neaşteptat la

Singapore, dar se va întoarce în

seara asta. Vrea să se vadă cu noi

mâine-dimineaţă – la o cafea. M-

am gândit că ar fi mai bine pentru tine,

oricum. Vei fi mai puţin afectată de

decalajul de fus orar până atunci.

Wil
comandă
Streuselshne

cke **pentru amândoi, care se**

dovediră a ii nişte chifle calde

acoperite cu zahăr. După ce sorbi din

cafeaua
excelentă,
Anna uită cu

totul de decalajul de fus orar. însă

nu asta o surprindea. în timp ce

stătea de vorbă cu Wil – întrebându-

l despre munca lui, despre ceea

ce făcuse – se întâmplă ceva, chiar

atunci, chiar acolo, la care nu se

aştepta. Era un gând? Un instinct? Un

sentiment? Ulterior, nu mai era

foarte sigură. Tot ce ştia era că

acela fusese momentul în care se

hotărâse să se simtă bine. Nu cu

mult timp în urmă, l-ar fi refuzat pe

Wil din start, s-ar fi închis în sine în

faţa ideii de a petrece o zi întreagă

singură cu el. Dar acum, de fapt, chiar

se simţea bine cu un bărbat

amabil şi avea de gând să-şi permită

acest lucru. Aşa că, în loc să-l refuze

pe Wil, în loc să-i spună că nu, nu putea

să meargă la un picnic cu el în această

**zi frumoasă,
îi spuse că
da, i-ar**

plăcea.

Anna îşi linse ultimul

pic de zahăr din *Streuselshne*

cke **de pe degete şi lăsă să i se**

topească pe limbă. Când se distrase

ultima oară?

- Un picnic,

răspunse Anna, sună perfect.

Privirea lui Wil era călduroasă.

- Bine. Nu cred că prezenţa la

Siegel te va vindeca de dorinţa ta de

a-l salva – de fapt, probabil că

va înrăutăţi lucrurile dar m-am gândit

că ţi-ar plăcea să arunci o

privire. Am putea explora

parcul.
Privirea
Annei se

întâlni cu a lui Wil. în ziua aceea,

el părea mai relaxat. Cămaşa lui

cu dungi era deschisă la guler,

atârnând liber peste pantalonii

din bumbac. Arăta de parcă nu se

bărbierise în dimineaţa aceea, dar

efectul îl făcea şi mai atrăgător

decât ultima dată când îl văzuse. Ochii

aceia verzi şi calzi o privirã, iar

zâmbetul băieţesc îşi făcu apariţia.

El îşi mută primul privirea, luă

nota şi se duse să plătească la

tejghea.

Anna se oferise să

contribuie la plată, dar el refuzase.

Acum îşi sprijini spatele de

scaun.
Soarele
strălucea pe

trotuarul de afară, iar oamenii se

opreau pe stradă pentru a sta

de vorbă unii cu alţii. Auzea

hohote de râs. Ce bine ar fi fost ca

aceeaşi
atmosferă să
domnească

şi în Siegel! Era convinsă că putea face

ceva ca să-l salveze.

îl simţea pe

Max
îndemnând-o
să continue.

Drumul până la vechiul

castel fu rapid. Wil făcu glume şi

se dovedi o companie plăcută.

Anna se trezi râzând pentru prima

dată de la înmormântarea lui Max.

Peisajul i se părea familiar

acum – chiar fermecător. Fiecare

copac era plin de frunze verzi,

iar când se apropiau de porţile

castelului şi Anna lăsă geamul în

jos, auzi cântece de păsări

venind din parc.

Ea coborî,

spunându-i lui Wil că va deschide

singură
porţile. El îi
înmână

cheia,
încreţindu-şi
pleoapele în

felul acela care ajunsese să-i

placă ei.
Anna
deschise

porţile şi se apleacă în dreptul

geamului
când Wil
trecu prin

ele.

- De

aici voi

merge pe jos, spuse ea.

- Sigur, răspunse Wil şi-i făcu

semn cu mâna.

După ce

închise
porţile
ornamentate

, Anna rămase o clipă în

picioare,
inspirând
aerul rural

curat şi proaspăt. O adiere agită

copacii înalţi din parc, ca şi cum i-ar fi

urat bun-venit, spunându-i

că acesta era locul ei. Acela era

căminul ei.

Auzi cum se opri

motorul maşinii lui Wil. Era

dornică să exploreze zona din

jurul lacului.

îşi întinse braţele

deasupra capului şi îşi roti gâtul,

dezmorţindu-se după călătoria cu

maşina. Avea de gând să savureze

fiecare clipă
din această
zi minunată,

**pentru că
ştia că Max
ar fi vrut**

acest lucru.

Paris, 1938

Isabelle luă loc pentru a citi o scrisoare de la Max. Aşteptase ca Marthe să se hotărască să tragă un pui de somn de după-amiază ca să deschidă plicul. Virginia era plecată, iar Isabelle nu voia să fie deranjată în timp ce citea. Era pentru prima dată când avea veşti de luni întregi. Dar înainte de a deschide paginile subţiri pentru a da de scrisul hotărât al lui Max, Isabelle se aşeză pe scaunul din dormitorul ei şi mai aşteptă câteva clipe. Această scrisoare putea să îi spună ceva ce nu voia să audă. încercase din răsputeri să-l uite pe Max şi nu reuşise. Se îndoise de ceea ce simţea el pentru ea după ultima sa vizită. El o zăpăcise, dar oricâţi tineri ar fi întâlnit Virginia şi ea, gândurile ei se îndreptau mereu spre Max.

El îi umplea mintea.

Când Isabelle deschise în sfârşit scrisoarea, aceasta era plină de planurile lui Hitler. Max scria că interdicţia ca Austria să se alăture Germaniei, prevăzută în Tratatul de la Versailles, fusese resimţită de mulţi germani. Că Anschluss[2] fusese gestionat fără război şi că mulţi germani se simţiseră uşuraţi după săptămâni de tensiune şi agitaţie în legătură cu rezultatul planului. Scria că reuşise să asculte ştirile difuzate care spuneau că Hitler intrase cu maşina în Linz şi Viena.

Dar Isabelle citise în ziare că Hitler ceruse ca Austria să numească nazişti în cabinet şi că ceruse, de asemenea, ca drepturile partidului nazist să fie restabilite în totalitate; altfel avea să invadeze ţara. *London Times* numise totul „sfârşitul Austriei”.

Urmară rapoarte privind planurile Germaniei de a-i proteja pe toţi germanii care trăiau în afara graniţelor sale. Era din ce în ce mai clar ce ar fi însemnat acest lucru.

Isabelle lăsă scrisoarea lui Max şi se duse la fereastră.

îşi dori să se poată uita în ochii lui şi să înţeleagă ce gândea cu adevărat. Nu ştia ce să îi răspundă şi nu-i plăcea să nu ştie când îl va revedea. îşi promiseseră să se aştepte unul pe celălalt – sau nu?

Apoi, într-o dimineaţă de la sfârşitul lunii septembrie, primi o scrisoare complet diferită de la Max. Ocazional – dar numai foarte ocazional – în cuvintele lui se simţea o urmă de ceva personal. Putea să întrevadă un semn a ceea ce credea ea că este adevăratul Max. Bănuia că asta se întâmpla când era obosit, când era puţin emoţionat – poate chiar confuz.

însă, de data asta, tonul lui era unul nou. Avea un caracter de urgenţă. Isabelle citi scrisoarea în intimitatea dormitorului ei. După ce termină de citit, dădu fuga să o caute pe Virginia. Prietena ei stătea la pian.

- Trebuie să mergem la Londra, îi şopti la ureche.

- Serios, draga mea?

Virginia îşi întoarse privirea de la Claude Debussy.

- Nu înţelegi? Pur şi simplu trebuie să vii cu mine.

Paris, 1938

Virginia se ridică de pe scaunul de pian, o luă pe Isabelle de braţ, o conduse înapoi în dormitorul lor comun şi închise uşa.

- Deci Max vrea să vă vedeţi în Londra?

Isabelle nu se uită în ochii prietenei ei.

- Are permisie.
- Dar ultima oară s-a purtat atât de... straniu, şopti Virginia. Te-a supărat.

Isabelle se aşeză la măsuţa ei de toaletă şi începu să se joace cu părul.

- Trebuie să aflu ce se întâmplă de fapt cu el.
- Eşti sigură că ar trebui să laşi totul baltă şi să mergi? întrebă Virginia.

Era sigură? Dacă mintea şi inima ei aveau ceva de-a face cu asta, atunci, da, era sigură. Acum ştia că politica nu putea să intervină niciodată între ea şi sentimentele ei pentru Max. Şi trebuia să ştie cu certitudine dacă şi el simţea la fel.

Isabelle se ridică din nou în picioare şi se îndreptă spre fereastră. Se formase o coadă în faţa teatrului de peste drum. Oamenii stăteau de vorbă sub copacii ale căror frunze erau colorate de primele pete ruginii ale toamnei. Isabelle ştia un lucru. Avea nevoie să-i simtă braţele în jurul ei, să ştie că încă ţinea la ea la fel de mult ca înainte, să discute despre planurile lor de viitor.

- Da, răspunse ea. Sunt sută la sută sigură. Se întoarse să se uite la propria reflexie în oglindă. Dar vreau să vii cu mine.

Virginia nu zise nimic. Isabelle putea să vadă reflexia prietenei sale în spatele ei în oglindă.

Virginia se încruntă.

- Presupun că singura modalitate de a rezolva această problemă este să o împingem la limita maximă.

- Ştii, zise Isabelle. Nu eşti doar petrecăreaţă pe care o văd toţi.

Pe faţa prietenei sale trecu o expresie de mâhnire.

- Ei bine, spuse ea. Ştiu două lucruri. în primul rând, nu te vei mulţumi niciodată cu unul din tinerii lipsiţi de interes de aici, iar în al doilea rând, eşti îndrăgostită de Max. Şi asta, poate, este tot ce contează.

Isabelle se aplecă în faţă şi îşi cuprinse prietena în braţe. Cine ştia ce le rezerva viitor – ei, Virginiei, lui Max, Germaniei sau Parisului –, dar un lucru era sigur. Dacă exista vreo şansă de a fi fericită, oricât de mică, atunci avea de gând să profite de ea. Chiar în momentul acela.

*Schloss Siegel****,*** *2010*

De data aceasta, Anna nu se uită la starea proastă a aleii şi nu se mai concentră asupra găurilor de gloanţe din pereţi. Prezenţa ei acolo, la vechiul castel, părea potrivită. Se simţea aproape ca şi cum Max ar fi fost şi el aici, ca şi cum spiritul lui s- ar fi instalat în acest loc. Completase cercul, trimiţând-o pe Anna înapoi acolo unde începuse totul pentru el. Dar de ce îi mersese atât de rău în viaţă?

Wil parcă maşina în faţa terasei cu vedere spre parc. Coborî din maşină şi se uită la vechea grădină.

- Ai vrea să facem o plimbare mai întâi? întrebă Wil.

- Mi-ar plăcea, răspunse Anna. Mulţumesc. Nu-mi doresc decât să explorez parcul.

Deschise portiera maşinii şi îşi schimbă cu unii mai rezistenţi pantofii pe care îi luase când se întorsese în grabă la hotel pentru a se împrospăta după micul-dejun.

în faţa lacului se afla o grădină ornamentală – era scufundată,

în stil francez. Soclurile vechi ale statuilor care trebuie să fi împodobit cândva aleile grădinii erau singurele rămase în picioare. O bancă de parc urâtă era fixată într-una dintre nişele naturale care mărgineau poteca. Odată, acolo trebuie să se fi aflat ceva frumos.

Când ajunseră la lac, Anna rămase fermecată de clădirea care se vedea pe partea cealaltă a acestuia. Era parţial ascunsă vederii de un grup de sălcii care mărgineau apa liniştită.

- A fost seră de portocali, o informă Wil.

Rămăsese în mare parte tăcut, dar Anna aprecia felul în care el zâmbea atunci când îi era clar că ea se îndrăgostise de un alt aspect al castelului. Era recunoscătoare că se afla aici, alături de o persoană care părea să-i împărtăşească sentimentele faţă de căminul predecesorilor ei.

Anna privi prin geamurile vechi în sera de portocali goală, plină de praf.

- Mi-ar plăcea să mă plimb în jurul lacului, zise ea, întorcându-se către Wil.

- Cred că e important să faci asta.

Ea se întoarse, o luă pe vechea cărare înapoi spre apa liniştită, mărginită de copaci.

- Imaginează-ţi să creşti aici, zise Anna întorcându-se către Wil, aflat în spatele ei, aproape.

- Ştiu, spuse el, apoi se opri. Uite, continuă aplecându-se şi mai mult.

Puţin mai departe, poteca se lărgea, ducând la un mal cu iarbă, unde se vedea un poduleţ. De necrezut, o bărcuţă cu vâsle era legată la pod. Vâslele îi fuseseră lăsate frumos adunate la locul lor, ca şi cum ar fi fost pregătite pentru ca cineva – poate chiar şi Max – să se întoarcă din nou, într-o zi. Wil se apropie de marginea apei, iar Anna îşi duse mâna deasupra ochilor, în timp ce-l urmărea cum inspectează barca.

- Podul nu este sigur, strigă el către ea. Dar barca pare să fie în regulă. Ţi-ar plăcea să vâslim până la insulă?

Anna simţi că zâmbeşte.

- Ei bine, da. Vrei să vâslesc eu?

El îi surâse.

- Ştiu să vâslesc, Anna. E un lucru pe care-l pot face.

Se părea că Wil era capabil să facă multe lucruri, dar Anna nu avea de gând să spună asta chiar atunci. îl urmă până la marginea lacului, în timp ce el dezlega barca. Vâslele erau bine legate între ele cu o frânghie groasă, băgate în cele două inele metalice care se aflau de o parte şi de alta a bărcuţei.

- Este vremea perfectă pentru o tură, afirmă Wil.

Părea că verifică din nou barca, iar Anna o analiză şi ea. Deşi o întoarcere înot până la mal ar fi fost amuzantă, erau la distanţă de o oră de un rând de haine de schimb, iar apa nu părea deloc primitoare.

- E în regulă, spuse Wil.

Se urcă şi stătu în picioare în mica ambarcaţiune. îi întinse o mână Annei. Ea se simţi puţin timidă să îl apuce de mână, dar urcă la bord şi se aşeză cât de repede putu.

- Mai întâi o călătorie în jurul lacului? întrebă Wil.

Anna se lăsă pe spate la soare, permiţând căldurii acestuia să i se joace pe faţă. Uitase de efectul decalajului de fus orar, datorită bucuriei de a se afla acolo. Dar acum că se aşezase, un val de epuizare o cuprinse. închise ochii preţ de o clipă.

Wil rămase tăcut, iar ea se bucură de sunetul liniştitor al apei care se lovea de barcă.

Când Anna deschise din nou ochii, se îndreptau spre alee şi spre porţile principale.

- E ca un paradis ascuns aici, zise Anna. Un refugiu mic pe o moşie imensă.

- Terenurile castelului se întindeau pe distanţe de kilometri întregi către est, menţionă Wil. Moşia deţinea cândva suprafeţe uriaşe de terenuri agricole şi păduri, dar apoi totul a devenit parte a unei cooperative în timpul perioadei sovietice.

- Iar acum cea mai mare parte din terenuri a fost vândută, presupun, nu?

- Ingrid a răscumpărat suprafeţe semnificative.

Când înconjurară lacul şi văzură castelul, Anna scoase aparatul de fotografiat şi făcu câteva fotografii ale faţadei sale atât de romantice.

După ce făcură un tur al lacului, Wil vâsli spre insulă.

- Ai vrea să aruncăm o privire la insulă? întrebă el. Făcu un semn către rucsacul lui. Cred că eşti înfometată.

- O, chestiile alea, „streuselate”, au făcut o treabă destul de bună să-mi ţină de foame, râse Anna.

- Asta a fost demult, răspunse Wil începând din nou să vâslească.

După ce ancorară bărcuţa şi făcură turul complet al insulei, Wil îşi lăsă rucsacul la poalele unui castan. Frunzele sale pestriţe ofereau o umbră binevenită împotriva soarelui. Ziua devenise înăbuşitoare, aruncând o ceaţă peste lac. O libelulă plutea deasupra tufelor de la marginea apei. Wil se sprijini de baza copacului, în timp ce Anna se aşeză în apropiere, pe o pătură adusă de el.

Scoase din rucsac un pachet rece cu baghete, brânzeturi, roşii şi castraveţi şi o prăjitură cu lămâie care plutea în sirop, pentru desert. Plus cafea, dar şi limonadă.

- Limonadă roz. Anna zâmbi, sorbind din micul recipient de sticlă. Nu cred că am mai încercat asta până acum.

- Pun pariu că o serveau, ştii, chiar aici, cu ani în urmă, zise Wil cu o voce de parcă i se făcuse lene.

- Pun pariu. Anna râse. Şi gin roz şi caviar...

- Anna?

-Da.

- Sunt surprins că nu ai întrebat despre...

- Ingrid?

-Da.

- Ei bine. Anna se rostogoli pe spate şi se uită printre frunzele plutitoare la cerul albastru. E clienta ta. Nu vreau să-mi bag nasul.

- Cât de sensibilă!

- Poate că o voi lua la întrebări atunci când o voi întâlni... poate că mă păstrez pentru atunci.

- Haide. Câteva întrebări tot trebuie să ai?

- De ce a fost de acord să se vadă din nou cu mine?

O vreme, se lăsă tăcere.

- Nu ştiu. Poate că a fost înmormântarea, conştientizarea faptului că Max nu mai
e.

Anna încuviinţă din cap. Se simţea prea obosită ca să mai întrebe ceva şi abia dacă îndrăznea să spere că va obţine vreo informaţie reală de la Ingrid, dar cu siguranţă va încerca. Se simţea atât de leneşă acum, întinsă pe pătură, şi împăcată.

- Am câteva întrebări, spuse Wil.

- Nu pot garanta că voi răspunde.

Dar ceva se schimbase. El nu răspunse la zâmbet, nu muşcase momeala pe care ea o aruncase pe tărâmul glumelor uşoare.

- Sunt curios. în privinţa ta.

Anna simţi ceva tremurând în pieptul ei.

- Ah, nu sunt prea multe de care să fii curios, răspunse ea.

- înţeleg de ce ai vrea să laşi totul baltă ca să vii aici, dar, în afară de afacerile tale, a mai fost ceva – vreo persoană – pe care a trebuit să o părăseşti?

Când încercă să vorbească, părea că i se împotmoleau cuvintele.

- Eu,uite, eu...

- Spune-mi.

Anna se sprijini într-un cot.

- Nu sunt multe de zis.

- Pun pariu că sunt. Nu, îmi dau seama că sunt.

Vocea lui o atrăgea. Anna se simţi şi mai leneşă, aproape ca şi cum ar fi fost cu un îmblânzitor de şerpi – şi ceva părea diferit. Poate că era vorba despre stresul ultimelor săptămâni. Poate că ar fi fost o idee bună să vorbească, iar ea era convinsă că putea avea încredere în Wil.

- Ei bine, zise ea, apoi se opri din nou.

- Hai să vedem.

Dar poate nu ar trebui să se deschidă. Pentru că avea sentimente pentru Wil, sentimente care o nelinişteau. Dacă era să fie sinceră, nu se simţise niciodată atât de atrasă de un

bărbat în viaţa ei. Nimeni nu o interesase aşa. Dar el locuia în Germania. Era imposibil. Nu trebuia să se lase dusă de val.

- Părinţii tăi locuiesc încă în apropiere de Siegel? întrebă ea pe un ton ferm.

- Locuiesc în Hamburg. Tatăl meu este pensionar, dar mama încă lucrează ca medic. Sunt fericiţi. Cred că au cam nimerit reţeta.

Anna încuviinţă din cap. Să nimerească reţeta. De ce era atât de greu? Unii oameni păreau să facă din asta o formă de artă.

- Dacă vrei să vorbeşti, ascult cu plăcere. Ştii că nimic din ce e spus nu e dat mai departe. Dacă nu te jenează – dar cred că e mai bine ca lucrurile să iasă la iveală, decât să rămână ascunse.

Anna se ridică în capul oaselor. Se enervă când simţi lacrimi care voiau să iasă. Se concentră din toate puterile asupra ceţii de deasupra lacului.

- în regulă, spuse ea în cele din urmă.

Părea că ajunsese într-un punct de cotitură. Dacă i-ar fi vorbit lui Wil despre viaţa ei personală, şi-ar fi asumat un risc pe care nu-şi permisese să şi-l asume de mult timp; ar fi mers pe o cale pe care o evitase cu pricepere ani de zile. Şi totuşi, o parte din ea îi dădea ghes să continue. Dar, deşi se simţea mai în siguranţă vorbind cu Wil decât cu oricine altcineva de pe planetă în acel moment, se simţea de asemenea confuză şi panicată, în pericol, entuziasmată şi exaltată, toate în acelaşi timp.

Dacă nu se uita la el, era şi mai uşor să vorbească. Observase asta când fusese cu el şi în alte dăţi. De ce se întâmpla asta? De ce? Pentru că se mai întâmpla ceva. Nu putea evita. Ceva mai important decât tot ceea ce simţise ani la rând, indiferent de cum privea problema. Iar acel ceva era viaţa – era dorinţa de a accepta viaţa în toată splendoarea ei. îşi dădu seama că Max nu mai îndrăznise niciodată să-şi trăiască viaţa din plin, iar ea îşi permisese să aibă doar relaţii fără sens şi fără riscuri cu bărbaţi. Pentru prima dată de la moartea mamei sale şi de la plecarea tatălui ei, Anna se simţi vie.

[1] Anexarea Austriei de către Germania nazistă, prin care s-a format „Germania Mare” (n.red.)

CAPITOLUL 13

Londra, 1938

Isabelle se simţi ca un membru al familiei regale când intră în holul hotelului Dorchester. Toate îndoielile pe care le avusese în legătură cu venirea la Londra se risipiseră atunci când portarul o strigase pe nume, iar hamalii îi luaseră nu doar bagajele, ci şi haina, pălăria şi mănuşile. Personalul de la recepţie îi spuse că Max se va întâlni cu ea pentru celebrul ceai de după-amiază de la Dorchester într-o oră. Virginia se dusese în grabă să se întâlnească cu o veche prietenă pentru a face nişte cumpărături.

Tot locul era un paradis. Ansamblul de camere pe care urma să-l împartă cu Virginia era plin de cele mai frumoase lucruri. în salon fuseseră aşezate antichităţi, iar întregul apartament părea mai degrabă o cameră privată dintr-o mare casă de ţară decât dintr-un hotel. Lămpi erau împrăştiate prin cameră, iar pe una dintre mesele de cedru era o sticlă de şampanie la gheaţă, împreună cu un bol de trandafiri albi şi o selecţie *de petit fours-.*

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Isabelle se spălase, se schimbase şi îşi refacuse machiajul. Era pregătită pentru întâlnirea cu Max. Era imposibil să-şi stăpânească anticiparea şi emoţiile, pentru că ştia că acesta era un moment de cotitură. Aici urma să afle ce simţea Max pentru ea. Pur şi simplu trebuia să ştie.

La scurt timp după aceea, coborî pe promenada hotelului în costumul roşu vişiniu Coco Chanel pe care Marthe insistase să i-l cumpere primăvara trecută.

Un tânăr chelner fermecător o însoţi până la masă. Isabelle nu putu rezista să nu studieze promenada atât de luxuriantă. Vaze elegante pline de flori spectaculoase, dar de bun-gust, decorau aproape fiecare masă aflată în mijlocul sălii.

Un pianist cânta Chopin pe fundal; când Isabelle luă loc, duse mâna la perlele de la gât. Oare arăta bine? Abia de putuse dormi cu o noapte înainte.

Isabelle simţise sosirea lui Max cu mult înainte de a-l vedea, dar îşi ţinu ochii aţintiţi asupra meniului până când Max o sărută pe obraz.

- Isabelle, zise el în timp ce se strecura pe bancheta din faţa ei.

Ştia că dacă s-ar fi uitat în ochii lui ar fi avut răspunsul, dar ceva o reţinea – nu voia să ştie, nu încă? Renunţarea la speranţă era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Comandară şi în scurt timp sosi un platou de argint cu straturi peste straturi de sendvişuri delicate şi savuroase pe pâine albă şi integrală proaspăt coaptă, umplute cu somon afumat, pui, ouă şi castraveţi.

- Cum eşti? întrebă el.
- Bine. Sunt bine.
- Arăţi bine.

încă nu se putea uita în ochii lui.

- Şi bunica ta?

- Da, bine. Deşi în ultima vreme e cam bolnăvicioasă. Tuşeşte. Petrece mai mult timp acasă.

- îmi pare rău!

Fu adusă o farfurie cu biscuiţi şi pricomigdale delicate, iar Isabelle simţi că nu mai era în stare să ia încă o îmbucătură. însă se forţă să guste, din politeţe.

- Să facem o plimbare prin Hyde Park? întrebă Max, cu o voce care parcă venea dintr-un loc dezarticulat.

Isabelle încuviinţă din cap, se ridică şi ieşiră împreună în parc. Arătau ca orice cuplu tânăr şi la modă care ieşea după-amiaza. Câinii se agitau printre copaci, iar copiii, însoţiţi de dădace care pălăvrăgeau, se jucau aceleaşi jocuri dintotdeauna. Cotiră pe potecă. Max era tăcut. Părea că între ei curgea un râu de lucruri nespuse.

în cele din urmă, când poteca se îngustă şi se aflau într-un loc retras, Isabelle se opri.

- Trebuie să-ţi spun ceva despre Marthe, zise ea. îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să-ţi spun înainte.

Max îi ridică bărbia către faţa lui.

- Uită-te la mine! Nu m-ai privit în ochi de când ne-am întâlnit.

Ea scutură din cap.

- Nu ştiu cum să-ţi spun asta şi nici nu ştiu dacă ar trebui s-o fac. Poate că ar face lucrurile mai... ei bine, nu ştiu.

Ce voia să spună? Că lucrurile ar fi mai uşoare? Dacă i-ar fi spus despre trecutul lui Marthe, i-ar fi fost mai simplu să pună capăt relaţiei cu ea? I-ar fi justificat hotărârea de a o părăsi? Din nou, scutură din cap. Gândurile ei erau mai zbuciumate decât o viespe prinsă într-o sticlă. însă trebuia să-i spună.

Oricum ar fi fost, el trebuia să ştie.

- Bunica are un trecut, spuse ea cu voce aspră. însă nu se putu stăpâni. Mi-a fost ruşine şi asta m-a împiedicat să fiu acceptată, oriunde, de familia cuiva din Paris. Oamenii vorbesc cu mine, bărbaţii dansează cu mine, dar mamele lor nu vor să mă atingă nici cu vârful umbrelei.

- Ei bine, sunt nişte proşti, mormăi Max. Pentru numele lui Dumnezeu, ce a făcut? A omorât pe cineva? Orice ar fi...

- A fost curtezană, grăi repede Isabelle. Ochii îi fură năpădiţi de lacrimi. S-a născut într-o familie modestă şi a devenit croitoreasă. Marthe de Florian nici măcar nu este numele ei.

- Nu-mi pasă cum o chema.

Max se aplecă şi-şi trecu buzele peste ale ei.

Isabelle închise ochii, apoi îi deschise, retrăgându-se uşor.

- Nu. Trebuie să-ţi spun. A lucrat ca dansatoare la Folies Bergère după ce a fost descoperită în cartierul modei la vârsta de douăzeci de ani. Până atunci, avusese doi copii, doi băieţi, cu doi bărbaţi diferiţi. Şi după ce a fost descoperită, şi-a croit drum

spre vârf. A fost o demimondenă. Un lider în materie de modă, iar totul în casa noastră din Paris i-a fost dăruit de... bărbaţi. Isabelle era hotărâtă să continue. De clienţii ei. Era o prostituată de rang înalt.

- Opreşte-te. Max o luase în braţe. Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te. Nu mi-ar păsa nici dacă a avut o aventură cu papa. E irelevant. Isabelle, te ador. îmi pare atât de rău pentru ce te-am făcut să înduri în ultimii ani. Gândul la tine cea adevărată, ideea că exişti m-au făcut să continui. Chiar dacă voi pierde toate bunurile materiale pe care le deţin, chiar dacă acest nenorocit de Hitler va pierde încă un război sângeros pentru Germania, nu va conta, pentru că tot ce-mi doresc eşti tu. Te rog, te căsătoreşti cu mine? întrebă el în timp ce-i lua mâinile, o săruta pe frunte, coborând cu atingeri ca de fluture către buzele ei. După ce se va termina asta, oricare ar fi rezultatul?

Isabelle îl mângâie pe obraji.

- Te iubesc, spuse ea. Te-am iubit dintotdeauna. Da.

- Trebuie totuşi să-ţi spun ceva, zise el cu vorbe mai clare, mai dure. Părinţii mei insistă să lupt pentru Germania. Părinţii mei insistă că Hitler face ceea ce trebuie pentru ţara noastră. Dumnezeu să mă ajute dacă se înşală, pentru că încep să mă îndoiesc serios. Ultima dată când te-am văzut la Paris, totul se petrecea deodată. Părinţii mei, armata, vederea ta. Nu ştiam dacă mă aflu pe acest pământ sau dacă vreau să sar de pe el şi să plec în altă parte. Dar sunt în blestemata asta de armată. Şi tot ceea ce părinţii mei spun că va merge bine îmi face la fel de rău ca o ghiulea în cap.

Isabelle îşi sprijini fruntea de pieptul lui.

Max se aplecă mai aproape şi îi şopti la ureche:

- Dacă nu rămân în armată, toţi cei pe care îi cunosc, părinţii mei, fraţii mei mai mici, sora mea, vor fi în pericol. Naziştii au ochi pretutindeni. E înfiorător. Trebuie doar să trec de asta. Şi singurul lucru care mă face să merg mai departe eşti tu.

Isabelle îşi înăbuşi suspinul care îi urca în gât. îl îmbrăţişă pe Max, îl strânse în braţe aşa cum bănuia că strângea orice femeie care a iubit un bărbat plecat la război. Şi nu voia să-i dea drumul niciodată, niciodată.

*Schloss Siegel***, *2010***

Anna luase hotărârea. Hotărâse să vorbească cu Wil. Indiferent încotro se îndrepta această conversaţie, indiferent ce se întâmpla în final, dacă nu începea să-şi trăiască viaţa, avea să regrete, aşa cum făcuse Max, aşa cum începea să-şi dea seama că şi ea avea deja propriile regrete. Dependenţa ei fermă de muncă fusese suficientă pentru o lungă perioadă, dar acum trebuia să meargă mai departe.

- Eşti cu cineva, Anna?

Vocea lui Wil avea un fel de putere magică. Anna habar n-avea

de ce, dar trase aer în piept şi se lăsă dusă de val.

- Nu am mai fost împreună cu cineva de ani de zile, spuse ea. Am avut o relaţie care s-a încheiat urât acum şase ani. S-a dovedit că nu era un om prea bun. M-a înşelat după ce aproape că m-a convins să-l las să cumpere o parte din cafeneaua italiană. Din nefericire, a reuşit să mă farmece şi să mă facă să cred că este potrivit pentru mine pentru o vreme – până când i-am văzut adevărata faţă. De atunci nu am mai întâlnit pe nimeni care să mă intereseze.

Până acum, adăugă ea în gând.

- Ah, înţeleg.

- Avea toate aceste idei măreţe cu privire la afacere şi la mine. Era foarte entuziast.

- Am cunoscut genul acesta de oameni, spuse Wil.

Anna trase aer în piept.

- Probabil crezi că am fost naivă.

Vocea lui Wil sună mai apropiată acum.

- Nu e aşa. Mai degrabă el n-a fost la înălţimea aşteptărilor.

Anna se ridică în capul oaselor. Nu se gândise la asta în felul acela.

îşi lăsă privirea să se plimbe peste lac, dar nu-l privea cu adevărat. închise ochii şi scutură din cap.

- Mă întreb, spuse Wil, pe un ton gânditor, de ce ai ales pe cineva care nu te merita.

Poftim? Corpul Annei păru să se agite şi deveni atent.

- Ce vrei să spui?

Wil se aplecă puţin în faţă.

- Ce vreau să spun e de ce să nu alegi pe cineva care este demn de tine? Care este la înălţimea aşteptărilor? Poate fi atât de simplu, să ştii. Nu trebuie să faci altceva.

- Dar nu am cunoscut pe nimeni aşa.

Anna aproape că zâmbea. De ce spusese asta? Cineva care era demn de ea stătea chiar aici, chiar acum, cineva care era în mod clar amabil, care era atrăgător – şi care locuia într-o ţară aflată la mii de kilometri distanţă de casă, îşi reaminti ea. Şi care, probabil, îşi folosea abilităţile doar pentru a o ajuta. Nu era prima dată când el făcea asta. Oricum, probabil că avea o prietenă superbă acasă. Se prăbuşi din nou pe iarbă.

- Modelele mele de urmat au fost... interesante. Părinţii mei se certau constant, spuse Anna. Aveam doisprezece ani când mama a murit de cancer. Tatăl meu a plecat un an mai târziu. Ca şi cum ar fi ridicat din umeri după ce ea a murit şi apoi şi-a văzut de viaţă mai departe. Ea era mama mea! Când a anunţat că pleacă din San Francisco, am refuzat cu desăvârşire să-mi părăsesc prietenii, şcoala, bunicul, toate acestea. Aveam treisprezece ani şi eram destul de încăpăţânată.

- Serios, spuse Wil. Aş spune că erai puternică.

- Sau nebună, râse Anna pe înfundate. în orice caz, Max s-a oferit să mă lase să stau cu el şi cu bunica mea în timpul şcolii, iar în vacanţa şcolară mă duceam la tata. Dar uram acele vizite. La câteva săptămâni după moartea mamei, tatăl meu s-a grăbit să intre într-o relaţie disfuncţională cu mama mea vitregă, care mă vedea ca pe un fel de aberaţie – un obstacol în calea vieţii ei sociale. Tatăl meu este arhitect. S- a descurcat mereu bine. Financiar, vreau să spun. Doar că el îşi vede partenerii ca pe un tablou sau ca pe o investiţie. Mama mea a fost atât de nefericită.

- în regulă, spuse Wil. înţeleg.

- în plus, Max se retrăsese din relaţia cu bunica mea. Aveau vieţi separate. Deci cred că am presupus că...

- Nu exista nimic mai bun pentru tine, zise Wil. Că nu merita să încerci. Mai bine să te bazezi pe tine. Nici tu n-aveai să întâlneşti pe nimeni niciodată.

- Şi nu ştiam ce-i cu agitaţia asta cu dragostea, spuse Anna.

- Nu ştiai?

Vocea lui Wil coborî cu câteva octave. Cuvintele păreau să rămână suspendate în căldura de afară.

- Ei bine, cel puţin sunt independentă, zise Anna încercând să pară veselă. Am învăţat ce pot face.

- Da, spuse Wil. Dar te-ai gândit să cedezi şi să vezi ce s-ar putea întâmpla? Nu ştii ce ţi-ar putea rezerva viitorul. S-ar putea întâmpla orice.

- Nu am ce să cedez... totul a dispărut când aveam doisprezece ani.

- Ştiu. Dar cred că ai încercat să te agăţi de asta. Nu te-ai desprins. Nu te-ai arătat deschisă către noi oportunităţi. A venit momentul să o faci.

Anna rămase nemişcată.

- Hai cu mine, spuse Wil şi se ridică în picioare.

întinse o mână şi Anna i-o luă instinctiv, fără să se gândească la asta. O duse către apă, apoi se aplecă şi luă o piatră netedă.

- Să spunem că această piatră reprezintă trecutul tău.

- Trecutul meu?

Uneori îi venea să izbucnească în chicoteli când era cu Wil, iar alteori se simţea ca şi cum conversaţia lor ar fi fost mai încordată decât un şirag de perle care te sugrumă.

- Nu vezi că ai o piatră aşezată în inimă?

- Vorbeşti aşa cu toţi clienţii tăi?

Anna nu se putu abţine. Acum râdea zgomotos.

- Doar cu cei pe care încerc cu adevărat să-i impresionez, răspunse Wil. Doar cu cei speciali.

Anna se uită în jos la picioare.

- Deci.

Acum stătea în spatele ei. îi dădu pietricica, întinzându-se pe

lângă braţele ei şi punându-i-o între degete. Apoi îşi înfăşură degetele în jurul degetelor ei şi îi închise strâns în pumn piatra caldă încă, de la soare şi de la atingerea mâinilor lui.

Anna simţi că i se accelerează respiraţia. Dar se concentră asupra apei, nu asupra apropierii lui Wil, nu asupra simţurilor ei adormite care începeau să se dezmorţească, ca şi cum i-ar fi spus că, în sfârşit, li se dădea o şansă să se trezească.

- Acum, spuse el atât de aproape şi de blând. Arunc-o.

- E atât de straniu, murmură Anna. Dar e cumva...

- Terapeutic. Şi nimeni altcineva în afară de mine nu poate vedea.

- Adevărat.

- Haide, încearcă.

Anna ridică braţul şi aruncă pietricica ascuţită cât de departe putu. Aceasta săltă de mai multe ori, aproape ca o sfidare, aproape ca şi cum ar fi încercat să aibă o ultimă viaţă sau un fel de ultim cuvânt. Anna îşi încrucişă din nou braţele şi o privi cum dispărea.

- Trecutul nu revine niciodată, apropo, spuse Wil.

Anna se întoarse cu faţa către el.

El îşi ţinea capul înclinat într-o parte.

Anna întoarse capul pentru a arunca o ultimă privire spre lac. Dar Wil îi luă bărbia în mâini.

- Ar trebui să îţi aminteşti lucrurile bune. Gândeşte-te la ce te-a făcut să zâmbeşti. Păstrează mereu cu tine momentele petrecute cu Max. Nu ai fost tu responsabilă pentru certurile părinţilor tăi sau pentru căsnicia destrămată a lui Max. Nu vei mai fi păcălită ca în urmă cu şase ani, pentru că acum eşti puternică. Ai încredere în propriile instincte şi fii sinceră cu tine însăţi. Doar asta trebuie să faci.

Ochii ei se intersectară cu ai lui, ceea ce fu aproape prea mult, aşa că privi din nou în jos.

- Şi când mă gândesc că era cât pe ce să nu vin la picnicul ăsta cu tine, adăugă ea.

- De ce nu?

- Nu ştiu.

Dintr-odată simţi că ceva se schimbă din nou. Acum era jenată. De ce spusese asta?

Dar el se prinsese.

- Stai aşa un pic, zise el şi-şi îndepărtă mâna.

Ar fi trebuit să-şi dea seama.

- Ce te-a reţinut astăzi?

Anna închise ochii.

- îmi pare rău, sunt doar un pic cam sensibilă – e atât de curând după moartea lui Max.

Merse către barca de lemn.

însă Wil era chiar în spatele ei.

- Au trecut doar câteva săptămâni, spuse el. E firesc să

fii agitată. Ia-o pas cu pas, Anna.

Anna continua să meargă, dar încuviinţă din cap.

- Soarele, zise ea. Avea o voce vioaie. Uite cum străluceşte peste castel.

Se urcase în vârful insulei, care-i oferea cea mai impresionantă privelişte a întregului castel vechi pe care o văzuse până atunci. Cumva, faptul că se afla la o mică înălţime conta enorm.

- E frumos aici, spuse el din spatele ei. Se îndreptă spre barcă. Ar fi bine să te duc înapoi.

Wil urcase deja în barcă şi întinse o mână către Anna.

Ea aruncă o privire către castel. Acum era poleit cu o lumină roz.

Stăteau amândoi în barcă, faţă în faţă.

- Dă-ţi voie să-l jeleşti.

Se împotrivise lacrimilor pe drumul de întoarcere la barcă. Cât de mult i-ar fi plăcut lui Max să fie acum aici! Dar Wil o făcea să vrea să râdă din nou şi, aşa cum spunea el, avea să se concentreze pe momentele frumoase pe care avusese norocul să le trăiască.

Trebuia să treacă pe lângă Wil pentru a ajunge la bancheta de lemn a bărcii. Când făcu asta, alunecă puţin şi aproape că se răsturnă. în mod surprinzător, bărcuţa nu se mişcă prea mult. Era în mod clar mai puternică decât părea. Wil o prinse de braţ şi o susţinu. Anna îşi ţinu răsuflarea.

- Cât pe ce, zise Wil fără să-i lase braţul. Eşti bine?

Anna încuviinţă din cap.

- Sunt bine. Mulţumesc, Wil.

El vâsli în tăcere până la malul lacului.

Anna se uită la peisajul superb care înconjura vechiul cămin al predecesorilor ei.

- Prăjiturele (în lîmba franceză în original) (n.red.)

CAPITOLUL 14

Paris, noiembrie 1939

Copacii care mărgineau poteca cimitirului din Montmartre erau despuiaţi. Isabelle evită să se uite la masa învălmăşită de morminte aflate acolo încă de la deschiderea cimitirului, în 1825. în timp ce gândurile ei se îndreptau inevitabil spre întrebări – cine erau aceşti oameni îngropaţi aici, cum fusese viaţa lor –, o singură persoană conta aici, Marthe. Constanta aceea unică din viaţa ei dispăruse.

Bătrâna nu se împotrivise morţii. Nu se revoltase împotriva stăpânirii lente puse asupra trupului ei a cărui stare se deteriora, nu se plânsese de pneumonia care îi cuprinsese pieptul, aruncând-o în spasme de tuse care răsunaseră noaptea în tot apartamentul. Isabelle şezuse alături de bunica ei în timpul acelor ore lungi şi reci, ştergând-o cu un burete pe frunte, ţinându-i mâna înfiorător de fierbinte, dar nu ştia ce s-ar fi făcut fără Camille. Spiritul ei practic, acceptarea lucrurilor erau binecuvântări care o făcuseră pe Isabelle să înţeleagă că nu putea controla prea multe.

Camille nu vorbise atunci când Isabelle avea nevoie de linişte. Prezenţa tăcută a menajerei fusese un balsam pentru nefericirea lui Isabelle la gândul pierderii bunicii sale.

Camille făcuse ordine apartament, iar lucrul acesta în sine fusese de ajutor. Răbdătoare, curăţase de praf toate lucrurile preţioase ale lui Marthe, păstrase argintăria sclipitoare şi porţelanul strălucitor şi curat. Niciodată nu se plânsese de epuizare, nici nu ceruse bani în plus pentru orele suplimentare pe care le lucra.

La rândul ei, Isabelle se asigurase că aceasta îşi putea lua seara liber. Camille era prietenă cu tinerele fete pe care le cunoscuse la şcoala de secretare. Isabelle ştia că fata renunţase la speranţele ei de a lucra în afara serviciului domestic din pricina loialităţii faţă de ea şi faţă de Marthe.

Când Marthe închisese ochii pentru ultima oară, îi mulţumise lui Isabelle. îi mulţumise pentru că îi adusese atâta bucurie în a doua jumătate a vieţii ei. îi mulţumise pentru tot ceea ce făcuse pentru a readuce viaţa în apartamentul din Rue Blanche.

Virginia fusese chemată acasă la Boston în săptămâna următoare.

Cum nazismul îşi întindea ghearele în toată Europa, părinţii ei insistaseră ca ea să se întoarcă în America. Isabelle acceptase şi acest lucru cu un nou simţ practic – un sentiment că existau forţe în lume mult mai puternice decât cele ale tinereţii idealiste.

Şi acum, în timp ce Isabelle stătea la mormântul lui Marthe, citind inscripţia de pe mormânt, încerca să se elibereze de vârtejul de gânduri prezent constant în mintea ei în acele zile. Unde ar fi trebuit să meargă? Ce urma să se întâmple cu ea?

Ultima scrisoare de la Max se afla în continuare pe noptiera ei. Trecuseră trei luni. Sosise, la fel ca şi celelalte, legată cu o bandă adezivă care nici măcar nu încerca să ascundă tăieturile diagonale inconfundabile de pe plic.

Max fusese în permisie la Siegel pentru câteva zile în august şi scrisese, printre altele, despre lacurile şi pădurile din jurul castelului, unde se plimbase şi făcuse călătorii cu barca. Isabelle îi citise cuvintele la nesfârşit, imaginându-şi lucrurile – pădurea, construcţia ciudată ascunsă între copaci, lacul, totul.

în scrisoare, Max îi mai spusese că tatăl său fusese chemat în armată. Acum, Germania şi Polonia erau în război, iar Isabelle habar n-avea unde se afla Max, unde era *vati* al lui. Trupele germane intraseră în Polonia în septembrie, alungându-i pe polonezi din calea lor şi luând prizonieri. Varşovia fusese bombardată, încercuită, apoi cucerită.

Nu mai ştia nimic de Max de când fusese chemat din nou la datorie şi două lucruri o ţineau trează noaptea – teroarea că Max ar putea fi ucis sau că era mort deja şi întrebarea obsedantă la care nu putea răspunde niciodată: care era rostul acestui război?

Isabelle îndepărtă câteva rămurele rătăcite de pe mormântul lui Marthe.

Totul părea atât de inutil. Era vorba despre putere? Bani? Cucerirea altora? La ce foloseau oricui toate acestea? Cum rămânea cu libertatea, toleranţa, respectul şi oportunităţile?

Câteva săptămâni mai târziu, când sosi o nouă scrisoare, Isabelle tocmai se întorsese acasă dintr-una din plimbările ei prin Paris. Le combina cu treburi pentru a rămâne cu picioarele pe pământ; simplul act de a se plimba prin oraş era singurul care părea să o liniştească în acele zile. Când sosi scrisoarea, ea o deschise repede în camera ei, se prăbuşi pe pat pentru a se delecta cu fiecare cuvânt.

Max scria că tatăl său era într-o tabără de instrucţie militară. Bunicul său fusese şi el chemat în armată, i se oferise un post de colonel – iar prizonierii de război polonezi începuseră să sosească la moşie, preluând munca pe care tinerii germani o făcuseră dintotdeauna. Oamenii îşi pierduseră maşinile – luxosul autoturism cu şase locuri al tatălui lui Max fusese luat pentru transportul personalului militar. Şi maşina lui Max dispăruse. Caii de călărie erau confiscaţi de armată, iar combustibilul pentru tractoare era raţionalizat sever.

Toţi tinerii din Siegel fuseseră înrolaţi, indiferent dacă erau sau nu susţinătorii lui Adolf Hitler.

Mutti lucra pentru Crucea Roşie şi se ocupa de întâlniri, inspecţii şi adunări ale trupelor. Nadja se instruia ca gardian antiaerian. Gardieni interni conduceau acum Schloss Siegel, înlocuindu-i pe tatăl lui Max şi pe Max.

în general, toată lumea din Germania revenise la cai şi biciclete pentru a se deplasa. Alimentele erau raţionalizate pentru că

banii trebuiau să susţină efortul făcut pentru război – pâine, unt, margarină, lapte, brânză, zahăr, ouă, gem, făină, fasole, carne, cafea şi chiar săpun.

Castelul îşi sporise producţia de fructe şi legume pentru a încerca să completeze alimentaţia oamenilor. Pentru a primi orice fel de mâncare raţionalizată, trebuia să- ţi prezinţi carnetul de raţie şi ţi se tăia cantitatea respectivă. Articolele de lux se epuizaseră şi nu se mai produceau. Fără ciocolată, fără dulciuri. Hainele şi încălţămintea erau şi ele tăiate de pe listă. Producţia din fabrici era practic folosită în întregime pentru forţele armate, iar cea mai mare lipsă era, desigur, cea de forţă de muncă. Femeile se ocupau de toate, de la ferme la fabrici.

Hitler nu mai putea ii ţinut sub control de nimeni.

Dar Max voia să ştie ce făcea Isabelle. îi scrise că va veni să o ia într-o zi. într-o zi, într-un viitor nu prea îndepărtat, spera el. Spera ca atunci când totul se va termina să o poată aduce acasă cu el la Siegel, pentru totdeauna.

După ce citise scrisoarea de trei ori, savurând fiecare cuvânt, Isabelle o pusese în buzunarul unuia dintre paltoanele ei de iarnă şi ieşise din nou în salon.

Radioul devenise cea mai importantă piesă din încăpere. Isabelle asculta în fiecare zi alături de Camille buletinele de ştiri în timp ce războiul se înteţea, simţindu-se deznădăjduită şi incapabilă să ajute, făcându-şi mereu griji pentru Max.

Era atât de greu să îşi imagineze că toţi acei tineri pe care îi cunoscuse în acel Crăciun la Siegel participau la confruntări, în timp ce săptămânile se transformau în luni şi Anul Nou se instala implacabil.

în primăvara anului 1940, când o navă germană de marfa trecuse de blocada britanică în apele neutre ale Norvegiei, marina britanică aflase de acest lucru şi trimisese un distrugător la atac, ucigând mai mulţi marinari germani. Aceste mici victorii o făceau pe Camille să se uite la Isabelle cu speranţă, în timp ce ascultau vocea tărăgănată şi profesionistă de la radio. Isabelle se străduia să-i răspundă cu un zâmbet, dar apoi se simţea rău.

Nevoia ei de a asculta buletinele deveni tot mai frenetică. în tot acest timp, urechile îi erau ciulite după orice fel de informaţie despre armata germană. Oare ce spera să audă? Un anunţ zilnic că un anumit bărbat, Max, avea să fie în siguranţă? O reasigurare din partea acelei voci fără trup de la radio că el avea să supravieţuiască şi să se întoarcă la ea?

Pe măsură ce luna iunie se apropia, Isabelle începea să înţeleagă că trebuia să părăsească Parisul, repede.

Berlin, 2010

Wil viră spre partea care fusese odată Berlinul de Vest, oprindu-se la primul semafor de pe Kurfurstendamm. Păru să stea pe gânduri preţ de o clipă.

- Ce planuri ai pentru seara asta? întrebă el în cele din urmă, întorcându-se spre ea.

Anna expiră. Ei bine, ce planuri avea? Nici unul? în mod surprinzător, decalajul de fus orar nu o deranja deloc. Ridică din umeri.

- Poate că voi face o plimbare prin Berlin.

- Ţi-ar plăcea să treci pe la mine?

Anna îşi muşcă buza de jos.

- Nişte prieteni vor veni la cină, spuse el.

Traficul începu să avanseze lent.

- Poate că ţi-ar face plăcere să cunoşti nişte prieteni germani, continuă el în timp ce păstra un ton amiabil.

Se apropiau de hotelul în care era cazată Anna.

Ideea o atrăgea.

- Minunat. Mulţumesc. Mi-ar plăcea, răspunse ea.

- Te voi lua de la hotel pe la ora opt. E foarte informai.

Anna încuviinţă din cap. Ea se întoarse cu faţa la el. Trebuia să o facă, pentru a-şi lua rămas-bun, chiar dacă devenea puţin incomod să se uite direct la el. Acele sentimente stârnite pe malul lacului se transformau în ceva ce punea stăpânire pe fiecare clipă petrecută cu el. Acesta era Wil, un bărbat sofisticat, amabil, care o asculta, o înveselea şi o ajuta să pună în ordine trecutul familiei ei. Asta era tot. Orice altceva aflat în mintea ei era acolo doar pentru că nu mai întâlnise un bărbat ca el de foarte mult timp.

- Excelent, zise ea. Mulţumesc.

Wil părea amuzat.

- Excelent şi pentru tine, spuse el. Şi, apropo, Ingrid vrea să ne întâlnim la Schloss Beringer mâine, la ora zece. A închiriat o cameră separată acolo ca să putem vorbi. Trebuie să recunosc, e o alegere interesantă.

- Ah, spuse Anna. E mereu atât de dramatică?

- Nu pot comenta.

Zâmbetul maliţios îşi făcu din nou apariţia. Anna zâmbi şi ea şi coborî din maşină.

Anna era gata chiar înainte de ora opt. Alesese să poarte o pereche de blugi, un pulover polo negru şi o eşarfa. îşi puse câteva dintre brăţările ei preferate, apoi cizmele negre peste blugi şi îşi lăsă părul lung desfăcut. Pulveriză de câteva ori Van Cleef & Arpels First şi gata.

Se pregătise rapid şi în mod practic, forţându-se să se concentreze asupra a ceea ce făcea. Nu avea rost să se lase purtată de val gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla, deşi mintea îi rătăcise puţin când se afla la duş. în cele din urmă înlătură orice gânduri nerostite şi-şi ţinu un discurs sever în liftul

care cobora spre holul hotelului.

Wil întârzie doar cinci minute.

- îmi pare rău, zise el în timp ce îşi făcea apariţia ca nu ştiu ce zeu ridicol de frumos.

- E în regulă, zâmbi Anna. Ai întârziat doar cinci minute.

- Nu-mi place să întârzii, surâse el.

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

Un gest prietenos. Dacă ar fi avut sentimente care mergeau dincolo de prietenie, atunci nu ar fi sărutat-o pe obraz, se gândi Anna. Apoi se mustră din nou. Ce era în mintea ei? Era foarte probabil ca printre invitaţii săi să fie şi o iubită.

- Anna? zise Wil. Eşti pe altă planetă. E destul de drăguţ, de fapt, şi nu vreau să te întrerup, dar ceilalţi vor sosi în următoarea jumătate de oră, aşa că...

- îmi pare rău, scutură Anna din cap.

Trebuia să se adune. Oare era atât de avidă de companie masculină încât mintea i- o lua razna de îndată ce apărea vreunul?

N-o luase razna! îşi dădu o palmă peste mână.

- Anna! Wil începu să râdă. Trebuie să te ducem la spital sau ai nevoie doar de unul dintre minunatele noastre vinuri germane?

Sau de un minunat bărbat german, gândi Anna.

- Mă gândeam la Siegel, zise ea în timp ce-l urma prin uşile glisante.

Maşina lui era parcată după colţ.

- Îhî, comentă el. în seara asta, ai putea să-ţi iei o pauză de la gândurile astea, dacă ai vrea. Dar dacă vrei să vorbim, cu plăcere.

Odată ajunşi în maşină, Anna se uită pe geam în timp ce el conducea spre casă. Acela era locul în care trebuia să se concentreze. Câteva minute mai târziu, când Wil viră pe strada lui, puţin mai departe în vechiul Berlin de Vest, Anna nu se putu abţine să nu se holbeze.

- Aici a fost o veche suburbie a Berlinului, zise Wil în timp ce încetinea uşor.

în spatele unor grădini exterioare imaculate erau aşezate case elegante. Farurile maşinii scoteau în evidenţă copaci bine conturaţi şi locuinţe vechi şi frumoase.

- Ce-mi place la casa mea, adăugă Wil, e că străbunicii mei o deţineau şi o foloseau ca locul lor din oraş.

- Chiar?

- Ei au construit-o, zise Wil, dar au vândut-o repede după război. în urmă cu câţiva ani, imediat după ce a murit bunicul meu, voiam să cumpăr o casă. Obişnuia să mă ducă cu maşina pe lângă acest loc când eram copil, ca să mi-l arate. Mi-a povestit toate amintirile pe care le avea de aici. Veneau mereu pentru sezonul de concerte de iarnă. Restaurantele, spectacolele şi

viaţa socială erau în plină desfăşurare în acea perioadă a anului.

- Pare idilic, spuse Anna.

- Era... pentru ei. Vocea lui Wil sună crispat de data asta. I-am abordat pe proprietari, le-am făcut o ofertă corectă şi...

- A fost prea uşor.

Anna îşi desfăcu centura de siguranţă când maşina se opri şi îşi luă poşeta.

Wil se uită la ea curios.

- Ştii, aproape că ai părut europeană adineauri – dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş spune că am detectat un mic accent.

- Nu, nu cred, răspunse Anna.

Se simţi uşor iritată acum, fără să ştie de ce. Sincer, nu prea părea în apele ei în ultima vreme. Grădina din faţa casei lui Wil era în umbră, dar aleea semicirculară care ducea la uşa din faţă era bine luminată. Pe peluză creşteau copaci mari.

Anna se întoarse către casă. Era plină de ornamente – detalii Art Nouveau decorau partea de sus a ferestrelor – şi totuşi casa lui avea un aer relaxat şi primitor. Straturi de grădină îndulceau exteriorul, iar un trandafir căţărător îşi făcea loc pe o parte a peretelui din faţă.

Wil deschise uşa neagră şi strălucitoare de la intrare şi se dădu la o parte pentru a o lăsa pe ea să intre. Dale alb-negru se continuau din verandă în holul de intrare, iar o scară arcuită urca spre etajele de sus. Era grandioasă, cumva, dar şi fermecătoare. Wil o conduse într-o cameră de zi confortabilă, cu podele calde şi lustruite şi covoare orientale. Un pian cu coadă era aşezat lângă fereastră şi o pereche de canapele se aflau vizavi de un şemineu, unde trosnea focul.

- Un pahar cu vin? întrebă Wil. Simte-te ca acasă.

Anna luă loc pe una dintre canapele. Auzi cum Wil deschidea dulapuri în bucătărie. Judecând după miros, acolo se gătea ceva delicios.

Când el reveni cu două pahare, Anna spuse:

- E superb. Ţi se potriveşte foarte bine.

- Interesant – cum mi se potriveşte? întrebă el în timp ce-i dădea paharul.

- Ah, nu am vrut să insinuez nimic...

Dar cineva era la uşă.

- Scuză-mă, spuse el.

Auzi o conversaţie accelerată în germană dinspre holul de la intrare. Orice tensiune pe care o simţise Anna se risipi când o fetiţă, probabil cam pe la şase ani, intră în fugă în cameră. Era îmbrăcată în pijama, veni direct la Anna şi se aşeză chiar lângă ea.

- Eu sunt Sasha, spuse ea în engleză în timp ce ridica o pereche de ochi de culoarea ciocolatei către Anna.

- Iar eu sunt Anna, zâmbi ea.

Fetiţa întinse o carte.

- Am voie să citesc asta, iar apoi trebuie să merg la culcare, spuse ea. Ţi-ar plăcea să mi-o citeşti? Părinţii mei vorbesc cu mine în engleză şi germană acasă şi mi-au spus că vei fi aici şi că voi putea exersa.

Anna luă cartea şi începu să citească. în curând fu atât de captivată de poveste că de-abia observă că Wil şi alte patru persoane intraseră în cameră. Când termină, ridică privirea. Sasha se cuibărise în poala Annei. Wil se uita la ea şi zâmbea. Dacă ar fi trebuit să descrie expresia din ochii lui, Anna ar fi spus că părea îngăduitor – şi ea se bucură de privirea lui caldă. Dar probabil că nu însemna nimic.

- Anna, ei sunt bunii mei prieteni, Petra şi Andreas, Eva şi Stephan.

O oră mai târziu, Anna se simţea de parcă i-ar fi cunoscut pe toţi de ani de zile. Toţi continuaseră să vorbească în engleză de dragul ei. Petra era brunetă, atrăgătoare, cu un simţ avangardist al modei care o impresionă pe Anna. Unele femei ştiau cum să poarte o eşarfa, iar Petra era una dintre ele. Annei i-ar fi plăcut să vadă unde locuia. Partenerul ei, Andreas, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Wil, era la fel de blond pe cât era Petra de brunetă şi fermecătoare. Amândoi erau atât de evident în elementul lor împreună, ceea ce îi făcea o companie excelentă la cină. Eva şi Stephan erau părinţii Sashei. Erau calzi cu fetiţa lor. Când oaspeţii serviră băuturi, Sasha râmase în poala tatălui ei, înainte de a merge la culcare.

Când veni timpul pentru servit masa, Wil se ocupă de toată lumea. Era într-o formă excelentă. Vinul curgea, conversaţia era uşoară şi amuzantă, iar el pregătise o masă perfectă de paste cu un sos *ragout* suculent, împreună cu o salată verde şi pâine rustică.

- Munceşte zi lumină, zise Eva în timp ce el era în bucătărie cu ceilalţi doi bărbaţi. Sunt multe femei cărora le-ar plăcea să iasă cu el, dar pentru el contează cariera. Totul se rezumă la asta.

Anna nu zise nimic.

Petra râse pe înfundate.

- Cu câţiva ani în urmă, a avut o relaţie cu cineva, dar nu a fost ceva serios, iar când ea s-a mutat la München cu serviciul, Wil a rămas aici.

- Cred că a fost vorba de comoditate mai mult decât orice altceva, comentă Eva.

Anna încuviinţă din cap. Atunci de cine se proteja el? Era munca lui o poliţă de
asigurare împotriva daunelor secundare? Sau pur şi simplu nu cunoscuse fata potrivită? Era pe punctul de a spune ceva când Wil apăru în uşă.

- E cafea în camera de zi, dacă vreţi, spuse el.

- Sigur, răspunse Eva şi se ridică în picioare.

Anna observă privirile schimbate de celelalte două femei. Oare Wil le auzise conversaţia? Spera că nu.

Focul arunca imagini pâlpâitoare prin încăpere, dansând pe feţele oamenilor, în timp ce aceştia povesteau despre anii petrecuţi împreună la universitate. Anna se trezi ghemuită în colţul uneia dintre canapelele imense ale lui Wil, cu cafeaua ei excelentă, dorindu-şi ca seara să nu se termine niciodată.

Era bine să cunoască oameni noi cu care se simţea absolut în largul ei. în timp ce ceilalţi se ridicau pentru a pleca, Anna îşi dădu seama cât timp trecuse de când nu mai avusese o astfel de seară. Cumva, între administrarea propriei afaceri şi îngrijirea lui Max, uitase cum să se bucure de viaţă.

Wil se sprijini de tocul uşii după ce îşi luă rămas-bun de la prietenii săi. Aerul de seară care se strecura din grădina din faţă era blând.

- Ai vrea să facem o plimbare împreună, Anna? întrebă el deodată.

- O plimbare?

- Mi-ar plăcea să-ţi arăt ceva.

Anna era curioasă. Cartierul era frumos. Era greu să împaci această zonă atemporală cu trecutul fracturat şi tulburător al Berlinului. Anna era conştientă că mai la est existau încă şiruri peste şiruri de apartamente comuniste sumbre.

- Cred că-ţi va face bine să vezi asta, spuse Wil în timp ce-i punea haina peste umeri.

Câteva minute mai târziu, Wil se opri în faţa unor porţi din fier forjat. în spatele lor se afla o grădină întunecată, dar când Anna privi în josul aleii lungi şi pavate, zări o casă cu aspect prosper. Acoperişul era înclinat abrupt, cu un rând de ferestre de mansardă ascunse în frontoane. Un labrador veni târâş până la poartă.

Wil rămase tăcut. Anna se întoarse către el.

- M-am gândit că ar trebui s-o vezi, zise el. Obişnuiau să vină aici periodic. Se pare că străbunica ta dădea nişte petreceri fabuloase.

Anna făcu un pas mai aproape de porţi şi se uită dincolo de ele, în încercarea de a asimila până şi ultimul vestigiu pe care îl putea vedea.

- Proprietarii actuali au patru copii. Au făcut treabă bună cu ea. Dacă ţi-ar plăcea, vă pot face cunoştinţă. Le-ar face plăcere. E din nou o casă veselă.

- E bine, spuse Anna.

Se mai uită o vreme la ea. Arăta de parcă lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie.

Wil întinse mâna, apoi şi-o retrase.

- Se face frig, zise el. Ar trebui să te duc la hotel.

Anna încuviinţă din cap. Deodată se gândi la ziua care urma să vină şi la ce avea să aducă ea. Trebuia să stea de vorbă cu verişoara ei. Trebuia să afle ce se întâmplase. Apoi trebuia să-şi dea seama ce putea face ca să îndrepte situaţia.

în drum spre casa lui Wil, el vorbi dacă ea avea chef să vorbească şi rămase tăcut când ea tăcea. Oare era posibil ca el să înţeleagă nu numai că ea trebuia să afle despre trecutul familiei ei şi dacă exista vreun viitor pentru Siegel, dar şi că, până nu făcea tot ce era posibil, nu putea să meargă mai departe cu propria viaţă? Când ajunseră înapoi la casa lui, amândoi se opriră pentru o clipă pe alee. Anna se concentră asupra împrejurimilor – grădina, luminile de pe verandă. Pe orice, numai pe Wil nu. După câteva secunde auzi sunetul cheilor lui de la maşină. Nu ştia dacă îi făcea plăcere să le audă sau nu. îl urmă până la maşina lui şi urcară amândoi în tăcere, dar Anna era conştientă, atât de conştientă, din nou, de acel ceva nespus care se petrecea între ei de fiecare dată când se întâlneau. Nervii i se încordau şi tresăreau în ea, dar nu putea spune nimic.

Se uită pe geamul maşinii la siluetele caselor vechi care acum erau în umbră – nu mai erau luminate. Gândurile Annei se îndreptară spre viitor în timp ce Wil conducea. Prezenţa lui liniştită lângă ea era ca o alinare şi un foc de tabără în acelaşi timp. Ştia că nu mai simţise aşa ceva pentru nimeni până atunci. Ştia că nu găsise niciodată pe cineva atât de... bun. Sau oare era vulnerabilă şi nu făcea decât să încerce să-l înlocuiască pe Max?

După ce Wil opri în faţa hotelului, se dădu jos şi îi deschise portiera maşinii înainte ca ea să aibă timp să-şi adune gândurile. Anna coborî pe trotuar, iar el nu se mişcă o clipă din locul în care ţinea uşa deschisă a maşinii.

Se uită la el şi văzu un licăr în ochii lui. Ceva care, dintr-un motiv oarecare, îi dădea mai multă speranţă decât simţise de mult timp. Ea zâmbi atunci, se simţi de parcă voia să spună ceva fantezist.

El îi atinse braţul.

- Voi fi aici la ora nouă, spuse el pe un ton intim. Voi veni în hol. Nu sunt sigur unde anume voi reuşi să parchez.

- Mulţumesc, spuse Anna.

Erau bune aspectele practice. Dar era mai absorbită de starea de spirit decât de fapte şi asta era ciudat pentru ea. Pentru că nu voia să o întrerupă. Nu voia să se termine. Dacă ar fi fost sinceră cu ea însăşi, ar fi vrut ca totul să înceapă.

în dimineaţa următoare, în timp ce se îndreptau spre Schloss Beringer, Anna constată că se familiariza nu numai cu peisajul din jurul Berlinului, ci şi cu felul în care acesta o făcea să se simtă. Pădurile, păşunile liniştite, satele somnoroase, un castel misterios – toate acele alte poveşti îngropate adânc în labirintul trecutului lor german – îi stârneau un dor ciudat, aproape o durere fizică, pentru ceva mai profund, ceva ce nu putea exprima cu adevărat.

Anna înţelegea de ce nu voise Ingrid să se întâlnească cu ei la

Siegel – asta era clar. Dar de ce Schloss Beringer? Oare Ingrid îi demonstra ce nu trebuia făcut la Siegel prin întâlnirea cu ei în casa părintească a lui Wil? Sau, mai rău, era pe cale să le spună că avea planuri la fel de mari pentru Siegel?

Intrară pe aleea cotită a castelului şi se îndreptau acum spre parcări, unde se aflau o mulţime de maşini europene cu aspect luxos, ale căror capote străluceau încă de picăturile de rouă de dimineaţă.

Oare Wil îi privea pe aceşti oaspeţi ai hotelului ca pe nişte intruşi în vechea lui casă de familie? Apoi, Anna se gândi că trecutul trebuie abordat de fiecare aşa cum doreşte. Max pretinsese că trecutul nu exista până când viaţa lui ajunsese aproape de sfârşit. Aşa procedase el. Ea nu se putea abţine să simtă că apelul lui din ultimele săptămâni fusese, dacă nu un strigăt de ajutor, atunci poate o recunoaştere a faptului că avea dreptul să ştie.

în ceea ce-l privea pe Wil – era clar că avea sentimente profunde faţă de Schloss Beringer şi că se simţea confuz în privinţa eforturilor zadarnice ale bunicului său. Poate că răspunsul era că trecutul nu dispăruse niciodată. Vechiul Brandenburg şi Prusia aveau să umbrească întotdeauna Berlinul şi împrejurimile sale ca un bunic fantomatic – evocat în clădirile baroce magnifice, în pădurile şoptite, în terenurile plane şi în ceaţa lor, în castelele magice, de basm, în oameni şi în poveşti.

Trecutul şi Schloss Siegel o purtau pe Anna într-o călătorie sinuoasă. Nu era conformă cu stilul liniar şi ordonat în care îşi trăise viaţa până atunci. Nu se simţea în largul ei. Era neliniştitor, dar o parte din ea voia să se apuce de el cu toată puterea.

- Spune-mi ceva, îi ceru ea în timp ce Wil oprea motorul maşinii.

Wil rămase cu privirea aţintită înainte.

- Cum faci tu faţă trecutului, Wil?

Ea văzu un zâmbet ivit pe buzele lui.

- Ce vrei să spui?

- Moştenirea familiei tale, istoria, pierderile, Germania, războiul, totul.

Wil tăcea.

- Ce duci cu tine? Ce laşi în urmă? întrebă Anna.

Wil scoase cheia din contact şi o răsuci în mână.

- Amintiri în ambele privinţe. Apoi poveşti. Dar cred că depinde de modul în care alegi să priveşti lucrurile. Trebuie să admit că am avut tendinţa de a mă concentra pe viitor. Munca mea a fost atât de apăsătoare, iar experienţele bunicului meu nu au fost deloc încurajatoare. Se întoarse către ea. Dar acum că te-am cunoscut pe tine, s-a schimbat asta. Mult.

- Sper că ăsta e un lucru bun.

Vocea Annei fu blândă. Era ceva în ea ce nu mai auzise până

atunci.

Nu-şi întoarse privirea de la ea, şi Anna fu impresionată, nu pentru prima dată, de cât de statornic părea, cât de amabil şi răbdător. Şi totuşi mai era ceva, ceva nedefinit acolo, pe care ea nu reuşea să-l înţeleagă. Era vorba de tenacitate? Nu. Era putere.

- Trebuie să intrăm, ştii.

El deschise portiera.

- încerc să înţeleg cum eşti, spuse Anna în timp ce-şi desfăcea centura de siguranţă. Ea simţi că Wil se încordează. Nu-ţi face griji, adăugă ea la coborârea din maşină. Nu reuşesc, minţi ea.

Privirea lui se intersectă cu a ei; zâmbi, apoi se uită în jos.

- în regulă, spuse el. Bine.

Anna zâmbi şi ea.

-Haide. Va fi...

- Revelator, sper, surâse Wil.

-Da.

Anna se întoarse. Zgomotul pantofilor ei pe pietriş i se păru satisfăcător. în ziua aceea, alesese să poarte un costum negru. Ceva îi spunea că trebuia să arate formidabil pentru întâlnirea cu Ingrid Hermann.

*Paris***,** *iunie 1940*

Locuitorii Parisului încercau să fugă. Traficul, autobuzele şi metroul se opriseră în loc. Centrele comerciale ale oraşului fuseseră închise. Toate ştirile indicau acelaşi adevăr irevocabil. Franţa era pe punctul de a se prăbuşi.

Armata era distrusă. Parisul fusese bombardat.

Şi totuşi Isabelle nu voia să-şi lase casa. Ce avea să se întâmple cu toate comorile lui Marthe?

Viziuni ale recentelor bombardamente de la Paris se derulau cu încăpăţânare precum o rolă interminabilă de film în creierul ei obosit. Imaginile îngrozitoare cu clădiri dărâmate, incendii, sirene, dărâmături, oameni alergând pe străzi şi alţii stând în picioare în şoc, tăcuţi şi dezorientaţi o făcuseră pe Isabelle să se retragă în cel mai sigur loc pe care îl cunoştea – acasă. Dar afară, femei şi copii stăteau ghemuiţi la colţuri de stradă, fără adăpost.

Oamenii se mişcau amărâţi în grupuri pe străzile Parisului – războiul îşi coborâse cortinele prăfuite peste oraş şi parcă nimeni nu mai avea puterea să lupte împotriva lui. Şi, în acelaşi timp, vara mergea mai departe, fără să ţină cont de forţele necruţătoare care erau pe cale să distrugă tot ce fusese Parisul.

Oraşul ar fi trebuit să arate extrem de frumos în noaptea aceea. Era o seară pentru plimbări de-a lungul Senei, pentru dansuri în cluburi, unde cu doar câţiva ani în urmă, tinerii din oraş se mişcau şi făceau exact ceea ce ar fi trebuit să facă tinerii aflaţi în pragul vieţii: sărbătoreau.

O familie trecu pe sub fereastra la care stătea Isabelle – în

lipsa unei trăsuri, se părea că îşi procuraseră un cal bătrân şi slab. Isabelle se întoarse. Unde putea să meargă? Poveştile împânziseră oraşul – până la miezul nopţii nu avea să mai fie deschisă nici o cafenea. SS urma să închidă totul. Gestapoul stabilea limite militare şi îi urmărea pe toţi cei care locuiau în Paris, vizitându-i în mod sistematic. Al Treilea Reich era un loc în care făceai exact ceea ce ţi se spunea.

Şi unde era Max? Ce părere avea despre ghearele nazismului care se răspândea prin toată Europa? Se mai aşteptau părinţii lui ca el să gândească la fel ca ei? Se răzgândiseră, îşi schimbaseră atitudinea? Sigur, sigur... Camille plecase în grabă, spunând că se va întoarce imediat.

Isabelle se cutremură când o străfulgeră un gând nou. Dacă i se întâmplase ceva fetei?

Intră în garderoba lui Marthe. Trase adânc aer în piept. închise ochii pentru o fracţiune de secundă, apoi deschise un sertar.

Isabelle se agitase toată după-amiaza, luându-şi nişte haine şi pregătindu-se de plecare. Şi acum, unde oare era Camille? Isabelle vorbise cu ea despre plecare. îi spusese cu cel puţin două ore mai devreme că urmau să fugă.

Scoase cutia de valori a lui Marthe, deschizând-o cu cheia mică pe care o luase din ascunzătoarea ei. Cu hotărârea unui profesionist, scoase fiecare piesă din colecţia rafinată de bijuterii a lui Marthe. Apoi, scoase două poşete de mătase, ale căror mânere lungi şi ţesute aveau lungimea perfectă pentru a le atârna la gâtul ei şi al lui Camille.

Fără să se oprească nici măcar să arunce o privire la frumuseţea lor încă sclipitoare, Isabelle umplu cele două genţi cu toate diamantele, rubinele, smaraldele şi safirele pe care Marthe le primise în dar când era tânără.

Când Isabelle auzi clanţa uşii zăngănind, aproape că se prăbuşi de uşurare pe scaunul capitonat din colţul garderobei. Sunetul paşilor eficienţi ai lui Camille răsună în apartament. Fata urca în dormitorul ei de deasupra bucătăriei.

Isabelle închise fermoarul poşetelor, dar ţesătura lor se întinse, gata să plesnească la îmbinarea cu dinţii subţiri, care ţineau închise micile obiecte. Pur şi simplu trebuiau să ţină totul bine.

Isabelle fugi înapoi în dormitorul ei şi aruncă o ultimă privire în jur. în mod ciudat, considerase că era necesar să lase lucrurile în ordine. Dacă naziştii aveau să intre în vechea casă a lui Marthe, Isabelle ştia că ar fi luat totul.

Ieşi în trombă prin garderobă, apoi îşi luă la revedere de la dormitorul lui Marthe fără să se întoarcă o singură dată. Trase toate draperiile şi ultimele obloane de lemn.

Totul era nemişcat.

Merse prin salon. Venise momentul să plece. Nu avea de ales. Struţul lui Marthe părea să se uite ţintă la ea. Fusese un cadou

atât de ciudat, dar Marthe nu voise să se despartă de el, ca de nimic altceva. într-un acces de impulsivitate, Isabelle apucă şalul care era aşezat pe scaunul preferat al lui Marthe – cel în care stătea mereu pentru a-şi bea cafeaua – şi îl înfăşură pe spatele bietei păsări împăiate. Aruncă o ultimă privire prin cameră. Inima, stomacul, totul o chinuia cu o senzaţie nouă şi ciudată care începuse să se instaleze în ultimele câteva săptămâni.

Camille intră în camera de zi dinspre bucătărie, închizând cu un zgomot slab uşa care ducea spre camera servitorilor. Fata îşi ţinea valiza la picioare. Părea la fel de calmă şi hotărâtă ca întotdeauna.

- Va trebui să ieşim pe jos din oraş, o informă Camille.

Isabelle scutură din cap.

- Sunt convinsă că va fi un tren.

Dintr-odată, sentimentul de pustiire pe care îl simţea părăsindu-şi casa fu înlocuit de o nevoie urgentă de a pleca din Paris.

- Nu, ar trebui să mergem direct la Honfleur. Apoi... către sud.

Camille se încruntă.

Isabelle o privi preţ de o clipă. Camille era inteligentă – şi era şi pricepută când era vorba de supravieţuire. Fără ea, Isabelle nu ştia ce ar fi făcut.

- Ştiu pe unde să mergem, *mademoiselle,* spuse Camille pe un ton jos. îşi strânsese părul lung şi negru într-o coadă de cal şi purta o rochie simplă de vară şi pantofi comozi.

Isabelle încuviinţă din cap. Avea să se încreadă în Camille. Nu se întoarse când încuie uşa apartamentului. Nu privi înapoi la viaţa pe care o părăsea, la viaţa care îi fusese răpită în câteva luni scurte şi îngrozitoare. Poate că avea să se întoarcă până în toamnă. Cine putea şti? Nimeni.

Schloss Beringer, 2010

Ingrid aştepta în seră la Beringer, cu spatele la intrare, când Anna şi Wil intrară. Era îmbrăcată într-un costum elegant, cu o eşarfa roşie. Când Ingrid se întoarse şi îi atrase privirea Annei, aceasta îşi dădu seama că femeia era tulburată, dar după o clipă se grăbi să traverseze camera, încercând în mod clar să îşi ascundă emoţiile. O cameristă îşi făcu apariţia, împingând un cărucior cu un mic-dejun sofisticat, pe care cei de la Schloss Beringer îl pregăteau probabil la perfecţie. Erau croasante care nu păreau proaspete, platouri cu fructe, ceşti albe de cafea, o carafa cu lapte şi o farfurie cu ştrudele şi alte prăjituri.

Anna întinse o mână şi o salută pe Ingrid cu capul; aceasta părea şi mai hotărâtă. Revenise la rolul ei obişnuit.

- Mulţumesc pentru această întrevedere, Ingrid.

Anna urmă exemplul lui Ingrid şi luă loc la masa ovală lustruită. Wil se aşeză lângă ea.

Ingrid turnă cafea.

- Am vrut să mă văd cu tine pentru că părea important să clarificăm câteva lucruri, spuse Ingrid. Bunicul tău, Max, este responsabil pentru starea în care se află acum Schloss Siegel.

Vocea ei străpunse încăperea de sticlă.

Anna nu zise nimic.

Faptul că Anna nu avea de gând să protesteze păru să o provoace pe Ingrid.

- Mama mea a fost strămătuşa ta şi sora mai mare a lui Max. Numele mamei mele era Nadja. Au existat şi doi fraţi mai mici. Presupun că nu ştii nimic despre aceşti oameni?

- Anna nu ştie. Nu, răspunse Wil încet în timp ce turna cafea.

Anna rămase perfect nemişcată.

- în familie, numele de alint ale fraţilor mai mici ai lui Max şi ai Nadjei erau Didi şi Jo, spuse Ingrid. Dar numele lor adevărate erau Dieter şi Jochim. Amândoi au fost ucişi în război, loiali Germaniei până la ultima suflare.

- îmi pare rău, zise Anna.

- După război, mama lui Max, Elsa, şi mama mea, Nadja, au încercat să ia legătura cu Max. El era moştenitorul, pentru că mama mea, deşi mai mare decât Max, nu era luată în considerare – fiind femeie.

Tatăl lor, Otto, străbunicul tău, era dispărut la sfârşitul războiului, aşa că era absolut obligatoriu ca Max să se întoarcă acasă şi să-şi asume rolul, însă nu a putut fi găsit nicăieri. Au crezut că era mort sau poate prizonier. Au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a da de el.

în după-amiaza în care mama mea şi bunica mea au fost informate de Ministerul de Externe că trebuiau să fugă de la castel, sovieticii se aflau la zece kilometri depărtare. Nu exista nici o unitate germană în apropiere. Li s-a spus să plece într-o oră. Cum în casă erau numai femei, bunica mea ştia că toate urmau să fie violate dacă ar fi rămas. Au fost nevoite să plece. Cu vechea trăsură a şcolii, o mână de servitori loiali şi mâncarea pe care au putut-o lua pentru a supravieţui, au călătorit către sud-vest – departe de sovietici. Mama mea şi-a găsit de lucru pe drum, ca studentă în practică agricolă – „elevă”. însă le-a luat luni întregi ca să ajungă undeva.

Au căutat refugiu unde au putut – trecând prin localităţi de graniţă pline de refugiaţi şi prin oraşe germane bombardate. Cred că au simţit grija pentru bunicul meu, Otto, şi pentru Max ca pe un cuţit împlântat în inimă.

Raţiile erau puţine, au suferit practic de foame. Iar apoi au aflat că tot ceea ce aveau fusese îngheţat în Est. Pierduseră totul. Nu mai aveau nici un ban. Nu aveau nici un mod de a lupta contra sistemului. Mama mea a mers la facultate în Hanovra şi, în cele din urmă, şi-a găsit de lucru ca secretară. A trebuit să facă tot ce i-a stat în putinţă pentru a supravieţui.

Ingrid se ridică în picioare. Merse la peretele de sticlă şi se uită fix la parcul liniştit. Cum putea natura să rămână atât de calmă în faţa istoriei?

Anna îşi încrucişă braţele şi aşteptă.

- înainte de a pleca, s-a mai întâmplat ceva.

Ingrid se opri.

- Vreau să ştiu. Sunt din familie, zise Anna.

Sunetul care ieşi de pe buzele lui Ingrid fu mai degrabă un râset zgomotos.

- Nu-mi vorbi mie despre familie, spuse ea. Nu există decât muncă, muncă grea, curaj şi hotărâre. Nu te poţi baza decât pe tine însăţi.

Ironia acestei afirmaţii o afectă puternic pe Anna. Era cumva femeia aceea o oglindă a propriei persoane? Deodată, simţi o tresărire de empatie faţă de Ingrid. Simţi că Wil o privea şi se întoarse să se uite la el. El clătină din cap.

Anna îşi muşcă buza.

- Deci, continuă Ingrid. Iată care a fost povestea. înainte să plece de la castel, mama mea, Nadja, a avut o aventură.

Anna nu spuse nimic.

- Vezi, tatăl meu a fost valetul lui Max. Ingrid se întoarse cu faţa spre ei. Hans Kramer. Mama mea şi Hans Kramer erau amanţi. Când Nadja şi bunica mea au ajuns în Hanovra, mama mi-a spus că Hans a fost cel care le-a găsit. Nu bunicul tău. Max nu şi-a făcut apariţia.

Anna trase adânc aer în piept. Se foi pe scaunul pe care stătea.

Wil întinse mâna şi-i luă mâna pe sub masă. Ei i se părea greu

să respire uniform, îşi lăsă mâna într-a lui.

- Hans şi Nadja şi-au reluat povestea de dragoste în Hanovra, după ce el o regăsise. Străbunica ta, Elsa, nu ştia nimic despre asta. Era pur şi simplu mulţumită că vedea pe cineva care avea legături cu familia. însă când Nadja a rămas însărcinată, iar ei doi au vrut să se căsătorească, Elsa i-a cerut lui Hans să plece. A refuzat să-l recunoască drept ginere. Singura persoană care ar fi putut să o convingă ar fi fost...

- Să nu spui Max.

Anna ştiu că vorbele ei sunaseră ca o avertizare.

- Elsa îl adora... pe el l-ar fi ascultat. Dacă Max i-ar fi susţinut Nadjei cauza, dacă ar fi explicat devotamentul şi credinţa tatălui meu, Hans, faţă de Nadja şi faţă de familia Albrecht, cât de diferite ar fi fost lucrurile! Lumea se schimbase. Tatăl meu crescuse cu Nadja şi Max şi o iubea pe Nadja. Bunica mea nu se obişnuise cu nici una dintre aceste noţiuni.

Anna luă o gură de cafea.

- După aceea, viaţa între Nadja şi Elsa a devenit imposibilă. Hans a plecat, incapabil să facă faţă vinei de a o fi îndepărtat pe Nadja de mama ei. însă mama mi-a spus că Elsa nu s-a mai putut uita niciodată la propria fiică. Nu avea să înţeleagă niciodată ce făcuse Nadja.

Ingrid se întoarse către ei. Ochii ei, care înainte i se păruseră reci Annei, păreau să fie plini de o altfel de lumină.

- Mama mea a părăsit-o pe mama ei şi a plecat la Berlin. M-a născut în Berlinul de Vest. A continuat să lucreze ca secretară. Eram sărace, dar am supravieţuit. Când aveam cinci ani, mama mea l-a cunoscut şi s-a căsătorit cu tatăl meu vitreg, care a fost un om de afaceri de succes. Ea a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a-l uita pe Hans. Iar el a lăsat-o în pace. Ştii, el a fost instruit să fie servitor. A fost învăţat să-i asculte pe cei mai mari în rang decât el – apoi a fost instruit să fie soldat nazist. Trebuia să se supună. Pentru noi este aproape imposibil să înţelegem această mentalitate. Deşi mama mea ştia că Hans o iubea, ştia şi că el nu avea să se întoarcă la ea. Nu-i stătea în fire să facă asta. E un lucru greu de explicat generaţiei tale. însă furia mamei mele faţă de familia ei, faţă de Max, faţă de mama ei şi faţă de Germania – ei bine, a prins aripi în sufletul ei. Dusese o viaţă privilegiată, de lux şi se bucurase de acele lucruri. Cred că atitudinea ei stranie faţă de viaţă începuse pe când era adolescentă, pentru că mi-a spus mereu că, atunci când s-a îndrăgostit de valetul fratelui ei, a ştiut că avea să fie imposibil. Colac peste pupăză, era femeie într-o eră în care singurele roluri pe care le putea avea erau de soţie, soră, mamă. Era cea mai mare dintr-o mare familie germană, Anna, însă nu avea să fie niciodată moştenitoare. Nu avea să fie niciodată centrul propriei vieţi. Nu a fost niciodată luată în serios.

Anna îşi muşcă buza.

- Tatăl meu vitreg a fost dezvoltator imobiliar şi a avut grijă de interesul meu pentru afaceri. I-am preluat portofoliul acum cincisprezece ani, când a murit, şi i l- am extins. Lucrurile s-au schimbat, dar mai e mult de lucru, Anna. Deci. Asta e.

Anna încuviinţă din cap.

- Elsa, bunica mea, a murit în anul 1963, continuă Ingrid. A rămas în Hanovra şi nu a mai văzut-o niciodată pe mama mea. în ceea ce-l priveşte pe bunicul meu, Otto... i-au trebuit trei ani să o găsească pe Elsa, după terminarea războiului, însă era bolnav şi nu a mai trăit mult după aceea. în mod sigur devastarea adusă de pierderea tuturor copiilor lor – doi din cauza războiului şi doi pentru că-i părăsiseră – a contribuit la moartea lui. Dar am aflat asta doar mult mai târziu.

Wil lăsă mâna Annei. Se aplecă şi păru să stea pe gânduri.

- Ingrid, înţeleg punctul tău de vedere... cu privire la relaţia mamei tale cu Hans. Ştii ce s-a întâmplat în viaţa lui Max imediat după război? întreb dacă eşti de părere că ar fi putut exista un motiv ca el să lase în urmă tot ce ştia. Ceea ce ne povesteşti sună foarte diferit de bărbatul pe care mi l-a descris Anna.

- Max a fugit, aproape că scuipă Ingrid cuvintele. în 1940 a ieşit din partidul nazist. Până atunci fusese trimis într-o garnizoană din Paris, însă, de necrezut, cu tot haosul din Franţa, a reuşit să scape înainte ca naziştii să controleze complet Parisul. Ar fi fost împuşcat dacă ar fi fost găsit. în plus...

Anna închise ochii.

- Mama mea nu-i pomenea numele în casă. Spunea că el fusese mereu nehotărât. Era împărţit între viitorul Germaniei şi ceea ce voia el. Aşa că, vezi, de asta ceea ce fac eu este corect. Schloss Siegel este de drept proprietatea mea – mama mea ar fi trebuit să fie moştenitoarea – ar fi fost moştenitoarea, în orice loc corect şi raţional. Nu bunicul tău. Mama mea nu a fugit de tot. A rămas acolo unde-i era locul şi a muncit din greu. Mă uit la Siegel ca la celelalte proprietăţi ale mele. Este conservat în starea lui iniţială. Nu vreau ca acolo să ajungă oameni pe care nu-i cunosc. îl vor distruge. în prezent sunt proprietară, aproape cum a fost dintotdeauna familia mea, continuă Ingrid. Totul este aşa cum ar trebui să fie. Anna, nu este loc pentru tine acolo. Max a ales să meargă în America. A părăsit Germania, fără să vrea să se mai întoarcă vreodată. Şi tu ar trebui să te întorci. Acolo este locul de care ţine ramura ta de familie. Am vrut să te văd astăzi doar ca să ştii adevărul. Şi aşa e. Asta e tot.

Mintea Annei gonea. însă totul se rezuma la un lucru. Povestea lui Ingrid, indiferent cât de convingător suna, nu era o oglindire adevărată a caracterului lui Max. Anna îl cunoştea. Nu trebuia decât să închidă ochii şi să-şi aducă aminte orice episod al vieţii alături de el. Relatarea lui Ingrid nu avea sens. Iar acum, el era mort. Cum naiba avea ea să-i arate verişoarei ei că se înşela?

Capacitatea membrilor supravieţuitori ai familiei de a-l face pe el vinovatul era uluitoare.

Anna se ridică în picioare.

- Mulţumesc, spuse ea. Nu avea de gând să vorbească înainte de a avea o dovadă a faptului că ceea ce ştia ea era adevărat. Trebuie să mă gândesc, zise ea simplu. Dar am un singur lucru de zis. Te rog, vrei să iei în calcul refacerea castelului? După cum spui, face parte din istoria ta, însă mi se pare o cruzime să-l laşi să se descompună pur şi simplu.

- îmi voi vedea de afaceri aşa cum mi se va părea mie potrivit. Cât timp voi trăi, nu vreau să se atingă nimeni de castel. Nu pot locui singură acolo. Nu suport ideea că o altă persoană ar putea locui acolo. Este casa mamei mele, proprietatea ei de drept. L-am cumpărat, e proprietatea mea şi-l voi ţine în siguranţă pentru ea până când voi muri.

Anna se abţinu să răspundă. Nu putea accepta asta.

- Ingrid. Vom vorbi în curând, zise Wil. Anna, ai vrea să te gândeşti la toate astea? Dacă o să mai ai întrebări pentru Ingrid, orice ai vrea să spui, vă pun eu în legătură. Ne-ai spus multe azi, Ingrid. Anna are multe lucruri la care să se gândească.

Ingrid încuviinţă din cap. Dădu mâna cu Wil, apoi cu Anna, însă Anna se simţi atât de distrasă de parcă ar fi fost aproape imaterială, într-un fel.

Wil tăcu tot drumul în maşină, înapoi către Berlin. Oare la ce-i stătea lui mintea? O judeca aspru? Anna se simţise jenată când Ingrid îl prezentase pe Max în felul în care o făcuse. Ieşi din maşină când ajunseră la hotel înainte ca Wil să poată să spună la revedere.

- Anna..., strigă el sprijinindu-se de geam.

însă Anna scutură din cap.

Ieşi şi el din maşină şi fugi să o urmeze în hotel.

Ea se întoarse către el.

- Trebuie să mă gândesc, zise ea. După un moment, avu nevoie să mai spună ceva. N-a avut nici un sens.

- Ştiu, spuse el.

Max trebuie să fi avut un motiv al naibii de bun ca să nu se întoarcă niciodată. îl cunoştea.

- Ar trebui să merg, zise ea.

îi venea să plângă şi nu voia ca Wil s-o vadă.

Trebuia să rezolve singură problema asta. Aşa făcuse întotdeauna.

- Nu trebuie să treci singură prin asta, năvăli vocea lui Wil în gândurile ei.

Dar Anna se depărtă de el.

- Ăsta este Max. Nu pot să cred povestea lui Ingrid.

- Trebuie doar să te gândeşti. Nu te grăbi, spuse Wil. Iar eu sunt aici.

Ea încuviinţă din cap.

- Mulţumesc pentru ajutor, zise ea.

îndepărtându-se de el pe hol, începu să se gândească la o întrebare care se repeta obsedant. Ce naiba trebuia să facă? Era singura persoană care părea să creadă în Max.

Se uită la maşina lui Wil care se îndepărta.

Max era mort. Avea să-i fie imposibil să afle adevărul despre trecutul lui.

Aşadar. Avea o viaţă în San Francisco la care urma să se întoarcă imediat şi tumultul unei istorii de familie care nu-i dădea pace.

*Paris**,** iunie 1940*

Camille preluase totul. Fata părea să ştie exact cum să se descurce pe străzile înguste de pe malul stâng, insistând în acelaşi timp să îi care lui Isabelle bagajele şi evitând cu îndemânare orice străin incomod care le ieşea în cale.

Isabelle nu era nevoită să se gândească. Era recunoscătoare în privinţa asta.

Gura îi rămăsese fixată într-o expresie sumbră. Tot corpul îi era rigid de încordare. Mintea îi era năpădită de griji. Oare Max era în siguranţă? Lucrurile lui Marthe aveau oare să fie furate de nazişti? încuiase bine totul? Ar fi trebuit să ascundă mai multe dintre comorile lui Marthe?

Se uită la spatele ferm şi puternic al lui Camille. Părea că fata era aflată în recunoaştere pe străzile întunecate. Observase felul în care i se mişcau ochii, verificând aleile înainte de a intra pe ele. Ca şi cum Parisul însuşi ar fi avut secrete întunecate pe care Isabelle nu le intuise niciodată. Ca şi cum ar fi fost un oraş diferit, un oraş straniu. Aproape ca un loc străin.

Isabelle se simţi brusc extrem de recunoscătoare pentru loialitatea acestei fete ciudate şi întunecate care o servise cu atâta fidelitate fără să se plângă măcar o dată de soarta ei. Câştigase atât de puţin şi nu avusese aproape deloc o viaţă în afara apartamentului; nu cunoscuse niciodată nimic din distracţia de care se bucuraseră Isabelle şi Virginia. Şi totuşi, iată, Camille o conducea acum pe Isabelle.

Iar după ce vor fi ajuns în Honfleur, locul natal al lui Camille, aveau să călătorească spre sud, spre Spania.

CAPITOLUL 16

- *Mademoiselle?* se auzi vocea fetei în aerul cald.

Isabelle se opri.

- Acum avem două opţiuni.

Ochii întunecaţi ai fetei cercetară strada în lung şi-n lat.

- Camille. Eşti de zece ori mai ştiutoare decât mine pe aceste străzi. Nu ştiu care mi-ar fi fost soarta dacă aş fi fost singură.

Preţ de o clipă, ochii fetei se luminară. Isabelle simţi cum fata o prinde de mână.

- Atunci pe aici, spuse fata. Şi intră pe o alee pavată, întunecată. Pe aici va fi cel mai rapid, *mademoiselle*.

Calea era mai îngustă decât se aşteptase Isabelle. Clădirile se desluşeau de parcă ar fi format o arcadă pe cerul negru. Totul era tăcut. Nu mai era nici o persoană în jur.

Camille o ţinea în continuare de mână. Deodată se opri.

- Linişte! şopti ea.

Rămaseră absolut neclintite.

Cineva era pe aproape. Iată. Din nou. Un foşnet aproape imperceptibil se auzi mai departe pe alee.

Se iviră doi bărbaţi în uniformă. Isabelle oftă înaintea lui Camille. Lăsă mâna fetei. Oare visa? Oare totul avea să fie în regulă în sfârşit? Făcu un pas mai aproape. El era acolo. Normal că era. Venise să o ia din tot coşmarul acela.

L-ar fi recunoscut de la orice depărtare. Silueta lui, pasul lui, forma capului, totul. Slavă Cerului! O avalanşă de uşurare – pentru că el avea să se asigure nu numai că ea era în siguranţă, ci şi că loiala ei Camille era la fel. Voia să alerge la el, să-l ţină în braţe, să-l mângâie pe faţă. El era acolo.

Venise pentru ea.

Făcu încă un pas.

- Camille Paget?

Se auzi o voce cu accent german. Nu era prietenos, însă asta nu însemna neapărat ceva, nu-i aşa?

- îţi ştiu numele? se întoarse Isabelle către Camille.

- Plecaţi de lângă mine, şopti fata. Pe mine mă urmăresc. Mergeţi! Fugiţi!

Camille o împinse pe Isabelle ca să o îndepărteze.

- Ce spui acolo? Lui Isabelle aproape că-i venea să râdă. Simţi că o usturau ochii din cauza unor lacrimi de uşurare. Totul va fi bine, şopti ea. Max este aici.

Făcu un pas către Max. Se auziră strigăte.

Când răsună împuşcătura şi pieptul îi explodă de durere, la început Isabelle simţi o uşoară sugrumare. Apoi se întoarse către Camille.

- Poftim?

Reuşi să spună cuvântul, însă o duru. Era prea greu să mai

gândească. Parcă se uita în sus. Cerul era acolo.

- Ah, Dumnezeule! Camille o ţinea în braţe. Ticăloşilor! strigă ea.

Isabelle se uită la fată – la credincioasa ei prietenă, pentru că asta era. Despre asta era vorba la urma urmei, despre prietenie. Respira scurt şi întretăiat.

- Fugi! auzi ea.

O voce de bărbat. Max?

Isabelle încercă să-şi ridice capul, încercă să ajungă la el. Dacă ar fi putut să ajungă la el, totul ar fi fost în regulă...

CAPITOLUL 17

Berlin, 2010

Soarele, neînfricatul şi strălucitorul soare, trimitea frânturi din scânteierea sa vie prin crăpăturile perdelelor în dimineaţa de după întâlnirea cu Ingrid, aruncând lumină pe patul din bronz. Anna se ridică în capul oaselor după o vreme, cu gândurile amestecate în acea stare de semi-trezire, semi-adormire.

Trebuia să decidă cum avea să acţioneze, aşa că făcu o listă a informaţiilor pe care le avea. Găsise inelul lui Max. în privinţa castelului, situaţia părea lipsită de speranţă. Nu şi-ar fi putut măsura puterile cu cel mai mare proprietar din Prusia. Nici Wil nu ar fi putut-o face, şi-ar fi riscat locul de muncă şi tot ceea ce trudise să obţină dacă ar fi făcut-o.

Aşadar, ce putea face? Probabil că ar fi trebuit să abandoneze. Să-l lase pe Wil să-şi vadă de viaţă, să-i lase lui Ingrid castelul. Să-i lase pe toţi să creadă ce voiau ei despre Max. Ea ştia că povestea era alta. Acesta era lucrul cel mai important.

Iar ea, Anna, trebuia să se întoarcă la viaţa pe care şi-o crease pentru ea, viaţa care- i oferea siguranţă şi linişte sufletească.

Situaţia ar fi putut fi una mult mai gravă.

O ducea mai bine fără toate sentimentele acelea care păreau să o bulverseze aici. Avea să acţioneze aşa cum o făcuse dintotdeauna – să se bazeze pe ea însăşi.

Anna se dădu jos din pat şi intră în baie. Se privi în oglinda sofisticată. Pe cine amăgea ea? Doar nu era un basm în care îşi putea salva de la ruină castelul familiei pentru ca apoi să dispară în amurg cu superbul ei cavaler german salvator.

Fredonă pentru sine o mică melodie plină de hotărâre în timp ce-şi făcea bagajele pentru a zbura înapoi la San Francisco. Avusese noroc: un zbor mai târziu în ziua aceea mai avea câteva locuri libere.

Aruncă o ultimă privire în camera ei înainte de a închide uşa după ea. Rămase în picioare în holul hotelului. O senzaţie de greaţă îi agita stomacul. în pofida hotărârii luate, gândurile continuau să i se agaţe de vorbele lui Ingrid.

Scutură din cap şi-şi trase valiza către micul lift. încet. Pas cu pas.

Se scurseră două luni şi Anna era convinsă că lăsase totul în urmă. Revenise la programul uzual, revenise acasă, iar trecutul rămăsese acolo unde trebuia să fie. Era o dimineaţă răcoroasă, ceţoasă de toamnă, iar frunze ruginii îmbibate de apă acopereau străzile. Asta se potrivea cu starea ei – venise vremea să renunţe la lucrurile care se sfârşeau.

însă acum, în faţa ei la cafenea, stătea un tânăr care îşi repetă numele după ce dăduse comanda de cafea. în timp ce-i scria numele pe pahar, mintea începu să i se

Hans. Tânărul spusese că-l cheamă Hans. Era numele tatălui lui Ingrid. Fusese valetul lui Max. Dacă mai era în viaţă? Max murise recent. Hans Kramer fusese iubitul Nadjei. Numele era gravat în mintea ei.

Hans era mult mai mult decât un servitor.

Trebuie să fi fost mâna dreaptă a lui Max.

După ce Anna termină de pregătit cafeaua, lucrând rapid cu mâinile, însă tremurând şi chinuindu-se să fixeze capacul pe pahar, îl chemă pe unul dintre angajaţi să-i ia locul şi se avântă în birou, aproape ciocnindu-se de un alt angajat. îşi smulse şorţul negru şi porni computerul de la birou.

îl putea ruga pe Wil să ia legătura cu Ingrid şi să o întrebe cine era tatăl ei biologic, însă asta putea complica situaţia. Sau îl putea căuta pe valet pe Google.

Optă pentru a doua variantă.

Rezultatele îi arătară un om de afaceri, un actor şi un lector universitar. Având în vedere că Max se născuse în 1916, iar Nadja era mai mare decât Max şi cei trei crescuseră împreună, după cum afirmase Ingrid, atunci probabil că Hans se născuse în Siegel sau în apropiere, în jurul anului 1913 sau aşa ceva. Petrecu jumătate de oră investigând – însă pe internet nu apărea nimic evident. Omul de afaceri avea doar douăzeci şi şapte de ani. Actorul avea treizeci şi doi. Iar lectorul universitar se afla în Hong Kong şi avea cam patruzeci de ani. Nu găsise decât fundături – nici un răspuns şi nimic altceva de căutat.

Iar apoi pe ecran se afişă un anunţ. Anna scutură din cap când îl văzu, enervată. Ce folos aveau lucrurile astea oare? însă anunţul nu dispăru. Zăbovi acolo, iar ea se pomeni că ochii i se opresc din nou asupra acestuia.

Ancestry.com. Oare chiar fusese computerul atât de inteligent? După o oră, se zgâia la un certificat de naştere afişat pe ecran. Hans se născuse în satul Siegel în 1914.

Când găsi o fotografie cu el, fu nevoită să se sprijine de spătarul scaunului. Blond, frumos, trăsături regulate. Nu era de mirare că Nadja se îndrăgostise de el. Anna îi găsi datele militare. Servise în armata germană, da, da...

Apăsă pe căsătorii şi decese. Hans murise în 1989. La vârsta de şaptezeci şi unu de ani. Şi lăsase în urmă un fiu. Gabriel Kramer.

Anna îl căută pe Gabriel. După zece minute, luă telefonul. Apoi îl lăsă iar jos. în Amsterdam era miezul nopţii. însă bărbatul pe care-l găsise trebuie să fi fost fiul lui Hans.

îşi opri computerul, îşi luă geaca aruncând-o pe umăr şi stinse luminile ieşind din cafenea. Se închisese în timp ce ea stătea izolată în birou – Cass era plecată, dar gestionara îşi vârâse capul pe uşă să-i spună noapte bună cu ceva timp în urmă.

Mintea continua să-i fie activă când se duse la culcare. Incapabilă să adoarmă după ce se foise ore întregi, se dădu jos din pat şi merse la computer să citească mai multe informaţii.

Gabriel deţinea o galerie de artă în Amsterdam. Semăna cu tatăl lui şi părea să aibă vârsta potrivită pentru o persoană născută în 1960. Datele biografice indicau că se mutase în Olanda din Berlin în anii ’80. Anna încercă să nu- şi lase gândurile să i-o ia prea mult înainte. în schimb, se concentră pe ce anume avea să-l întrebe. Cum să-i explice oare ceea ce dorea?

Ţinea un pix în gură în timp ce lucra şi sugea din vârful rece, din plastic. Un obicei teribil, dar de-o viaţă. Zâmbi când se gândi la felul în care îşi răsucea Wil pixurile când gândea.

Wil. De câteva ori văzuse pe străzile din San Francisco câte o persoană care-i amintea de el. De vreo două ori, se uitase în BMW-uri care semănau cu al lui, să vadă dacă şoferul nu era, de fapt, chiar el. Se purta prosteşte. Se forţase însă necontenit să-şi îndepărteze gândurile legate de cât de perfect se potrivea cu ea. Cum asculta, simţul umorului, felul în care o ajutase, ce prieteni avea. Dar nu o căutase. încheiase capitolul. Trecuseră două luni.

Anna reveni la ecranul ei.

în San Francisco era aproape trei dimineaţa, însă galeria din Amsterdam ar fi trebuit să fie deschisă. Repetase un discurs. Ştia ce avea să spună. Tot ce trebuia să facă era să ia telefonul. Chiar în momentul acela.

- Met Gabriel Kramer. Anna se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi. Cercetase asta. *Met* însemna „cu” – vorbiţi cu. Acum trebuia să se prezinte. Se opri la uşa camerei de zi. Sunt Anna Young, spuse ea. Vă sun din America. Vorbiţi limba engleză?

- Da, răspunse el.

Suna relaxat. Suna suficient de prietenos.

în mintea Annei, gândurile se îngrămădiră. Avea să creadă că dorea să cumpere un tablou. Cât de ridicol! Dar logic. îndepărtă ideea.

Concentrare.

- Domnule Kramer...

- Gabriel.

- Mulţumesc. Eu... Uite. Sun în legătură cu o chestiune personală.

- Ah?'

Suna în continuare relaxat.

- în regulă. Mai întâi mă voi prezenta aşa cum se cuvine. Căutase şi aflase că asta reprezenta o parte importantă a normelor olandeze de etichetă. Bunicul meu a fost Max Albrecht. înţeleg că tatăl tău, Hans Kramer, a fost...

- Tatăl meu a fost valetul lui.

Linişte se lăsă la telefon.

Anna fu nevoită să ia loc. Se prăbuşi în fotoliul ei preferat.

- în regulă. Ei bine. Uite. E un pic straniu, însă cercetez oarecum istoria familiei. Nu. Nu e aşa. încerc să aflu de ce bunicul meu nu s-a întors niciodată în Siegel după război. A venit în America şi nu a mai plecat niciodată. Şi am făcut tot ceea ce mi-a

stat în putinţă, însă nu obţin nici un rezultat. E poate improbabil, însă aş vrea să ştiu dacă tatăl tău, Hans, ţi-a spus ceva despre Max. Dacă l-a cunoscut... bine la momentul în care a lăsat totul în urmă. Era în 1940, sunt destul de sigură de asta.

- Anna, zise el. Ascultă.

Anna aproape că-l simţi cum se gândeşte.

- Cred că trebuie să vorbim.

-Da.

Anna închise ochii. Uşurare. Se sprijini pe perne şi aşteptă.

- Uite, cred că dacă tot ai ajuns atât de departe, dacă tot m-ai găsit, atunci, bine. Cred că trebuie să vorbim despre asta. Ştiu că s-ar putea să fie dificil, însă crezi că ai putea veni în Amsterdam să ne cunoaştem în persoană? Eşti în SUA?

- Da, răspunse Anna din nou.

Era epuizată, dar ar fi fost în stare să meargă pe Marte dacă asta însemna că aşa ar fi rezolvat problema.

- Da, ai putea veni aici? Pentru că aşa ar fi cel mai bine, cred, continuă el.

Hans. Tânărul spusese că-l cheamă Hans. Era numele tatălui lui Ingrid. Fusese valetul lui Max. Dacă mai era în viaţă? Max murise recent. Hans Kramer fusese iubitul Nadjei. Numele era gravat în mintea ei.

Hans era mult mai mult decât un servitor.

Trebuie să fi fost mâna dreaptă a lui Max.

După ce Anna termină de pregătit cafeaua, lucrând rapid cu mâinile, însă tremurând şi chinuindu-se să fixeze capacul pe pahar, îl chemă pe unul dintre angajaţi să-i ia locul şi se avântă în birou, aproape ciocnindu-se de un alt angajat. îşi smulse şorţul negru şi porni computerul de la birou.

îl putea ruga pe Wil să ia legătura cu Ingrid şi să o întrebe cine era tatăl ei biologic, însă asta putea complica situaţia. Sau îl putea căuta pe valet pe Google.

Optă pentru a doua variantă.

Rezultatele îi arătară un om de afaceri, un actor şi un lector universitar. Având în vedere că Max se născuse în 1916, iar Nadja era mai mare decât Max şi cei trei crescuseră împreună, după cum afirmase Ingrid, atunci probabil că Hans se născuse în Siegel sau în apropiere, în jurul anului 1913 sau aşa ceva. Petrecu jumătate de oră investigând – însă pe internet nu apărea nimic evident. Omul de afaceri avea doar douăzeci şi şapte de ani. Actorul avea treizeci şi doi. Iar lectorul universitar se afla în Hong Kong şi avea cam patruzeci de ani. Nu găsise decât fundături – nici un răspuns şi nimic altceva de căutat.

Iar apoi pe ecran se afişă un anunţ. Anna scutură din cap când îl văzu, enervată. Ce folos aveau lucrurile astea oare? însă anunţul nu dispăru. Zăbovi acolo, iar ea se pomeni că ochii i se opresc din nou asupra acestuia.

Ancestry.com. Oare chiar fusese computerul atât de inteligent?

După o oră, se zgâia la un certificat de naştere afişat pe ecran. Hans se născuse în satul Siegel în 1914.

Când găsi o fotografie cu el, fu nevoită să se sprijine de spătarul scaunului. Blond, frumos, trăsături regulate. Nu era de mirare că Nadja se îndrăgostise de el. Anna îi găsi datele militare. Servise în armata germană, da, da...

Apăsă pe căsătorii şi decese. Hans murise în 1989. La vârsta de şaptezeci şi unu de ani. Şi lăsase în urmă un fiu. Gabriel Kramer.

Anna îl căută pe Gabriel. După zece minute, luă telefonul. Apoi îl lăsă iar jos. în Amsterdam era miezul nopţii. însă bărbatul pe care-l găsise trebuie să fi fost fiul lui Hans.

îşi opri computerul, îşi luă geaca aruncând-o pe umăr şi stinse luminile ieşind din cafenea. Se închisese în timp ce ea stătea izolată în birou – Cass era plecată, dar gestionara îşi vârâse capul pe uşă să-i spună noapte bună cu ceva timp în urmă.

Mintea continua să-i fie activă când se duse la culcare. Incapabilă să adoarmă după ce se foise ore întregi, se dădu jos din pat şi merse la computer să citească mai multe informaţii. Gabriel deţinea o galerie de artă în Amsterdam. Semăna cu tatăl lui şi părea să aibă vârsta potrivită pentru o persoană născută în 1960. Datele biografice indicau că se mutase în Olanda din Berlin în anii ’80. Anna încercă să nu- şi lase gândurile să i-o ia prea mult înainte. în schimb, se concentră pe ce anume avea să-l întrebe. Cum să-i explice oare ceea ce dorea?

Ţinea un pix în gură în timp ce lucra şi sugea din vârful rece, din plastic. Un obicei teribil, dar de-o viaţă. Zâmbi când se gândi la felul în care îşi răsucea Wil pixurile când gândea.

Wil. De câteva ori văzuse pe străzile din San Francisco câte o persoană care-i amintea de el. De vreo două ori, se uitase în BMW-uri care semănau cu al lui, să vadă dacă şoferul nu era, de fapt, chiar el. Se purta prosteşte. Se forţase însă necontenit să-şi îndepărteze gândurile legate de cât de perfect se potrivea cu ea. Cum asculta, simţul umorului, felul în care o ajutase, ce prieteni avea. Dar nu o căutase. încheiase capitolul. Trecuseră două luni.

Anna reveni la ecranul ei.

în San Francisco era aproape trei dimineaţa, însă galeria din Amsterdam ar fi trebuit să fie deschisă. Repetase un discurs. Ştia ce avea să spună. Tot ce trebuia să facă era să ia telefonul. Chiar în momentul acela.

- Met Gabriel Kramer. Anna se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi. Cercetase asta. *Met* însemna „cu” – vorbiţi cu. Acum trebuia să se prezinte. Se opri la uşa camerei de zi. Sunt Anna Young, spuse ea. Vă sun din America. Vorbiţi limba engleză?

- Da, răspunse el.

Suna relaxat. Suna suficient de prietenos.

în mintea Annei, gândurile se îngrămădiră. Avea să creadă că dorea să cumpere un tablou. Cât de ridicol! Dar logic. îndepărtă ideea.

Concentrare.

- Domnule Kramer...

- Gabriel.

- Mulţumesc. Eu... Uite. Sun în legătură cu o chestiune personală.

- Ah?'

Suna în continuare relaxat.

- în regulă. Mai întâi mă voi prezenta aşa cum se cuvine. Căutase şi aflase că asta reprezenta o parte importantă a normelor olandeze de etichetă. Bunicul meu a fost Max Albrecht. înţeleg că tatăl tău, Hans Kramer, a fost...

- Tatăl meu a fost valetul lui.

Linştea se lăsă la telefon.

Anna fu nevoită să ia loc. Se prăbuşi în fotoliul ei preferat.

- în regulă. Ei bine. Uite. E un pic straniu, însă cercetez oarecum istoria familiei. Nu. Nu e aşa. încerc să aflu de ce bunicul meu nu s-a întors niciodată în Siegel după război. A venit în America şi nu a mai plecat niciodată. Şi am făcut tot ceea ce mi-a stat în putinţă, însă nu obţin nici un rezultat. E poate improbabil, însă aş vrea să ştiu dacă tatăl tău, Hans, ţi-a spus ceva despre Max. Dacă l-a cunoscut... bine la momentul în care a lăsat totul în urmă. Era în 1940, sunt destul de sigură de asta.

- Anna, zise el. Ascultă.

Anna aproape că-l simţi cum se gândeşte.

- Cred că trebuie să vorbim.

-Da.

Anna închise ochii. Uşurare. Se sprijini pe perne şi aşteptă.

- Uite, cred că dacă tot ai ajuns atât de departe, dacă tot m-ai găsit, atunci, bine. Cred că trebuie să vorbim despre asta. Ştiu că s-ar putea să fie dificil, însă crezi că ai putea veni în Amsterdam să ne cunoaştem în persoană? Eşti în SUA?

- Da, răspunse Anna din nou.

Era epuizată, dar ar fi fost în stare să meargă pe Marte dacă asta însemna că aşa ar fi rezolvat problema.

- Da, ai putea veni aici? Pentru că aşa ar fi cel mai bine, cred, continuă el.

- Spune-mi unde te găsesc.

Anna se ridică în picioare şi se aplecă peste bancheta ei simplă de bucătărie. Luă un pix.

Gabriel vorbi rapid, oferindu-i mai multe date de contact şi spunându-i că avea să fie disponibil oricând.

După ce Anna închise, merse direct la birou şi căută un zbor.

Amsterdam, 2010

Anna stabilise să se vadă cu Gabriel în prima după-amiază a ei în Amsterdam. Cum îi rămăseseră câteva ore libere după ce sosise, hotărî să se plimbe ca să-i treacă timpul. Părea că fiecare canal avea propriul specific, atrăgând-o. Oraşul atemporal era plin de biciclete, studenţi şi apartamente incredibil de elegante,

ale căror ferestre fără draperii scoteau la iveală interioare de marcă, relaxate, în clădiri vechi, fermecătoare, care se îmbinau cu tot ceea ce era modern.

Anna avu timp berechet să ajungă la galeria lui Gabriel. Când deschise uşa ca să intre în interior, el o urmări de la un birou aflat în spatele unei încăperi vopsite în alb.

Privi în jur. Pe pereţi se aflau mai multe portrete uluitoare, iar lucrările de artă erau luminate dramatic, într-un mod care evidenţia anumite caracteristici ale tablourilor. Dacă s-ar fi aflat acolo din alte motive, i-ar fi făcut plăcere să se plimbe şi să le studieze mai bine.

- Domnul Kramer? întrebă ea.

El îşi înclină capul.

- Sunt Anna Young. Sper că nu deranjez.

Trecură câteva secunde înainte ca el să vorbească.

- Recunosc, m-am gândit la apelul tău de când am închis telefonul.

Anna îşi dădu seama că accentul lui avea o uşoară nuanţă americană.

Părea aproape sceptic la vederea ei – ca şi cum apăruse prin farmec în galeria lui din Prinsengracht şi urma să dispară ca un iepure într-un joben negru.

La rândul ei, Anna îl studie pe faţă. Era în căutarea unei asemănări cu Ingrid. Dar nu văzu nimic desluşit. Poate că ar fi fost ceva în ochii albaştri, dacă privirea lui Gabriel nu ar fi fost mult mai caldă decât a lui Ingrid. Părul lui cărunt, despre care ea suspecta că fusese blond odată, era tuns foarte scurt; bărbatul purta o geacă de piele peste puloverul polo negru.

- Aproape că mă aşteptam să nu vii, spuse el în timp ce descuia un sertar şi scotea un portofel din piele. Haide să bem o cafea. Trebuie să guşti din ce e mai bun.

- Ah, crede-mă, deja m-am descurcat la capitolul cafea. Anna râse. Văd că voi, olandezii, ştiţi cum să creaţi o combinaţie bună.

- Alungă disconfortul creat de diferenţa de fus orar?

Gabriel era o fire plăcută, vorbăreaţă.

Anna simţi că i se relaxează umerii. Dacă i-ar fi plăcut pariurile, ar fi pus pariu pe faptul că Gabriel era un orator bun.

- E singura soluţie, răspunse Anna.

Strigă în olandeză către o persoană aflată în încăperea din spate. O voce masculină îi răspunse. Anna încercă să se concentreze pe ce avea de gând să spună. însă în timp ce se plimba cu Gabriel pe aleea îngustă, se pomeni distrasă de soarele sfârşitului de după-amiază, care arunca o lumină roz peste casele aflate de-a lungul canalului, peste piaţa de flori plină cu lalele, peste acoperişurile cu forme diferite şi peste bărcile acostate pitoresc în canale.

îl urmă în timp ce el deschidea uşa de sticlă a unei cafenele. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi pe care erau stivuite vaze şi cărţi, ba chiar şi lămpi aprinse care aruncau o strălucire caldă înăuntru.

După ce comandă cafeaua, Gabriel luă loc în faţa Annei şi-şi sprijini capul pe mâini.

- îmi pare rău, începu Anna. Te simţi bine?

- Da, da, răspunse el. E doar atât de surprinzător să văd pe cineva care este cumva legat de tatăl meu.

Anna hotărî să nu ofere detalii despre cât de recent aflase despre legătura aceea. Aşteptă ca el să vorbească.

- în regulă atunci, spuse el când le fu servită cafeaua, împreună cu două bucăţi perfecte de plăcintă. Dulciurile erau tăiate sub formă de romb. Trebuie să guşti din asta, e specialitatea noastră. Se numeşte *vlaai*, spuse el. Cireşele de la mijloc sunt produse local.

- Ai locuit aici toată viaţă? întrebă ea în timp ce lua o îmbucătură din plăcinta dulce.

- Tatăl meu a venit aici după război. Căuta un loc în care să poată... fi el însuşi.

- înţeleg.

- Cât de multe ştii? întrebă Gabriel.

Anna îi spuse despre Max şi află că Gabriel ştia deja despre sora lui vitregă, Ingrid, însă nu încercase niciodată să ia legătura cu ea. Anna îi povesti tot ceea ce ştia ea despre Nadja, apoi vorbi despre perspectiva amară a lui Ingrid despre trecut. Anna îi mărturisi că nu credea că amărăciunea aceea era complet justificată – că povestea trebuia să aibă ceva în plus, că opinia pe care Ingrid o avea despre Max nu se potrivea cu propria ei experienţă cu el. Că îşi dorea o înţelegere mai echilibrată a ceea ce se întâmplase.

Gabriel încuviinţă din cap.

- înţeleg asta. Tatăl meu, Hans, a fost când internat, când externat din instituţii de psihiatrie toată viaţa lui. Nu şi-a revenit niciodată din pricina a ceea ce s-a întâmplat la Paris. A fost traumatizat. Eu...

Anna lăsă furculiţa şi îl privi fix.

- Paris? întrebă ea.

- Ai bătut atâta drum, Anna. Nu are nici un rost să mai fac un secret din toată povestea asta.

Anna încuviinţă din cap. în sfârşit, în sfârşit, avea să audă adevărul?

- Era clar că tatăl meu, Hans, era chinuit de un secret el însuşi, zise Gabriel. într- un final, unul dintre doctori l-a aflat de la el.

Anna îşi sprijini bărbia pe mâini.

- Tatăl meu lucrase pentru familia Albrecht de când avea paisprezece ani. Bunicul tău, Max, şi tatăl meu se înţelegeau deosebit de bine. Aşa că a fost promovat rapid, ceea ce a fost o realizare importantă.

Anna încuviinţă din cap.

- Max fusese îndrăgostit de o franţuzoaică înainte şi în timpul războiului.

- Ştiu. Locuia în apartamentul acela din Paris. Dar nu ştiu nimic altceva despre ea.

- înseamnă că ai văzut articolele din ziare? Gabriel privi dintr-odată în sus. Ele au fost catalizatorul căutărilor tale?

- Max le-a găsit. Reacţia pe care a avut-o m-a făcut curioasă. Nu-mi puteam găsi liniştea până când nu-i dădeam de capăt.

- Moment bine ales, atunci.

- într-un sens, nu în altele.

- Aşa se întâmplă deseori.

Anna aşteptă.

- Tatăl meu şi bunicul tău au făcut parte împreună din armata germană implicată în ocuparea Parisului. înţelegi, Anna, naziştii erau interesaţi în primul rând de fata în casă a franţuzoaicei. Naziştii le-au spus lui Max şi tatălui meu că fata în casă era spioană. Li s-a ordonat să o omoare. Şi li s-a spus să o omoare şi pe Isabelle de Fior ian – fata cu care Max urma să se însoare – pentru că adăpostea un spion.

Anna închise ochii. Trebui să-şi întindă mâinile pe masă pentru a se linişti.

- Eşti bine? întrebă Gabriel.

- Da, sigur.

- Era un test de loialitate faţă de nazişti. Ştiau totul despre povestea de dragoste a lui Max. De aceea Max a fost cel trimis în misiune şi nu altcineva. Şi tatăl meu, Hans, o ştia pe Isabelle, desigur. Stătuse la Schloss Siegel cu ei, cu ocazia unui Crăciun. El spunea că era considerată o membră a familiei. Toată lumea se aştepta ca Max şi Isabelle să se căsătorească după război. Tatăl meu o aprecia. Toată situaţia depăşeşte orice ne-am imagina.

- O, Doamne! spuse Anna. Bietul Max!

- Da. După cum am spus, a fost un test. Cât de departe avea să meargă loialitatea lui pentru ţară? Ce ar fi făcut Max în numele nazismului? Li se pretindea să-şi elimine propriile dorinţe. Primul era partidul. Prima era Germania. Nu conta nimic

altceva. Trebuie să înţelegi.

Anna încuviinţă din cap, însă începea să i se facă rău.

- Continuă, reuşi ea să spună.

Aproape că-şi muşca de tot din buza de jos.

- Lui Max i s-a ordonat să-l ia pe tatăl meu cu el în misiunea din Paris. Era în ajunul invaziei naziste. Amândoi aveau să o recunoască pe Isabelle de la depărtare. Naziştii ştiau că ea nu plecase din apartamentul ei şi că era încă în Paris în noaptea aceea. Iar faptul că fetele nu plecaseră din Paris mai devreme era grăitor – le oferea naziştilor şi mai multe motive. Aveau de gând cele două să rămână în Paris şi să cauzeze probleme? Naziştii nu puteau tolera spionii. Iar fata în casă era un suspect major.

- Dar cum ar fi putut ea fi spion? simţi Anna că trebuia să pună întrebarea.

- Li s-a spus că ajuta un inamic desemnat al naziştilor, răspunse Gabriel. Cred că era un mod confortabil de a spune că avea un prieten care era imigrant ilegal sau evreu. Mereu se întâmpla aşa ceva.

- Bineînţeles, oftă Anna.

- Aşa că Max şi Hans le-au urmărit pe Isabelle şi pe fata ei în casă în timp ce ele îşi târau valizele prin Paris în noaptea de 11 iunie 1940, când, în sfârşit, încercau să fugă. Când fetele au intrat într-un pasaj pustiu au avut ocazia de a le ucide.

- Dar bunicul meu...

- Anna. Gabriel se aplecă, îi luă mâinile într-ale sale. Max avea documente pregătite pentru evadarea lui Isabelle.

Anna simţi că i se accelerase respiraţia. Se uită în sus la bărbatul care stătea în faţa ei. Brusc, i se păru trudit – îşi arăta fiecare din anii pe care-i avea, ba chiar mai mulţi.

- Tatăl meu a fost cel care a comis fapta. Hans, valetul ghinionist, a fost cel care a omorât-o pe Isabelle de Florian. Tatăl meu fusese dintotdeauna ambiţios, încercase mereu să-şi dovedească valoarea. Loialitatea tatălui meu faţă de familia Albrecht era neclintită. Era de datoria lui să-l protejeze pe Max, chiar dacă asta însemna să acţioneze împotriva dorinţelor acestuia. Tatăl meu a simţit că Isabelle avea să-i aducă moartea lui Max şi, dacă ceva i s-ar fi întâmplat lui Max, nu şi-ar fi îndeplinit datoria de a-l proteja şi amândoi ar fi fost împuşcaţi pentru insubordonare. Indiferent de cât de mult o adora pe Isabelle, trebuia să-i fie loial lui Max. Insă nu-ţi pot explica destul cât de tulburat a rămas pentru tot restul vieţii lui.

Anna râmase tăcută, însă inima îi bătea atât de tare încât ar fi putut trezi morţii.

- Aşadar. Tatăl meu a executat ordinul. Mai întâi a impus cat-o pe Isabelle, pentru că ea a ieşit la vedere şi l-a strigat pe Max. îl văzuse. Iar strigătul acela a fost cel care l-a însoţit pe tatăl meu pentru totdeauna.

-Nu.’

Gabriel întinse o mână peste masă. Şi-o sprijini chiar în apropiere de mâna ei.

- Max a alergat către Isabelle. I-a dat documentele lui Camille în timp ce stăteau aplecaţi deasupra trupului muribund al lui Isabelle. Hans a fost nevoit să se oprească pentru că Max stătea în faţa fetei în casă. Nu avea o vedere clară ca să tragă fără să rişte să-l omoare pe Max.

Anna încuviinţă din cap, însă începuse să respire agitat.

- Tatăl meu a simţit ani de zile o vină teribilă care l-a mâncat de viu. Vina poate face asta. Ucisese o tânără nevinovată, o femeie iubită de angajatorul lui şi pe care o aprecia, şi pentru ce? Probabil că Isabelle de Florian nici nu ştia de activităţile fetei în casă. Poate că biata fată nu încerca decât să fugă. Era pur şi simplu duioasă, spunea el.

- Dumnezeule! exclamă Anna de-abia auzindu-şi propria voce.

- Evident, Max nu mai putea avea încredere în Hans după ceea ce făcuse. Nu putea risca să rămână. Nu a avut de ales şi s-a făcut nevăzut. Max şi-a abandonat uniforma, care a fost găsită în apropiere. Tatăl meu nu a ştiut niciodată unde s-a dus Max atunci. însă tata a menţionat că părinţii lui Max fuseseră cei care l-au împins să intre în partidul nazist. Au insistat să se înscrie pentru a salva moşia – pentru a-i ţine pe toţi în siguranţă. Max i-a mărturisit tatălui meu conflictul teribil pe care-l simţea din cauza obligaţiei de a se alătura naziştilor. Erau apropiaţi. Max avea îndoieli atât de mari. Practic, familia lui îl adusese într-o situaţie compromiţătoare care a dus la moartea adevăratei lui iubiri. Poate că nu a putut să-i ierte niciodată. Sau pur şi simplu nu a fost în stare să se întoarcă niciodată. Bănuiesc că a fost vorba de a doua situaţie. Probabil că aavut prea multe de suportat, iar anii au trecut şi, astfel, lucrurile au devenit mai dificile. Probabil a ştiut că părinţii îi muriseră şi că fraţii lui mai mici fuseseră ucişi. Aşa că mai erau doar Nadja şi tatăl meu, iar tatăl meu o omorâse pe Isabelle.

Anna se aplecă şi îi atinse mâna sprijinită pe masă. în cafenea se făcuse linişte. Anna avea nevoie de timp să se gândească.

- Mulţumesc, spuse ea. Mulţumesc din suflet, Gabriel.

- Dacă vrei să vorbim despre ceva, doar spune-mi, zise Gabriel. Sunt aici mereu.

- Mulţumesc.

- Deci erai apropiată de bunicul tău, de Max? întrebă el.

- Da, răspunse Anna. Da. Foarte apropiată.

- Ai vrea să rămâi singură acum? întrebă el.

- Cred că da.

El o conduse afară din cafenea. Ea se întoarse la hotel, evitând ca prin vis bicicletele, turiştii şi localnicii care ţineau pâine în braţe. Nu era lumea reală.

Era în Paris. în pasajul acela. De câte ori retrăise Max momentul? Cum ar fi fost dacă Hitler nu ar fi pus stăpânire pe ţara lui şi nu ar fi semănat haosul în lume, împiedicându-l pe Max să se însoare cu adevărata lui iubire şi să-şi petreacă viaţa pe proprietatea iubitei lui familii, aşa cum ar fi trebuit?

Anna se opri la jumătatea unui pod care trecea peste Herrengracht. Max încercase să-i spună să nu fugă de lucruri din frică, nu şi dacă erau lucrurile potrivite pentru ea. Dar dacă era atât de simplu, de ce-i era atât de greu să-şi confrunte propriile sentimente, propriile temeri? Ce simţea ea cu adevărat pentru Wil? Şi ce va face acum cu privire la Siegel?

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Anna îşi târa valiza în aeroportul Schiphol din Amsterdam. Stătea în interior, lângă uşile de sticlă, cu valiza lângă ea, cu paşaportul în portofel şi cu biletul de întors acasă, în San Francisco, ţinut strâns în mână.

Se uită la bilet. îl întoarse. Era doar o bucată de hârtie pe care avea s-o ducă la un ghişeu, s-o dea unui însoţitor de zbor şi să primească un permis de îmbarcare. Să se îmbarce, să se întoarcă acasă. înapoi la cotidian. Sfârşit.

însă în sufletul ei simţea o durere pentru Max şi Isabelle, şi când se întorsese la hotel în seara precedentă, fiecare cuplu pe care-l văzuse rătăcind pe străzile înguste ale Amsterdamului, ţinându-se de mâini pe poduri, o făcuse să se gândească la bunicul ei şi la iubirea pe care acesta o pierduse.

Iar Max o păstrase pe Isabelle doar pentru el. Amintirea ei, iubirea pe care o simţea pentru fata din apartamentul din Paris. Poate că toate acestea aveau o frumuseţe a lor.

Venise momentul să se întoarcă acasă.

Anna începu să-şi târască valiza peste dalele compacte din aeroport. Se forţă să se concentreze pe căutarea ghişeului alocat zborului ei către Los Angeles. Los Angeles, apoi San Francisco. Acasă.

Dar nu.

Anna se opri şi clătină din cap din cauza gândurilor ei prosteşti. Era ridicolă. Nu mai avea ce face pentru a salva Schloss Siegel. Nu putea şi nu voia să se întoarcă şi să se lupte cu fiica Nadjei.

îşi putea imagina conversaţia. Ingrid se pricepea la discuţii aprinse. Era o afaceristă încăpăţânată, obişnuită să ia hotărâri dificile. Orice persoană care putea lăsa o proprietate veche, fermecătoare, precum Siegel, într-o stare de degradare pentru cine ştie ce scop, ca să nu mai vorbim că nu-i păsa de felul în care-şi duceau traiul locuitorii de acolo, nu avea să vadă într-o poveste de dragoste din Paris un motiv bun pentru o schimbare

de perspectivă.

Dar Anna se opri din nou. Şi ea era puternică. îşi crease şi ea propria afacere, exact ca Ingrid, chiar dacă la o scară mai mică. De ce să se oprească din ceea ce făcea acum, când abia începuse?

Schloss Siegel făcea parte şi din istoria ei. Nu doar a lui Ingrid.

Anna se uită la bilet.

Apoi se îndreptă în direcţia opusă celei pe care o avusese în vedere şi, în schimb, merse la ghişeul de unde putea cumpăra un alt bilet.

Avea să cumpere un bilet către cealaltă casă a ei.

- Vreau să merg la Berlin, îi spuse ea operatoarei din faţa ei.

Iar însoţitoarea nu puse la îndoială acest lucru. Pur şi simplu introduse datele în computer şi imprimă un bilet.

Lumina sfârşitului de după-amiază arunca o pătură aurie peste Berlin. Anna se simţi mai în largul ei decât oricând în timp ce taxiul se deplasa prin oraşul agitat. Privi lung la Poarta Brandenburg care stătea acolo, neclintită, în pofida tuturor evenimentelor care se petrecuseră la poalele ei. Era, desigur, un simbol al speranţei şi al libertăţii, al eliberării de trecut. Eliberarea de învrăjbire şi de ură. Şi asta era ceea ce voia Anna să schimbe. Dacă era sinceră faţă de ea însăşi, nu voia doar o despovărare a reputaţiei lui Max, voia şi să-şi ajute verişoara. Voia să o ajute pe Ingrid să înţeleagă că nu era nevoie ca lucrurile să stea aşa, că nu trebuia să lase totul să putrezească şi nu trebuia să găsească o vină sau să fie înverşunată defel.

Sarcina nu avea să fie una uşoară, recunoscu ea. însă, în timp ce plătea cursa şoferului de taxi, lângă hotelul din apropierea casei lui Wil, acelaşi în care se cazase ultima oară, nu permise îndoielii să i se strecoare în gânduri.

După ce se cază şi-şi aerisi camera, ieşi afară. Apoi formă numărul companiei lui Ingrid, pe care-l căutase pe internet, şi se preumblă hotărâtă pe lângă cafenele şi buticuri, ca orice alt locuitor al Berlinului, cu privirea drept înainte, chiar dacă nu făcea decât să se plimbe o vreme.

După câteva secunde, fu pusă în legătură cu Ingrid.

- Anna, zise Ingrid pe un ton practic.

Anna îi urmă exemplul.

- Te găsesc, sper, bine? întrebă Anna.

-Da.

Anna continuă:

- Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni. Vreau să mă consult cu tine cu privire la ceva.

Ingrid făcu o pauză.

- Anna, chiar acum sunt în Siegel. Tu unde eşti?

- în Berlin.

Anna făcu o pauză preţ de o clipă.

- Voi fi aici cel mult până mâine, spuse Ingrid.

Anna se opri.

- Atunci ne putem vedea acolo, în Siegel, mâine?

Cealaltă femeie aşteptă o secundă înainte de a răspunde.

- Foarte bine. Da. Am nişte treburi de care să mă ocup aici. Dar dacă ai veni la ora nouă, ar fi în regulă.

Anna fu de acord. îi convenea. Putea face asta. Mai mult, ştia că putea face faţă abordării afaceriste a lui Ingrid.

în dimineaţa următoare, în timp ce mergea cu trenul spre Siegel, se concentră pe ce avea să spună. După ce coborî în minuscula gară, Anna porni pe jos, direct către castel.

Era o dimineaţă superbă de toamnă. Din copacii de culoarea

ambrei se auzeau cântece de păsări. înaintă pe lângă clădirile pustii şi-şi duse telefonul la ureche.

- Sunt afară, pe terasă, spuse Ingrid. Mă găseşti aici.

Anna îi mulţumi. Ce loc straniu în care să se întâlnească! Deşi a fi în interiorul casei nu prea avea să-i fie de folos, având în vedere praful şi lipsa a orice altceva.

După ce Anna înconjură castelul, căzută pe gânduri, fără să-şi permită să se lase distrasă de vederea lacului în depărtare, se opri brusc.

Scena din faţă i se păru de domeniul fantasticului.

în mijlocul terasei fusese pusă o masă rotundă, acoperită cu o pânză roşie. La ea erau aşezaţi Ingrid şi câţiva bărbaţi.

„Nu cred că-ţi permiţi să faci asta", se gândi Anna. Se simţi răscolită în profunzime.

- Anna, zise Ingrid în timp ce se ridica şi întindea o mână. Vreau să-i cunoşti pe domnul Wong, domnul Chen şi domnul Li.

Anna rămase pe loc fără să se mişte. Ingrid îi făcu semn să ia loc.

- Ingrid, am putea vorbi doar noi două, te rog? întrebă Anna în schimb, fără să le zâmbească bărbaţilor, ci uitându-se fix în ochii verişoarei ei.

Ingrid îşi aranjă sacoul bleumarin închis. Părul ei blond era strâns în cocul obişnuit. Ochii albaştri îi străluciră.

„Să începem aşadar", gândi Anna.

Nu se mişcă, rămase fermă pe poziţie.

- Desigur, zâmbi Ingrid deodată. Domnilor, va dura câteva minute. Voi merge cu verişoara mea la lac. Vă las să staţi de vorbă.

Ca prin farmec, se ivi un ospătar în uniformă; ducea o tavă cu ceşti de cafea şi produse de patiserie. în mintea Annei apărură brusc imagini cu Schloss Beringer. Covoare hidoase, un hotel rece, formal. Mâncare proastă...

Şi cine avea să oprească toate astea?

îşi ţinu în frâu vorbele care se zbăteau să iasă la suprafaţă. în schimb, merse către lac, departe de grup.

- Ingrid, am fost la Amsterdam.

-Ah?

Cealaltă femeie mergea lângă ea. întrebarea ei suna mai degrabă a „şi ce dacă?"

Deci habar n-avea. Nu ştia nimic despre fratele ei vitreg.

Anna se opri la marginea lacului. Se uita direct la copacul sub care ea şi Wil se aşezaseră pentru picnic. Picnicuri şi viaţă, familie şi iubire, acestea erau lucrurile de care avea nevoie locul acela.

Se întoarse către verişoara ei. Ingrid păru să se uite şi ea la insulă.

- Ce se întâmplă? o întrebă pe femeia mai în vârstă.

- Mă gândesc să vând castelul, spuse Ingrid pe un ton jos. Credeamcă vei fi mulţumită. îl vor dezvolta. Eu voi renunţa. Până la urmă, va fi salvat, Anna.

Anna aproape că izbucni în râs, însă îşi stăpâni chicotul trist care i se înălţa în piept şi încercă o altă abordare.

- Dacă ar fi trăit toţi? întrebă Anna cu blândeţe. Ce crezi că şi-ar fi dorit?

- Cine? rosti Ingrid scurt. Ce?

- Didi, Jo... Isabelle, întrebă Anna.

- Te referi la femeia aceea cu care Max a avut o aventură, spuse Ingrid.

- Nu a fost o aventură, zise Anna. Ea şi Max urmau să se căsătorească. Să-şi petreacă vieţile împreună. Anna nu-şi schimbă tonul vocii. Hotărî că era cel mai bine să continue pur şi simplu. Dar Isabelle a fost împuşcată. Naziştii i-au ordonat lui Max să o omoare, pentru că suspectau că fata ei în casă era spioană, însă el n-a putut face asta. Nu a putut-o omorî pe femeia pe care o iubea.

Ingrid se uită fix la ea, cu ochii ca două genuni arzătoare.

Anna nu făcu nici un pas înapoi.

- Max a fost obligat să se alăture partidului nazist de părinţii lui, de bunicii tăi. A încercat să acţioneze aşa cum era bine pentru familia lui, pentru sat. Pentru Germania. întotdeauna. însă când i s-a ordonat să o ucidă pe fata pe care o iubea, nu a putut-o face, aşa că altcineva a făcut-o. Cineva care, la rândul lui, avusese întotdeauna o obligaţie de a-l proteja pe Max, familia lui, proprietatea, satul, de pe vremea când lucra aici în Siegel până când l-a însoţit pe Max în război. A fost pregătit să-l asculte şi să aibă grijă de Max cu orice preţ. Aşa că, ştii...

- Nu!

Anna se aşteptase la asta, însă, în timp ce vocea lui Ingrid se înălţă brusc în aerul curat, proaspăt, se întoarse alarmată către bărbaţii care stăteau pe terasă. Şi ei se întorseseră şi se uitau la ele.

Ingrid se ducea valvârtej către casă.

- Aşteaptă!

Anna o prinse cu mâna pe verişoara ei şi o trase de braţ.

- De ce să te ascult? mormăi Ingrid. Parcurseseră jumătate din distanţă în susul peluzei. Cum îndrăzneşti?

- Opreşte-te, şopti Anna şi scoase cutiuţa pe care o avea în buzunar.

Ingrid se opri, se holbă la catifeaua veche. Ochii ei care se aprinseseră cu o secundă în urmă de flacăra generaţiilor pierdute se mişcau de colo-colo de parcă ar fi căutat alinare.

Dacă Anna ar fi pariat, ar fi zis că Ingrid încerca să-şi sufoce lacrimile de furie.

- Acesta a fost inelul lor de logodnă. Max îl ascunsese în castel. Asta mi-a cerut să recuperez chiar înainte să moară. A fost singurul motiv pentru care mi-a cerut să mă întorc aici şi a spus că pierderea lui Isabelle a fost cel mai mare regret al vieţii lui. Nu a vorbit niciodată despre asta până când n-a avut nouăzeci şi patru de ani.

Ingrid întinse o mână cu manichiura făcută, luă cutia, scoase inelul şi-l mişcă printre degete.

- De ce să te cred?

Vocea ei se umplu din nou de amărăciune. îi dădu înapoi inelul.

Femeia mai în vârstă se îndreptă repede către terasă. Anna o urmă până când ajunseră chiar la marginea acesteia.

Ingrid se întorcea către bărbaţii de afaceri. însă chiar înainte de a ajunge la ei, se întoarse către Anna şi spuse cu voce tăioasă:

- M-am hotărât. Cel mai bine este să uit trecutul. îmi voi continua întrevederea. Mulţumesc. Asta a fost tot.

- Ingrid! strigă Anna.

Aceasta nu făcu decât să se zgâiască la ea, de parcă ar fi provocat-o să mai spună măcar o vorbă.

- îmi pare rău, se adresă Anna bărbaţilor care se întorseseră şi se uitau la ea de parcă ar fi fost o rudă... nebună. Ei bine. Aşa să fie. Ingrid, mi-ai spus că familia nu înseamnă nimic. Mi-ai spus că munca este tot ceea ce contează. Dar tu ai o familie.

- Nu fi absurdă!

- Nu, ai un frate vitreg. Gabriel. în Amsterdam. Este fiul lui Hans Kramer, aşa cum tu eşti fiica lui.

Ingrid nu se mişcă. Unul dintre bărbaţi tuşi.

- Şi mă ai pe mine, adăugă Anna cu vorbe rostite într-un ritm constant. Nici eu nu am pe nimeni altcineva, ştii. Acum că Max nu mai e. Acum e vorba despre mine, ştii, la fel cum e şi despre tine. Dar sunt aici şi vreau... să te cunosc.

Ingrid reveni la oamenii de afaceri. Unul dintre ei se ridicase în picioare.

- Mă scuzaţi, spuse el.

Ceilalţi îi urmară exemplul.

Dar Ingrid se întoarse către Anna.

- Te aştepţi să vă accept pe tine şi pe fratele meu vitreg ca pe o familie? Acum?

- Da, răspunse Anna cu simplitate. Pentru că asta suntem.

Bărbaţii se făcură nevăzuţi şi merseră către o furgonetă parcată pe drumul de acces pentru vehicule. Anna nu o observase până atunci.

- Cred că vă lăsăm acum, *Frau* Hermann, zise unul dintre ei.

- Voi termina într-un minut, mormăi Ingrid, însă ei plecară.

Anna făcu un pas către verişoara ei.

- Ştiu că e dificil, spuse ea. Tu, eu, Max, Nadja. Fraţii lor mai tineri ucişi. Şi tatăl tău, dat deoparte, când ar fi trebuit să fie inclus.

Ingrid tot nu zicea nimic.

- Dar, ştii, ceva tot rămâne, continuă Anna. Schloss Siegel. Şi ai de ales. Ştii ce vreau eu să fac. Şi sunt pregătită să lucrez împreună cu tine.

Femeia mai în vârstă stătea acolo, neclintită.

Anna nu se mişcă nici măcar un centimetru.

- Până acum, l-ai salvat. Nu ai permis să fie distrus. Cred că ai aşteptat. Şi asta contează, ştii. Nu ai renunţat.

Ingrid îşi încrucişă braţele şi se uită către parc.

Soarele se ivi chiar atunci, proiectând căldură pe vechea terasă, trimiţând lumină pe lac. Iar Anna îşi imagină petreceri, plimbări cu barca, umbrele de soare şi oameni – o familie – care beau ceaiul afară, acolo, în soare, în timp ce nişte copii alergau prin vechea grădină către apă. Şi veneau în vizită mătuşi, nişte verişori se jucau, şi veneau acolo şi oameni din Amsterdam sau din America sau de oriunde ar fi fost răspândită familia, veneau de Crăciun, iar casa de lângă lac era din nou plină de viaţă.

Acesta era visul ei.

- Poţi reuşi. Iar eu pot reuşi cu tine, spuse Anna.

- Dar cine va locui aici? întrebă Ingrid, cu ochii ei albaştri plini de o emoţie inefabilă.

Era vorba despre recunoaşterea care vine din partea familiei sau din dragoste?

- Nu ştiu cine va locui aici, răspunse Anna. Trebuie să ne asumăm riscuri, să renovăm lucrurile pentru a deveni ceea ce sunt menite să fie şi apoi cine ştie ce se va întâmpla.

Ingrid privi apa preţ de un moment. O pasăre intonă o notă lungă, ascuţită care tăie tăcerea. Iar apoi umerii femeii mai în

vârstă se relaxară. Faţa i se limpezi. Era frumoasă.

- Ar însemna mult de lucru pentru amândouă, zise ea în timp ce continua să se uite fix în faţă. Iar tu ai viaţa ta în San Francisco.

CAPITOLUL 20

- Aş putea renova un apartament mic în castel, aş putea sta aici, să supraveghez totul. Am nevoie de un proiect. Afacerea mea se poate descurca singură o perioadă.

- Va trebui să lucrăm cu foarte mare atenţie. Ar trebui făcut cu bun-gust.

-Da.

- Atunci, spuse Ingrid, am face bine să ne apucăm de lucru.

Anna se lungi în patul din camera de hotel. îşi întinse mâna după telefon. Era primul lucru pe care-l făcea în fiecare dimineaţă, să verifice dacă primea ceva de la cafenea. însă în dimineaţa aceea primi un mesaj diferit. Unul de la Ingrid.

După ce se întorseseră în biroul lui Ingrid, ea şi verişoara ei povestiseră ca două şcolăriţe, până târziu. Făcuseră proiecte, se uitaseră la planuri ale castelului.

însă acum, Anna se încruntă şi trecu telefonul pe difuzor. Vocea lui Ingrid răsună în cameră.

- Nu pot să cred că am uitat să-ţi spun. îmi pare rău, Anna. E vorba despre avocatul meu. Părea că... îţi ţinea partea.

în pat, Anna se ridică în capul oaselor. Toate simţurile îi erau alertate.

- Ştii, ultima oară când ne-am întâlnit, Wil Jager a venit cu toate scrisorile astea, de la locuitorii din Siegel. Fusese acolo, vorbise cu oamenii şi-i convinsese să-mi scrie, să-mi spună de ce ar trebui să le fie salvat satul. De ce ar trebui să salvez castelul. De ce ar trebui să am încredere că te vei ocupa tu de tot pentru mine.

Anna simţi că buzele i se arcuiau într-un zâmbet. Tot corpul îi fu străbătut de o senzaţie de căldură.

- Am zis să te anunţ. Poate că vei vrea să-i mulţumeşti. Chiar... a avut o influenţă asupra hotărârii mele de ieri.

Anna închise telefonul, îşi duse genunchii la marginea patului şi se ridică în picioare. Merse la baie simţindu-se de parcă ar fi plutit sau ar fi zburat intr-acolo.

Ce însemna asta? Normal, lui Wil îi şedea în fire să facă aşa ceva şi să nu-i spună, să nu-şi asume nici un merit.

Stătu sub duş şi lăsă apa fierbinte să-i curgă pe umeri şi în jos pe spate. Se îmbrăcă, se dădu cu nişte parfum, se machie. Coborî la micul-dejun După ce mâncă şi se întoarse în camera ei, luă telefonul. Apoi îl puse jos. în schimb, deschise geanta şi scoase lucrul acela pe care şi-l dorise dintotdeauna şi pe care, în sfârşit, îl avea. Apoi ieşi din cameră.

Era încă extrem de devreme. Cu siguranţă, Wil nu avea cum să fi plecat deja la lucru. Anna se trezise înainte de ivirea zorilor

după doar câteva ore de somn întrerupt, chinuit. Era prea agitată ca să se odihnească.

Luă un taxi direct către locuinţa lui. Era abia ora şapte. Fără îndoială că el avea să fie acolo.

Ziarul era încă pe peluza din faţa casei, plin de roua care zăbovea pe ambalajul din plastic transparent. Anna îl ridică de jos.

Apoi apăsă pe butonul soneriei.

Din interior se auziră paşi. Wil deschise uşa, îmbrăcat în pantalonii de costum şi cu o cămaşă al cărei nasture de sus era desfăcut.

- Anna! zise el. Dumnezeule! Normal că eşti aici, la uşa mea. Mă bucur să te văd!

Se aplecă şi o cuprinse într-o îmbrăţişare, apoi se retrase oarecum stânjenit.

- Pot să intru doar o clipă? zâmbi ea.

- Bineînţeles, da, răspunse el. E devreme... Anna.

- Ştiu, spuse ea şi îl urmă până în bucătărie.

- Cafea? întrebă el.

- Mulţumesc.

El se întoarse către aparat.

- Să aduc ceştile? întrebă Anna, dorindu-şi brusc să facă mai mult decât să stea pur şi simplu acolo, inutilă.

- Excelent, răspunse el. Acolo e dulapul.

Anna merse la dulapul care se afla la înălţime deasupra banchetei. îl deschise, apoi auzi cum el se apropia de ea. Stătea în spatele ei, iar vocea lui îi suna blândă în ureche.

- Pe acelea, spuse el, întinzând mâna în spatele ei, atingându-i mâinile, în timp ce- i arăta ceştile pe care să le ia.

- Am înţeles, spuse ea şi se întoarse.

Dar el nu se mişcase, era încă acolo. Se uită la ea, iar în ochii lui verzi scânteie ceva. Mai văzuse asta înainte. O relaxa şi o mişca, în timp ce simţea că de-abia mai putea să respire. Oare mai putea să gândească?

- De ce te-ai întors? întrebă el şi apoi tăcu brusc.

- Ca să-ţi mulţumesc.

Ea zâmbi, dar vocea ei fu doar o şoaptă. El întinse o mână ca să-i mângâie părul.

Anna băgă mâna în buzunar, scoase cheia bătrânului castel şi o ţinu între ei doi.

- Asta venisem să-ţi cer, dar acum vreau să ţi-o dau ţie, pentru că eşti binevenit să mă vizitezi acolo oricând, zise ea cu privirea într-a lui. Nu voia să-şi întoarcă faţa. Eu şi Ingrid am ajuns la un acord, dacă-ţi vine a crede.

Wil se uită în jos la cheia veche şi o luă delicat din mâna ei. Apoi o privi în ochi.

- Ştiu. Ingrid m-a sunat ieri-noapte. A trebuit să mă ocup de un stol de afacerişti decepţionaţi. Mi-a revenit sarcina de a-i

ţine distraţi noaptea trecută.

- Ah.

Anna simţi cum un chicot se înfiripa.

- Cheia asta va deschide tot felul de posibilităţi, spuse Wil în timp ce-i ducea mâna către buzele lui. Ştii, Anna, m-ai ajutat să-mi dau seama că în viaţă există ceva care e mai important decât orice altceva.

Anna îi zâmbi. Era pregătită. Venise momentul. El se aplecă înspre ea, iar buzele lui le atinseră pe ale ei cu un prim sărut gingaş. Ea îşi închise ochii, dar nu mai era nevoie să viseze.

NOTA AUTOAREI

Această carte a fost inspirată de două poveşti adevărate care se întrepătrund pentru a forma această poveste de ficţiune centrată pe Isabelle şi Max, precum şi pe Anna şi Wil.

După cum mulţi cititori ştiu, un apartament din Paris a fost abandonat timp de şaptezeci de ani, după ce proprietara, *madame* de Florian, a fugit în ajunul invaziei naziste. Deşi nu era nimic neobişnuit la faptul că proprietara şi-a părăsit locuinţa din Paris, moştenirea pe care a lăsat-o în urmă a fost o descoperire extraordinară şi a captivat lumea de la descoperirea făcută în 2010.

în calitatea sa de reproducere perfectă a unui apartament de curtezană din Belle Époque, apartamentul lui *madame* de Florian a reprezentat o comoară. S-a dovedit că apartamentul a aparţinut bunicii lui *madame* de Florian, celebra actriţă şi curtezană Marthe de Florian. Marthe întreţinuse un număr uluitor de clienţi, inclusiv prim-miniştri ai Franţei, afacerişti influenţi şi membri ai aristocraţiei engleze.

Toate aceste aspecte au fost dezvăluite în scrisorile de dragoste găsite în apartament de executorii testamentari, unul dintre ei descriind experienţa intrării în apartamentul încuiat al lui Marthe drept una similară pătrunderii în casa Frumoasei Adormite.

Povestea – la fel ca şi o serie de imagini ale camerelor obsedante – a fost relatată de ziare internaţionale, dar şi de bloggeri, şi a devenit virală.

Dar poate că descoperirea cea mai extraordinară a fost faptul că o pictură găsită pe peretele apartamentului s-a dovedit a fi opera celui mai cunoscut portretist din Belle Époque a Parisului – artistul italian Giovanni Boldini. Portretul lui Marthe a fost vândut la licitaţie pentru suma record de 2,1 milioane de euro, având un număr de ofertanţi dispuşi să plătească preţul iubirii.

în afară de aceste câteva informaţii pe care le avem despre Marthe, toate personajele şi povestea din *Paris Time Capsule* şi *Castelul de lângă lac* sunt fictive şi sunt în întregime produsul imaginaţiei mele.

Şi Schloss Siegel este bazat pe o poveste adevărată. Am o prietenă care are o fotografie a acestuia pe perete. De fiecare dată când intram în casa ei, mă simţeam atrasă de ea şi stăteam acolo, savurând detaliile a ceea ce era în mod clar un castel vechi şi frumos. Dar cu cât mă uitam mai mult la fotografie, cu atât mai mult îmi dădeam seama că ceva nu era în regulă; pereţii erau găuriţi, iar grădina era într-o stare de degradare. Exista însă şi frumuseţe – o frumuseţe sfâşietoare şi lăuntrică. Deci aveam de-a face cu un mister?

Aşa că am citit memoriile mamei prietenei mele, *ï Close My Eyes and Dream*, în care Isa Mitchell descrie cu extraordinară claritate amintirile sale din copilăria

petrecută în castelul familiei sale, la periferia Berlinului, în anii 1930, înainte ca familia să fie nevoită să-şi părăsească locuinţa chiar înainte de venirea sovieticilor.

Dar, din nou, trebuie să subliniez că personajele din partea berlineză a poveştii sunt în întregime invenţia mea şi nu prezintă nici o asemănare cu vreo persoană aflată în viaţă sau decedată. Problemele lui Max cu nazismul au fost inspirate de propriile mele călătorii în Berlin şi nu au nici o legătură cu familia care a locuit în adevăratul castel al Isei până când a trebuit să fugă în 1946.

SCRISOARE DE LA ELLA

Stimate cititor,

Vreau să-ţi mulţumesc din suflet că ai ales să citeşti *Castelul de lângă lac.* Dacă ţi-a plăcut şi vrei să fii la curent cu ultimele mele lansări de carte, înscrie-te la următorul link. Adresa ta de e-mail nu va ii niciodată distribuită şi te poţi dezabona în orice moment.

www.bookouture.com/ella-carey

Sper că ţi-a plăcut *Castelul de lângă lac* şi, în acest caz, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai scrie o părere despre carte. Mi-ar plăcea să aflu opinia ta. în acelaşi timp, contează atât de mult să-i ajutăm pe noii cititori să descopere pentru prima dată una dintre cărţile mele.

Ador să scriu, iar fiecare personaj al meu este foarte special pentru mine. Călătoresc peste tot în lume pentru a cerceta mediile pe care le descriu în cărţile mele. Contează atât de mult să fi păşit în locurile despre care ai citit aici – este un privilegiu să poţi învăţa despre alţi oameni, despre alte locuri şi despre alte vremuri. Odată ce am călătorit pentru a cerceta subiectul unei cărţi, citesc şi tot citesc despre epoca, locul şi poveştile referitoare la oamenii reali care au trăit în perioada istorică respectivă. Când îi intervievez pe cei care cunosc subiectele din carte, descopăr că personajele şi povestea mea evoluează, aproape ca un simplu omagiu adus înaintaşilor noştri, care au trăit vremuri ce par atât de diferite de ale noastre. însă există întotdeauna conexiuni între acestea, întotdeauna modalităţi de a simţi empatie, există întotdeauna căi de înţelegere. Cred cu tărie în puterea poveştilor de a ne conecta pe noi, cei din prezent, şi de a ne ajuta să înţelegem trecutul.

Mi-aş dori să împărtăşesc cu tine viitoarele mele cărţi şi mi-ar face plăcere dacă ai dori să te alături mie şi cititorilor mei pe pagina mea de Facebook, pe Twitter, pe Goodreads sau pe site-ul meu, unde discutăm în mod regulat şi unde mulţi dintre cititorii fideli mi-au devenit prieteni. Eu sunt întotdeauna acolo!

Cu dragoste,
Ella Carey

MULŢUMIRI

Mulţumesc întregii echipe de la Bookouture, în special redactoarei mele, Maisie Lawrence. Maisie, îţi mulţumesc pentru entuziasmul tău, pentru minunatele tale intuiţii şi abilităţi de redactor şi pentru incredibilul sprijin acordat cărţilor mele. Mulţumiri adresez şi lui Kim Nash, Sarah Hardy şi Noelle Holten pentru minunatele eforturi depuse în vederea popularizării acestei cărţi. îi mulţumesc Annei O’Brien pentru că a corectat romanul cu atâta grijă, iar recunoştinţa şi aprecierea mea se îndreaptă şi către graficiana Debbie Clement pentru frumoasa imagine de copertă. îi mulţumesc Alexandrei Holmes pentru că a gestionat editarea şi producţia ediţiilor electronice, tipărite şi audio ale cărţilor mele. îi mulţumesc extraordinarului meu agent, Giles Milburn, pentru absolut tot ceea ce face şi îi mulţumesc foarte mult lui Liane-Louise Smith de la agenţia Madeleine Milburn pentru că a asigurat traducerile în străinătate ale acestei cărţi. Denitei Mitchell, mulţumesc pentru că ai împărtăşit memoriile regretatei tale mame, Isa Mitchell, despre copilăria ei în Germania în anii 1930 şi ulterior, în timpul războiului. Mulţumesc partenerului meu, Geoff, pentru tot sprijinul minunat, precum şi copiilor mei, Ben şi Sophie – toate acestea vă sunt dedicate vouă. Nu în cele din urmă, vă mulţumesc vouă, cititorilor mei, pentru că, dacă nu aţi fi voi, nu ar exista nimeni căruia să-i fac cunoscute aceste poveşti. Vă respect pe fiecare în parte.